

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LYNN PAINTER

#1 New York Times Bestselling Author of *Happily Never After*

MAID for EACH OTHER

DO NOT DISTURB.

"I dare you not to fall in love with
Lynn Painter's writing!"

—Ali Hazelwood, #1 New York Times
bestselling author of *Deep End*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Övgü için

MUTLU ASLA SONRA

"Okurların itiraz edemeyeceği, kıkırdamaya neden olan bir boğuşma."

-Lana Ferguson, *The Game Changer*'ın *USA Today* çoksatan yazarı

"*Happily Never After* karşı konulmaz derecede eğlenceli bir konsepti ele alıyor ve vaatlerini ustalıkla yerine getiriyor; sevimli baş karakterleri arasındaki şakacı şakalaşmalar ve terletecek kadar ateşli kimyayla dolup taşıyor. Lynn Painter'ın çığgınca eğlendiren romantik komediler yaratma konusunda gerçek bir yeteneği var ve bu onun şimdiye kadarki en iyi romanı."

-Nicolas DiDomizio, *Nearlywed*'in yazarı

"Lynn Painter hayallerimdeki romantik komediyi yazıyor! *Happily Never After*, sayfalardan fırlayan ve bir filme dönüştürülmek için yalvaran ısıltılı, komik, seksi bir aşk romanı."

-Sarah Adams, *The Rule Book*'un *New York Times* çoksatan yazarı

"İyi kurgulanmış ve ağzına kadar cinsel gerilimle dolu *Happily Never After*, altın değerinde bir romantik komedi! Romantizm ve inkar edilemez kimya karşısında kendimizden geçtik. Max ve Sophie birbirleri için o kadar mükemmel iki karakter ki onları birbirlerine yapıştırmak istemeden edemiyorsunuz."

-*New York Times* çoksatan yazarları Krista ve Becca Ritchie

"Alaycılar için bir romantik komedi... Yardımcı oyuncular da aynı derecede komik ve kendini fazla ciddiye almayan eğlenceli bir hikâyenin tamamlanmasına yardımcı oluyorlar."

-*Library Journal*

Övgü için

AŞK WAGER

"Painter, *Bay Yanlış Numara*'yı aynı derecede sevimli bir arkadaştan aşığa romantizmle takip ediyor... Eşit derecede kirli mizah anlayışları, aralarındaki bağlantıyı gerçek hissettiriyor ve sürekli teke tek oynadıkları oyun çok eğlenceli. Painter'ın hayranları hayal kırıklığına uğramayacak."

-Publishers Weekly

"Painter'dan eğlenceli, flörtöz ve tam zamanında okunacak bir kitap... Üstelik sevimli karakterlerle."

-Library Journal

"Dürüst olmak gerekirse, bu kitap çok eğlenceliydi ve sonunda Lynn Painter'ı almamın bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum. Kitapları çok eğlenceli."

-Culturess

"Lynn Painter... *Aşk Bahsi*'nde mükemmel bir romantik komedi kaçamağı sunuyor, okuyucular gülmekten gözyaşlarına boğulurken bu türü neden sevdiklerini hatırlayacaklar."

-Raf Bilinci

Övgü için

MR. YANLIŞ NUMARA

"Zeki, seksi ve düpedüz komik. *Bay Yanlış Numara* kesinlikle mükemmel bir romantik komedi."

-Christina Lauren, *New York Times*'in çok satan yazarı *Tangled Up in*

Sen

"Bu kitap tam anlamıyla bir patlama, modern bir dokunuşla klasik bir romantik komedi kurgusu. Lynn Painter'ın zeki ve büyüleyici sesi her sayfada parıldıyor."

-Rachel Lynn Solomon, *USA Today*'in çok satan yazarı *Business or Zevk*

"Uzun, çok uzun zamandır okuduğum en komik, en saçma, en cinsel gerilim dolu kitap. Olivia ve Colin'e aşık olmamanız için size meydan okuyorum, ama en çok da Lynn Painter'ın kalemine aşık olmamanız için size meydan okuyorum!"

-Ali Hazelwood, *Gelin* kitabının #1 *New York Times* çoksatan yazarı

"Eğer r o m a n t i z m d e n hoşlanıyorsanız, Lynn Painter'ın yazdığı *Bay Yanlış Numara* sizi ateşli ve rahatsız edici bir şekilde bırakacak."

-PopSugar

LYNN PAINTER'DAN BERKLEY BAŞLIKLARI

Bay Yanlış Numara Aşk

Bahsi

Mutlu Asla Sonra

Yanlışlıkla Amy

Birbirleri İçin

Hizmetçi Oldu

YARDIM FOR HER BİRİ OTHER

Lynn Painter

Berkley Romance
New York

BERKLEY ROMANTİZM

Berkley tarafından yayınlandı

An imprint of Penguin Random House LLC

1745 Broadway, New York, NY 10019

penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2025 Lynn Painter tarafından

Lynn Painter tarafından *First and Forever* telif hakkı© 2025 adresinden alınmıştır

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bir kitap satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Bu kitabın yetkili baskısını aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka eğitimi amacıyla kullanılmayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın. teknolojiler veya sistemler.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kapak tasarımı ve çizimi Nate Burton'a ait

Ashley Tucker tarafından kitap tasarımı, Molly Jeszke tarafından e-kitap

için uyarlandı Suziie/Shutterstock tarafından başlık sayfası resmi

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Painter, Lynn, yazar.

Başlık: Birbirimizin hizmetçisi / Lynn Painter.

Açıklama: Birinci baskı. | New York: Berkley Romance, 2025.

Tanımlayıcılar: LCCN 2024046841 (basılı) | LCCN 2024046842 (e-kitap) | ISBN 9780593638033 (ticari ciltli) | ISBN 9780593638040 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | Mizahi kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3616.A337846 M35 2025 (baskı) | LCC PS3616.A337846 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20241021

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2024046841> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2024046842> Ebook ISBN

adresinde mevcuttur 9780593638040

Ürün güvenliği ve uygunluğu için AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland,

Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, <https://eu-> adresidir.

contact.penguin.ie.

pid_prh_7.1a_152335848_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Adanmışlık

Bölüm 1: Bir Milyonerin Yatağında Uyanmak

Bölüm 2: Hayali Bir Arkadaşın Gerçek Hayatta Var Olduğunu Keşfetmek

Bölüm 3: Milyoner Hizmetçisiyle Tanışıyor

Bölüm 4: Anlaşmanın Düzenlendiği Yer

Bölüm 5: Teslimat

Bölüm 6: Teslim Alma

Bölüm 7: Adı Olmayan Bir Araba Bir

Bölüm 8: Daha Düşündükten Sonra

Bölüm 9: Tam da Neler Olduğunu Bildiğinizi Düşündüğünüz An

Bölüm 10: Ne Hareket

Bölüm 11: Ev Arkadaşı

Bölüm 12: Uyandırma

Çağrısı

Bölüm 13: Gelmiş Geçmiş En İyi

Kız Arkadaş Bölüm 14:

Sabitlenmiş

Bölüm 15: Arkadaşlarla Akşam

Yemeği Bölüm 16: Jaques

Bölüm 17: İlk Öpücük

Bölüm 18: Kanepe Pikniği

Bölüm 19: 5K

Bölüm 20: Duruş

Süresi Bölüm 21: Kalkış

Bölüm 22: Birinci Sınıf

23. Bölüm Arkadaşlarla Sohbetler

Bölüm 24: Davet

[25. Bölüm New York](#)
[26. Bölüm Vanilya](#)
[Bölüm 27: Vibes](#)
[Bölüm 28: Vedalar Bölüm 29:](#)
[Doug Hayaller Kuruyor](#)
[Bölüm 30: KC](#)
[Bölüm 31: Bir Yatak](#)
[Bölüm 32: Akrepler ve Seks](#)
[Bölüm 33: LFG](#)
[34. Bölüm: Yatak Şiiri](#)
[Bölüm 35: Biz İyiyiz](#)
[Bölüm 36: Bowling](#)
[Bölüm 37: Kolye Bölüm](#)
[38: Eve Dönüş](#)
[39. Bölüm: Roman, Benny'nin](#)
[Yeri 40. Bölüm'de: WTF](#)
[Bölüm 41: Daphne Vibes Bölüm](#)
[42: Plan](#)
[Bölüm 43: İşte Orada](#)
[Bölüm 44: Kaos](#)
[Bölüm 45: Vahiyler](#)
[Bölüm 46: Nihayet Sonsöz:](#)
[Bir Yıl Sonra](#)

[Teşekkür](#)

[First and Forever'dan alıntı](#)

[Yazar Hakkında](#)

Kevin için:

Seni Cumartesi gecesi Pappy ile yediğim spagettiden daha çok seviyorum. Seninle ve birlikte yaşadığımız hayatla ilgili her şeyi çok seviyorum ve şimdi sana olan hayranlığımı mükemmel bir şekilde ifade eden bir haiku* yazacağım.

Sevimli yüzünü seviyorum.
Sevimli sevimli sevimli sevimli sevimli
sevimli sevimli Sen en sevimlisin

*Ben şair değilim.

BİR MILYONERİN YATAĞINDA UYANMAK

Abi

Küçük bir parçamın evimde bir istila olmasından mutlu olması yanlış mı?

Tabii ki yanlış, diye düşündüm yumuşak kral boy yatakta doğrulup gerinirken. Ama beni kim suçlayabilir ki? Milyonlarca iplik numarasına sahip çarşafların lüksü bile tek başına bunu daha az zor hale getiriyordu, köpüklü hafızalı köpük yastıklardan bahsetmiyorum bile. Dürüst olmak gerekirse, pahalı çarşaflara sarılıp yatmak bu kadar iyi hissettirirken, zenginlerin sabahları kendilerini yataktan nasıl çıkardıklarından emin değildim.

Ama bu zenginlik içinde çürüyecek zamanım yoktu. Benny beni kovmadan önce oradan çıkmalı ve işe koyulmalıydım.

Yatağı dikkatlice topladım ve orada bulunduğumun anlaşılmamasını sağladım. Daha sonra döndüğümde çarşafları yıkayacaktım çünkü DNA'mı temizlemeden gizlice başkasının yatağında uyuyacak Goldilocks kodlu psikopat bir canavar değildim ama bu arada biri gelirse diye davetsiz Abi Mariano'nun tüm izlerini silmek istedim.

Banyodaki her santimetrekareyi temizlemek için zamanım olduğundan emin olmak için dün gece duş almıştım (kayıt için çok fazla inç kare), bu yüzden hızlıca değiştim ve saçlarımı at kuyruğu haline getirdim. Beş dakika sonra, her şey

Kapı koluna uzanıp yatak odasının kapısını açtığımda yanımda getirdiğim çantamı sırt çantama sıkıştırıp sıkıştırdım.

"Günaydın!"

Nefesim kesildi ve sağıma bakarken ellerim kalbime gitti. Oh,

Tanrım, oh, Tanrım, oh, Tanrım.

Orada, lüks çatı katının devasa mutfağında, gümüş saçlı bir adam ve şık siyah saçlı bir kadın duruyordu. Gülümsüyorlardı ama bu beni daha iyi hissettirmiyordu.

Tamamen, tamamen, kesinlikle mahvolmuştum.

Adamın üzerinde kesinlikle hazır olmayan kusursuz bir lacivert takım elbise vardı (merhaba, cep mendili olan zengin adam) ve kadın da şu sadece bir oxford ve beyaz kot pantolon olan ama bin dolara mal olan takımlardan birini giymişti. Emekliliğe ayrılmış güzel kraliyet aileleri gibi görünüyorlardı, mükemmel bir şekilde bir araya getirilmişlerdi ve çömeldiğim lüks konuta ait gibiydiler.

Ama beni gördüklerine şaşırmış gibi görünmüyorlardı.

"Özür dilerim, sizi korkutmak istememiştım," dedi adam, öne çıkıp elini uzatırken sıcak bir şekilde gülümsedi. "Ben Charles, bu da Elaine."

"Abi," diye mırıldandım şaşkınlıkla, Kral Charles kocaman elini benimkine sarıp kendinden emin bir şekilde sıkarken, sanki her şey yolundaymış ve ben de orada olmalıymışım gibi.

Onlara gerçek adını vermenin yolu, salak!

"Abi!" Kadın -Elaine, görünüşe göre- sanki nefes nefese gelmemi bekliyormuş gibi bana baktı. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel."

"Evet, ben de," dedim, ne demek istediğinden emin olamadan.

Sonunda.

Şaka programının bir bölümünde miyim?

Polisler yolda ve karşımdaki Chuck/Lainey ikilisi kaçmamı engellemek için dikkatimi mi dağıtıyor?

"Ben, um-"

"Bu arada biz de sizin keklerden yedik." Charles ortadaki adada duran ve altı yüz büyüklüğünde kekin bulunduğu soğutma rafını işaret etti.

Bir gece önce o görkemli gurme mutfağında özenle sıfırdan yaptığım yaban mersinli muffinler şimdi ikiye düşmüştü.

ONLAR. YEDİLER. BENİM. MUFFINS.

Şu anda daha büyük sorunlarım vardı ama küçük bir parçam öfkelenmek istiyordu çünkü o kekler hayatımda tattığım en lezzetli şeylerdi. Gelecek hafta için harika kahvaltım olmaları gerekiyordu. Mükemmel olmaktan uzak hayatıma başlamadan önce her sabah bir tane mükemmel küçük hamur işi yemeyi planlamıştım.

Ancak şimdi, bu iki ışıltılı sosyetenin sindirim sistemlerinde iki tane bulunuyordu.

RIP, çökmekte olan hamur işleri ve Charles ile Elaine'in evindeki veba.

Elaine, "Çok lezzetliydim," dedi ve ekledi, "Declan bize senin pasta şefi olduğunu hiç söylememişti."

"Şey," dedim, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken, "Declan'ı bilirsiniz."

Sanki bu çok mantıklıymış gibi güldüler -ne oluyordu ki? Sırt çantamdan arabamın anahtarlarını çıkardım ve kocaman bir gülümseme yapıştırdım. "Dinle, seninle tanışmak çok güzeldi ve daha fazla sohbet etmek isterdim ama işe gitmem gerekiyor."

"Tipik Abi," dedi Charles çok sevimli bir ses tonuyla ve bana en güzel sırıtışını verdi. "Bu akşam Hathaway partisinde olacak mısın?"

Tipik Abi mi?

"Emin değilim," diye kekeledim ve kaçmak için çaresizce ön kapıya doğru yan yan yürüdüm. Çünkü oradan ne kadar çabuk çıkarsam, izinsiz girdiğim için tutuklanmama ihtimalim o kadar artacaktı. "Muhtemelen...?"

"Muhtemelen'i bir cevap olarak kabul etmeyeceğiz Abi," dedi Elaine, manikürlü elini -ne yazık ki kocaman bir elmas bu- mükemmel taranmış saçlarında gezdirerek. "Sen evet diyene kadar işe gitmek yok. Seni tanımak için sabırsızlanıyoruz."

"Evet o zaman." Ön kapıya ulaştığımda ve soğuk metal tokmağı avucumda hissettiğimde içime bir rahatlama yayıldı. Az kaldı. "Kesinlikle

partide."

O anda kaçmak için her şeyi söyleyebilirdim. "Oh, bu harika," dedi Elaine vurgulayarak. Charles da "Harika," diye onayladı.

"Şimdi gitmeliyim," diye başardım, kapıyı açtım ve onlara sevimli bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifade takındım. "Sizinle tanışmak çok güzeldi."

Koridora girer girmez kapı arkamdan kapandı ve asansörü tamamen göz ardı ederek merdivenlere yöneldim. Genelde egzersiz yapmayı pek sevmezdim ama yirmi kat merdivenin tamamını koşarak indim, az önceki sahne her ne haltsa onunla arama mümkün olduğunca mesafe koymak istiyordum.

Bu yabancıların beni neden tanıdıklarını düşündükleri hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama kesinlikle öğrenmek için etrafta dolaşmayacaktım.

HAYALI BİR ARKADAŞIN GERÇEK HAYATTAKİ VARLIĞINI KEŞFETMEK

Declan

"Günaydın, hayatım."

"Anne." Yuvarlak ziyafet masasında babamla onun arasına oturmadan önce eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum. Dün gece geç saatte geldikleri için Hathaway VIP'lerine hoş geldiniz sunumumu yapmadan önce onlarla konuşma fırsatım olmamıştı. "Uçuş nasıldı?"

"Rötar yaptı," dedi babam, bir parça pastırmayı ağzına götürürken. "Ama olaysızdı. Bu arada konuşman harikaydı."

"Teşekkürler." Babam haklıydı, çok iyi başarmıştım ama önümde hâlâ hissedarlarla geçireceğim bir hafta sonu vardı, bu yüzden kendimi beğenmişlik yapmayacaktım.

Binlerce yatırımcının bir hafta boyunca kendilerini hisse senedi sahibi rock yıldızları gibi hissetmek için Omaha'ya akın ettiği Hathaway Yıllık Hissedarlar Toplantısı, her zaman sadece VIP'ler için olan Cuma sabahı kahvaltı toplantısıyla başlardı; yarın sabah herkes için bir tane daha vardı.

Bu yıl her ikisinde de karşılama konuşmasını yapmak üzere ben görevlendirilmiştim.

Warren masanın diğer tarafından kahve fincanını kaldırarak, "Yumurtamı yerken bile beni sıkmadı," dedi. "Çocuk iyi."

Çocuk iyi.

Amerika'nın en zengin adamı ve Hathaway Holdings'in uzun süreli CEO'su Warren Hathaway az önce benim hakkımda bu sözleri söylemişti. Bu adam iş dünyasında dahi bir beyne sahipti ve kendimi bildim bileli benim kahramanımdı, bu yüzden övgülerinin çok anlamlı olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Üniversiteden mezun olduktan hemen sonra Hathaway aileme (büyük büyükannemin küçük kanepesi işini alıp ülkenin en büyük mobilya mağazası olan CrashPad'e dönüştüren) milyonlarca dolarlık bir satın alma teklif etti. Bu bir rüyanın gerçekleşmesiydi çünkü hem annem ve babam erken emekli olup dünyayı gezebilecekti hem de ben Hathaway'in bünyesine katılıp çok daha büyük bir şirkette yükselme fırsatı bulacaktım.

Birdenbire amcalarımın boşa gittiğini söylediği MBA (*aile şirketine çalışmak için üniversiteye gerek yok*) beni her zaman istediğim kariyere doğru yönlendiriyordu.

İki yıldır Hathaway'de Genel Müdür Yardımcısıydım ama yükselmek zor oluyordu. Ne kadar çok çalışırsam çalışayım, otuz yaşında olmama rağmen tepedekiler beni hâlâ "genç bir çocuk" olarak görüyorlardı.

Ancak geçen ay QBR'de benim haklı, CFO Marty Mueller'in ise neredeyse felaket derecede haksız olduğu bir anlaşmazlık beni Warren'ın gözüne soktu ve kariyerim birdenbire yeni bir alana taşındı.

Yaşlı adam ve yakın çevresi yaşımı ve deneyimsizliğimi unutmuş ve bilgime gerçekten güveniyor gibiydi.

Bu çok büyük bir şey.

Annem Warren'a "Sonunda bu sabah kız arkadaşıyla tanıştık," dedi ve benim yetişmem bir dakika sürdü.

Ne?

"Abby'siyle tanıştın mı?" Warren elindeki fincanı bıraktı ve anneme teselli edercesine sıırttı. "Gerçek olup olmadığını merak etmeye başlamıştım, çünkü onu hiç kimse görmedi."

"Öyle değil mi?" Annem de aynı şekilde güldü. Ne. Ne? Ne?

O gerçek *değildi*.

Abby, var olmayan kız arkadaşıma verdiğim isimdi. Peki annem onunla nasıl tanışmıştı?

Ne olursa olsun, asla bir kız arkadaş uydurmak istemedim. Tanrı aşkına, kadınlarla çıkamayacak kadar korkak bir ergen değildim; aslında büyük bir hayranıyım. Ama ilişkilerle birlikte gelen tüm o saçmalıklara ayıracak vaktim yoktu. Şimdilik odak noktam işti ve yuva kurmak gibi şeyleri kırk yaşımdan sonra düşünecektim.

Ama yönetimdeki herkesin bir sevgilisi varken... umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektiriyordu. Yetkililerin yerleşik, ayakları yere basan ve şirketi yönetmeye hazır olduğumu düşünmelerine ihtiyacım vardı, bu yüzden üç aylık inzivada özel hayatım konuşulmaya başlandığında, ayakları yere basan ve bir aile isteyen melek gibi kız arkadaşımdan üstünkörü bahsetmiş olabilirim.

Abby'den.

Sunucunun isim etiketine bakıp hayali kız arkadaşıma Abby ismini vermiştim; bunu yaparken çok fazla düşünmemiştim.

Abby olayını devam ettirmek gibi bir niyetim yoktu ama işime geliyordu. Ailemi, iş arkadaşlarımı, büyükannemi mutlu ediyordu; herkes hayatımda bir Abby olduğu gerçeğinden rahatlamış görünüyordu.

Ama ben yoktum.

Öyle biri yoktu.

Peki annem neden bahsediyordu?

Babam, son birkaç yıldır dostu haline gelen Warren'a, "Bu akşam partiye geliyor," dedi. "O zaman onunla tanışabilirsin."

"O..." dedim, beynim ne haltlar döndüğünü anlamaya çalışırken burnumun kemerini sıkarak. "Sana bu gece geleceğini mi söyledi?"

"Evet," dedi annem, beni incelemek için koltuğunda dönerek. "Ama uyandığında bizi mutfakta görünce şaşırmış görünüyordu, Dex; senin evinde kalacağımızı söylemeyi unuttun mu?"

"Ah," dedim, bir yabancının gerçekten evime girmiş olmasına şaşırmış görünmemek için elimden geleni yaparak. "Ah, dün gece orada olacağını düşünmemiştim. Onun-"

"Öyle olduğuna çok sevindim," diye devam etti, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "O çok sevimli küçük bir kıızıl saçlı ve bir mutfak dolusu kek pişirdi."

uğruna ölünecek şeylerdi."

Yani bu gerçektir. Abby adında biri dairemde uyumuş ve lanet olası kekler yapmıştı.

"Abby yemek yapabiliyor, orası kesin," diye mırıldandım zihnim dönerken. Ne haltlar dönüyordu? Kapıcısı olan güvenli bir binada yaşıyordum. Kapılarımda kilitlerim ve güvenlik sistemim vardı.

Bu nasıl olmuş olabilirdi? Abby
de kimdi?

Warren kahvesini bırakırken, "Ethel öldüğünden beri güzel bir kek yemedim," diye mırıldandı. "Küçük Abby'n bu gece bir tane getirsin, olur mu Dex?"

"Elbette," dedim, kulaklarımda bir uğultu duyarken ona sıradan bir gülümseme olduğunu umduğum bir şey verdim. "Bana biraz izin verir misin? Dışarı çıkıp bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Abby'yi mi arayacaksın?" diye sordu annem şarkı söyler gibi bir sesle.

"Kesinlikle onu bulmaya çalışacağım," dedim ve dikkatli gözlerle dolu masadan uzaklaşıp kapıya yöneldim. "Affedersiniz."

MİLYONER HİZMETÇİSİYLE TANIŞIR

Abi

"Fişinizi ister misiniz?"

"Hayır," dedi kadın ve Lululemon çantasını kapdığı gibi bana bir saniye bile bakmadan Benny's Natural Grocers'ın çıkışına yöneldi.

"İyi günler," diye bağırdım ve sıradaki müşterinin hesabını kapatmak için döndüm.

Bu işten, bu son derece kolay ve zihin uyuşturan işten nefret ediyordum. Liseden beri Benny's'de çalışıyordum, bu yüzden rahattı, sağlık sigortamı sağladığı için gerekli olduğundan bahsetmiyorum bile, ama her vardiya bana hayatımın asla çıkamayacağım bir bataklığa saplandığını hatırlatıyordu.

Bu yüzden üniversiteye ikinci gidişim.

Bu yüzden bu işe ve haftada üç kez gece vardiyasına ihtiyacım var.

Dolayısıyla *gibi aptalca kelimeler düşünmeye olan eğilimim*.

Sıradaki müşteriye robot gibi "Merhaba," dedim, ağzım otomatik pilottayken sıradaki kişinin kemerinde bir şey olmadığını fark ettim. Gözlerimi müşterinin yüzüne kaldırdım ama sonra-vay canına.

Aslında yüksek sesle nefesimi tutmuş olabilirim.

Dışarıda pek çok çekici erkek vardı ama bu adam onların ilham aldığı kişi olmalıydı.

Uzun boyluydu, bir buçuk metre gibi ama kimse ona sırık demezdi. Asla yapmazlar. Geniş omuzları, kusursuz bir şekilde dikilmiş

Takım elbise giyiyordu ve otobüsten soyunma odasına doğru uzun bir yürüyüş yaptıklarında bana profesyonel bir futbolcuyu hatırlatıyordu.

Pahalı.

Yapılı.

Mükemmel.

Ve bulaşılmaması gereken.

Aslında etkileyici fiziğinden daha çok yüzü bunu gösteriyordu.

Kahverengi -hayır, yeşil- gözleri bana dikilmişti ve açık sözlülükleriyle kesinlikle kelekler uçuşuyordu. Sanki adam ruhuma bakıyor gibiydi, yemin ederim ve dudakları gülümsemek ister gibi yukarı kalkmıştı.

Dürüst olmak gerekirse genelde erkeklerin ağızlarını fark etmezdim ama üst dudağındaki yay -ya da belki de alt dudağının dolgunluğuydu- gözlerimi bir mıknaş gibi aşağıya doğru çekti ve irislerim çelikle kaplandı.

O ağızın Fransızca konuştuğunu hayal edebiliyordum. Ya da İtalyanca. Gözlerimi zorla yukarı kaldırdım ve bu iyi giyimli adamın aslında mafya babaları, yarış arabası sürücüleri ya da huysuz milyarderlerle ilgili herhangi bir aşk romanının kapak modeli olabileceğini düşündüm.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye ağızımın suyu akmadan sormak için ağızımı açtığımda, gece yarısını andıran bir sesle "Merhaba, i'li Abi" dedi.

"Merhaba...?" Gözleri yaka kartıma kayınca gözlerimi kıstım ve aşık bir kız öğrenci gibi gülümsemek için dudağımı ısırdım.

"Beni tanımadın mı?" diye sordu başını eğerek.

Onu tanıyor muydum? Bu yüzü unutmam mümkün değildi, değil mi? Çok flörtöz görünmemeye çalıştım ama Joey Tribbiani'nin "*Nasılsın?*" sorusu "*Tanımalı mıyım?*" dediğimde tamamen ses tonumdaydı.

"Sanırım öyle, çünkü daha bu sabah yatağımda uyandın ve aileme benim kız arkadaşım olduğunu söyledin."

"Oh. Kahretsin." *Oh, kahretsin, oh, kahretsin, oh, kahretsin.*

"Kahretsin, gerçekten de," diye tekrarladı, kara kaşlarının altındaki yargılayıcı gözleriyle beni ezmek üzere olduğu bir böcekmişim gibi izliyordu.

Kalbim çarpmaya başladı ve bu adam bana saf bir küçümsemeyle bakarken her yerim ateş içindeydi.

"Benny," diye bağırdım, gözlerimi adamın yüzünden ayırmadan. "Molaya çıkmam gerek."

"Daha yeni mola vermiştin Mariano," diye duydum arkamdan, Benny'nin masasında ürün sipariş ettiği yerden. Saatlerdir demode bilgisayarın başında homurdanmak, iç çekmek ve kelinin kaşımak arasında gidip geliyordu, bu yüzden havasında olmadığını biliyordum.

"Mariano," diye sessizce tekrarladı önümdeki adam, sanki bu bilgi kırıntısını ezberlemiş gibi.

"Ara veriyorum Benny," dedim dişlerimi sıkarak, koridorumun ışığını kapatırken. "Sen kabul etsen de etmesen de."

Benny's önlüğümü çıkardım ve nabzım hızla yükselirken takım elbiseli adama beni takip etmesini işaret ettim. Sabahtan beri panik içinde kapıyı gözlüyor, polisin gelip beni haneye tecavüzden tutuklamasını bekliyordum. Bir saat öncesine kadar, öğle yemeğimi büyük yeşil çöp konteynerinin yanındaki masada yerken, aptalca bir şekilde kendimi kimsenin benim olduğumu anlamayacağına ikna etmişim.

Kendime derin bir nefes aldırarak kadar aptaldım.

Kasadan uzaklaşırken Benny, "Yemin ederim seni bir gün kovacağım, Ab," diye bağırdı.

"Hayır, kovmayacaksın," diye bağırdım, bir yandan da hiperventilasyon geçirmemeye çalışıyordum. "Başka kimse sana katlanamaz."

"En azından acele et, olur mu?"

"Ne yapabileceğime bakacağım."

Onu dükkânın arkasından geçirip ara sokağa açılan kapıdan çıkarırken Bay Suit'in arkamdan geldiğini hissedebiliyordum. Parlak güneş ışığı, ılık hava ve hafif çöp kokusu duyularımı doldururken kapı arkamızdan çarptı ve adamla yüzleşmek için döndüm.

Declan, kraliyet çiftinin ona verdiği isimdi, değil mi?

"Lütfen açıklamama izin verin. Declan."

Bu onun gözlerinin kısılmasına neden oldu -oops, ismini kullanmamalıydım- ama hiçbir şey söylemedi.

"Ben bir tür suçlu değilim, söz veriyorum. Masterkleen'de hizmetçi olarak birkaç gece çalışıyorum -aslında senin şehirde olmadığın gecelerde daireni temizleyen hizmetçiyim. Yani orada olsam da zorla girmedim ya da öyle bir şey yapmadım."

İyi bir noktaya değindin, Abi.

Ona masumiyetimi onaylayacak tatlı bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifade verdim.

Kaşlarını çattı.

"Anahtarım vardı," dedim, "yani-"

"Benim yatak odama taşındın." Sesi sakindi ama kesinlikle anlamakla ilgilenmiyordu. Kaşlarını çatarak "Mutfağında kek pişirmişsin. Bunun senin iş tanımının bir parçası olduğunu sanmıyorum. Sanırım buna izinsiz girmek deniyor. *Abi.*"

Tamam, adımı alaycı bir şekilde söylemesi düpedüz hakaretti ve dişlerimi acıttı.

Ama soğukkanlılığımı korumam gerekiyordu.

Tekrar denedim. "Biliyorum, ama bunun tek nedeni apartmanımın istila edilmiş olmasıydı - söz veriyorum evinize herhangi bir yaratık getirmedim. Emlak yönetim şirketi -bu arada onlar tam bir gecekondu sahibi ahmaklar-birkaç günlüğüne kalacak başka bir yer bulmam gerektiğini söyledi, böylece ilgilenebileceklermiş ama başka bir yerim yok."

Bunu söyler söylemez yanaklarım kızardı çünkü çok acınası bir durumdu.

Bana sanki dişlerimden yemek çıkarıyormuşum gibi baktı ve durumumla bir şekilde empati kuracağına dair tüm umutlarım, "Oteller de bir şeydir, biliyorsun," dediğinde tamamen yok oldu.

"Otele verecek param yok," diye tersledim, mahcup olmuşum. Ortadan kaybolmak istedim ama çaresizlikten devam ettim. "Ama dün gece senin evini temizlerken, bunun kime zararı olur diye düşündüm. Bir haftalığına Londra'da olduğunu biliyordum - yani, görünüşe göre erken dönmüşsün ama sanırım Masterkleen'e söylemeyi unutmuşsun - bu yüzden birkaç saatliğine kalabileceğimi ve kimsenin daha akıllı olmayacağını düşündüm."

Çenesi büküldü ama sessiz kaldı. Savunmamı dikkate aldığına gerçekten inanmak istiyordum ama o über kontrollü

Rakiplerinin kendi sözleriyle kendilerini gömebilmeleri için çenesini kapalı tutmaktan hoşlanan tipler.

Bu da RIP demekti, çünkü ben dünyanın en kötü gevezesiydim.

"Ve eminim umurunda değildir," diye devam ettim, "ama işimde gerçekten iyiyim. Daireni temizlemekte harikayım -banyoda yerden yemek yiyebilirsiniz. Yani, yiyeceğinden değil çünkü bu iğrenç bir şey, ama gerçekten yiyebilirsiniz çünkü ben o kadar titizim."

Boğazını temizledi ve pahalı saatine baktı, pislik herif, ne söylersem söyleyeyim işimi kaybedeceğimi anladım.

Oh, Tanrım.

Bu adam beni kesinlikle kovacaktı. Ve o işe çok ihtiyacım vardı.

Dışarıda pek çok iş vardı ama Masterkleen'de sahip olduğum iş kadar esnek olanı yoktu.

Burnumdan nefes aldım, dişlerimi sıktım ve gururumu ayaklar altına aldım, çünkü başka ne seçeneğim vardı ki? "Bunu istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama lütfen Masterkleen'e söyleme. Yalvarıyorum. Bu işe gerçekten ihtiyacım var ve gerçekten kovulmayı göze alamam. Lütfen patronuma söylemeyin."

Kara kaşları birbirine çatıldı ve ricam karşısında hakarete uğramış gibi göründü.

"Patronuna kesinlikle söyleyeceğim," dedi gözünü bile kırpmadan. "Çünkü evime izinsiz girdin."

"Ya da," diye karşı çıktım, umutsuzca anlamasını sağlamaya çalışırken sağ kolunu tuttum, "İşimde uyuyakaldım. Bu bir suç değil, değil mi?"

"Senin gerekçelerinle ilgilenmiyorum," dedi ve elime öyle bir baktı ki elimi bıraktım. "Buraya sadece evime kimin girdiğini görmek için geldim ve ailemle kahvaltı yaptım. Artık biliyorum." "Lütfen." Sesim çatallaştı ve bundan nefret ettim. "Bunu hiç unutamaz mısın? ne oldu? Orada hiç kalmamışım gibi davran."

"Keşke yapabilseydim," dedi başını sallayarak. "Ama ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Hadi ama." Tanrım, neden bu kadar sert biriydi? "Gerçekten kimin canını yaktın?"

"Beni!" Neşesiz bir kahkaha attı ve "Şimdi ailem ve iş arkadaşlarım Abby'nin bu gece hayatımın en önemli olayına geleceğini düşünüyor çünkü Abi onlara geleceğini söylemiş." dedi.

"Neden onlara Abi'nin gelmeyeceğini söyleyemiyorsun?" Durakladım, kaşlarımı çattım. "Peki neden en başta beni tanıyorlarmış gibi davrandılar?"

"Çünkü Abby adında bir kız arkadaşım olduğunu sanıyorlar, Tanrı aşkına," diye tersledi, sesi hayal kırıklığıyla doluydu. "Hizmetçimin adının aynı olma ihtimali nedir ki?"

"Yani..." Bir şeyi kaçıırıyordum, onun çatı katında yatıya kalmamla hiçbir ilgisi olmayan bir şeyi. "Gerçekten Abby adında bir kız arkadaşın yok mu?"

"Yok," dedi dişlerini sıkarak, gözleri omzumun hemen ötesindeki ara sokakta, düşünceleri artık benimle değil, görünüşe göre stresli durumuyla ilgiliydi.

"Ne yaptın," dedim, zihinsel olarak bir plan oluşturmaya çalışmasını izlerken, "onu uydurdun falan mı?"

Yoğun bakışları tekrar bana döndü ve sorduğum sorudan hemen pişman oldum. "Hiç tutuklandın mı Mariano Abi?" diye sorarken sesi tehlikeli bir şekilde kısılmıştı.

"Tabii ki hayır!" Sorguyu hak etmiş olmama rağmen yanaklarım kızarmıştı.

"Yani geçmişini araştırırsam, sen-"

"Seni takip ettiği için yetkilileri aramak mı? Evet," dedim neredeyse bağırarak, durumu açıkladıktan sonra bana bir suçluymuşum gibi davranmasına sinirlenmiştim. Herkesin otelde kalacak ya da birden fazla evde yaşayacak kadar parası yoktu, lanet olsun ve benim küçük şüpheli kararım yüzünden sanki ailenin mücevherlerini çalmışım gibi davranması canımı yaktı.

Ama sonra bana gülümsedi.

Gülümsedi ve *bu* bir şeydi.

Dudaklarının kayışından, yemyeşil gözlerinin kısılışına kadar seksi ve kirli bir sırıtışı vardı. Declan'ın sesi ipeksi bir yumuşaklıktaydı.

Bir adım daha yaklaştı, böylece üzerimde yükseliyordu. "Ama bunu yapamazsın çünkü izinsiz girdin, unuttun mu?"

"Benimle oynamayı bırak." Sertçe yutkundum ve kollarımı kavuşturdum. "Ne yapacaksın?"

Gözleri göğsüme inerken, "Hâlâ çözmeye çalışıyorum," diye cevap verdi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ne?"

Kaşları aşağı indi ve çenesiyle gömleğimi işaret etti. "Gömleğin. Anlamıyorum."

Tabii ki anlamazsın. Evimin arkasındaki özel tişört mağazasında tüm hataların yüzde 80 indirimli olduğu bir indirim rafı vardı, bu yüzden gardırobum merkezden uzak, yanlış yazımlarla dolu ya da düpedüz aptalca üstlerle doluydu.

Bir gömleği iki dolara alabilecekken umurumda değildi ama eminim bu onun gibi biri için bir anlam ifade etmezdi. Çenemi kaldırdım ve "Tam olarak neyi anlamadın?" diye sordum.

Tişörtte -aslında en sevdiğim tişörttü- iç çamaşırı giymiş bir sincap resmi vardı. Üstündeki harflerde *Hamilton Won Chip*, altındaki harflerde ise *Working for Underwear* yazıyordu. Ne yapmaya çalıştığını bile anlayamamıştım ama kurutucudan her çıkardığımda beni gülümsetiyordu.

"Bunun bir anlamı var mı?" diye sordu, anlamadığı için sinirlenmiş görünüyor.

Kafası karıştığı için aptalmış gibi bir yüz ifadesi takındım ve "Belli ki" dedim.

"Bugün bunun için zamanım yok." O yeşil gözleri yüzümde gezinirken, "Seni arayacağım. Telefonuma cevap ver."

Sonra döndü ve köylülerle konuşmaya vakti olmayan bir kral gibi benden uzaklaşmaya başladı. Arabamdan daha pahalı olduğu kesin olan muhteşem deri ayakkabılarıyla otoparka doğru ilerlerken mükemmel takım elbisesine bir taş atmak istedim.

"Ne yapacaksın? 'Seni arayacağım' ne demek?" Bağırđım, peşinden koşmak ve beni bu durumdan kurtarması için onu zorlamak istiyordum.

sefalet. "Sende numaram bile yok."

"Carl'dan alırım," diye bağırdı, bana dönüp bakmadı bile.

"Carl da kim?" Kendi kendime söyledim, hayal kırıklığı vücudumdaki her molekülü dolduruyordu. Buna ihtiyacım yoktu; Tanrı aşkına, yeterince sorunum vardı.

"Kapıcım," diye cevap verdi, görünüşe göre hem süpersonik işitme duyusuna *hem* de ayrıcalıklı bir kibre sahipti. "Ona göre, siz ikiniz hırsızlar kadar kalın kafalısınız."

Lanet olsun Carl.

İçimi çektim ve kayboluşunu izledim, milyoner pisliğin hayatımı mahvetmesine ne kadar zaman kaldığını merak ederken midem korkuyla doldu.

BURADA BİR ANLAŞMA DÜZENLENİR

Declan

Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Arabama oturdum -ailem eşyalarını evimden çıkarıyordu, bu yüzden mahremiyet için aracıma çekildim- ve kişi listemde onu buldum.

Abi Mariano.

(a) Gerçek bir suçlu olmadığından emin olmak için Google'ı kullandıktan sonra (istila konusunda ona inandım), (b) toplumun işleyen bir üyesi olup olmadığını tespit ettikten sonra (UNO'dan onur derecesiyle mezun olmuştu ve bir LinkedIn profili vardı) ve (c) kabataslak olma faktörünü belirledikten sonra, beni büyük bir kumar oynamaya ikna eden arkadaşım Roman'a danıştım.

FaceTime düğmesine bastım ve çalmasını bekledim.

Ve sonra cevap verdi. "Alo?"

Yüzü belirdi, kaşları birbirine çarpılmıştı, sanki bu aramadan dolayı kafası karışmış gibiydi. Sanırım numaramı bilmediği ve arkadaş olmadığımız için bu haklıydı.

"Mariano."

"Evet?" İcini çekti ve bana sabırsız bir bakış attıktan sonra telefonun ötesindeki bir şeye bakıp birine "affedersiniz" diye mırıldandı.

"Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Gözleri tekrar bana döndü ve "Senindir" derken bile kızgın görünüyordu.

Daralmış kahverengi gözlerinden hiç de dalga geçilecek bir ruh halinde olmadığını anlayabiliyordum, bu da beni sinirlendiriyordu çünkü evimi kişisel Airbnb'si gibi kullanıp sonra da bu durumdan mutsuz olduğum için bir pislikmişim gibi davranarak kendini ne sanıyordu ki?

Bir metre boyunda, kızıl saçlı ve tavırlı bir kadındı ve şu anki baş ağrımın sebebi olmasaydı sevimli olabilirdi ama ne yazık ki Abi Mariano bana zorluk çıkarmamak konusunda aciz görünüyordu. "Sana bir teklifim var." dedim.

"Oh, ne güzel." Sıkışık bir caddenin kenarında yürüyordu ama şehrin neresinde olduğunu anlayamadım. Kameradan bana baktı ve "Dinle, seni burada durdurmama izin ver çünkü cinsel ya da yasadışı hiçbir şeyle ilgilenmiyorum" dedi.

"Sanki ben ilgileniyorum." Dün gece izinsiz olarak evime yerleşen biri için, kesinlikle omzunda büyük bir çip vardı. Kariyerimi şu anki yükseliş yörüngesinde tutmak için bu kadar çaresiz olmasaydım hemen patronunu arardım. "Teklifimi duymak ister misin, yoksa Ken Adams'ı arayayım mı?"

Bu onun ağzının kapanmasına neden oldu. *Evet, patronunun adını biliyorum tatlım.*

"Lütfen devam et," dedi ve dişlerini sıktığından oldukça emindim.

"Bu geceki partide kız arkadaşım gibi davranırsan ve işleri daha da kötüleştirmeden iyi bir iş çıkarırsan, ödeşmiş oluruz."

"Bekle, ne?" Yürümeyi bıraktı ve bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Bir kokteyl partisinde kız arkadaşınmışım gibi davranmamı mı istiyorsun?"

Bu çok kötü bir fikirdi. "Evet." "Ama seni tanımıyorum bile."

"Sana notlar vereceğim, böylece numara yapman kolay olacak."

"Bunu yaptıktan sonra beni kovdurmayacağını nereden bileceğim?"

"Kovdurmayacağım."

Gözlerini devirdi. "Evet, bu konuda sana güvenmeyeceğim. Önceki 'Seni tanımıyorum bile' yorumuna bak."

"Bunu yazılı hale getireceğim."

"Bunun hiçbir anlamı yok. Sanki izinsiz girdiğim için beni kovmayacağına dair verdiği sözü tutmayan bir milyarder dava etmesi için avukat tutacakmışım gibi? Hayır."

"Benden ne istiyorsun?" Bu saçma durumu daha da zorlaştırdığı için sinirlenerek tersledim.

"Hmm." Bir banka oturdu - *Elmwood Park* mı? - ve parmaklarını şıklatıp "Buldum" demeden önce tam beş saniye boyunca sessiz kaldı. Ken'e e-posta gönderip bir haftalığına eve bakmam için bana ödeme yapacağını söyleyebilirsin. Bu hem iznin elektronik kanıtı olur, hem de sabah biri beni kaçarken görürse muhteşem Abi'nin başı derde girmesin diye bilgin olsun."

Tamam, kızın ayakları çabuk yere basıyordu; hakkını vermeliydim. "İyi ama neden bir hafta diyeyim ki? Bilgin olsun diye söylüyorum, dün gece Abi'ye eve bakması için para verdim."

"Çünkü durumum düzeline kadar bir hafta senin evinde kalmama izin vereceksin."

"Böyle bir şey olmayacak," diye cevap verdim başımı sallayarak. "Bir yabancının kalmasına izin vermeyeceğim-"

"Her şeyden önce, biz yabancı değiliz, ben senin kız arkadaşınım," diye araya girdi, beni gülünç duruma düşüren bir ses tonuyla. "Ve sen bir otelde kalacaksın. Sen oradayken benim eve bakmam mantıklı olmaz."

"Bir otele taşınmamı ve senin -bir yabancının- evimde kalmana izin vermemi istiyorsun."

Bu kız açıkça aklını kaçırmıştı.

İronik bir şekilde, hafta sonu için zaten bir otelde kalmayı planlıyordum. Babamın sırtı ağrıyordu ve boktan yataklara dayanamıyordu, bu yüzden Pazartesi günü tekrar yola çıkacağım için ailemin benim evimde kalmasına izin vermek mantıklı gelmişti.

Ta ki Abi gelene kadar.

"Evet," dedi başını sallayarak. "Ve teknik olarak sen şehir dışındayken yabancıların evine gelmesine her zaman izin verirsin, yani bu benim ilk misafirim olmayacak."

gözetimsiz rodeo. Ben her zaman oradayım." "Kesinlikle olmaz," dedim.

Omuz silktili. "O zaman yapmıyorum. Beni sayma."

"*Seni* bir haftalığına bir otele yerleştirmeyi düşünebilirim," dedim, istemeyerek ama bu saçmalığı bitirmeye de hazır olarak.

Burnunu buruşturdu. "Hayır."

"*Olmaz* mı?" Kendimi kaybedecektim. "Neden *hayır*? Az önce bir hafta otelde kalman için para vereceğimi söyledim."

"Evet, ama gerçekten mutfağını kullanmak istiyorum."

"Bu delilik." Derin bir nefes aldım ve partiye sadece birkaç saat kalmışken sakın olmaya çalıştım. Buna odaklanmam gerekiyordu, hayatıma aniden giren bu saçma insana değil. "Seninle tanışmak güzeldi. Harika bir hayatın olsun, Ken'e selamını söylerim."

"Ben de ailene selamını ve sahte bir kız arkadaş uydurduğunu söyleyeceğim."

Ağzım bir anda kapandı ve kaşlarını kaldırmış beni izlerken ne diyeceğimi bilemedim. Yüzünde tavırdan başka bir şey yoktu, sanki onu sınamam için bana meydan okuyordu ve ben kafamı duvara vurmak istedim.

"Bir hizmetçi tarafından şantaja maruz kalmayacağım," dedim dişlerimi sıkarak ve işlerin nasıl bu kadar çabuk raydan çıktığını merak ettim. "Orijinal teklifi kabul et yoksa telefonu kapatıp Ken'i ararım."

Alt dudağını ısırdı, en iyi açığı bulmaya çalışıyormuş gibi hızlı hızlı gözlerini kırıştırdı. *Akıllıca olanı yap Abi, hadi.* Çenemi kapalı tuttum, doğru kararı vermesini bekledim.

"Neden ama?" Bu fikre karşı görünmüyordu ama bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırtıyordu. "Bu senin sorununu sadece bir geceliğine çözecek ve muhtemelen uzun vadede işleri daha da kötüleştirecek."

"Bak, sadece bu çok önemli geceyi milyonlarca soru olmadan atlatmam gerekiyor, tamam mı?"

Dudaklarını büzdü. "Bu çok önemli gecede kıyafet yönetmeliği nedir?"

Tanrı'ya şükür, bunu yapacak. Rahat bir nefes aldım. "Kokteyl elbisen var mı?"

Homurdandı. Kız kelimenin tam anlamıyla homurdandı, ben de "Dinle, ihtiyacın olan her şeyi -elbise, ayakkabı, her şey- dairene göndereceğim ve seni saat yedide alacağım" diyerek konuyu kapattım.

"Bekle. Senin dairen mi benim dairem mi?"

"Seninkinde istila olduğunu sanıyordum."

"Var."

"Yani benimki daha iyi olmaz mı?"

"Tabii ki daha iyi olurdu ama son gelişimden sonra beni kovdurmakla tehdit ettin."

"Geçen sefer davet edilmemiştin."

"Yani orada kalabilir miyim?" dedi inanmayarak. Bu kişinin taleplerine boyun eğmek istemiyordum ama aynı zamanda zamanımızın az olduğunu ve işleri yoluna koymam gerektiğinin de farkındaydım. "Bekle, ailen hâlâ orada değil, değil mi?"

"Konuştuğumuz gibi bir otele gidiyorlar."

"Neden?"

"Fark eder mi?"

"Bana nedenini söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

"Onlar vardır hareketli için a Otel Çünkü onlar vardır paranoyak habersiz gelişleri tarzınızı bozuyor."

"Benim mi?"

"Senin."

"İlginç." Bir dakika daha öylece oturdu, gözleri kısılmıştı ama kamera dışında bir şeye bakıyordu, sonra "Bir hafta boyunca evde kalma konusunda bana hâlâ evet demedin," dedi.

"Abi-"

"Ama evet çıksa bile, bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım olacak."

"Ne kadar zaman?" Nabzımın şakağında attığını hissedebiliyordum.

İmkânsız kız sanki üstünlük ondaymış gibi davranıyordu. Çoğu konuda Roman'ın tavsiyelerine güvenirdim ama onun inatçı çenesine ve gülünç gömleğine baktığımda bu durumda kesinlikle yanıldığını anladım.

Bu berbat bir fikirdi. "Aslında,
Abi-"

"Ben yaparım."

Ciddi mi? "Yani 'biraz zamana ihtiyacım var' derken on saniyeden mi bahsediyordun?"

"Açıkça."

Alnımı ovuşturdum ve kaçmam gerektiğini anladım. Yüzüme patlamadan önce Hizmetçi Abi'den ve yalanımın bir şekilde yarattığı bu saçma durumdan olabildiğince uzaklaşmam gerekiyordu.

Bu yüzden "Tamam, işte plan" dediğimde hiçbir anlam ifade etmedi.

TESLİMAT

Abi

Bu delilik.

Teslimatımı beklerken süslü oturma odasında volta atıyor, aklımı tamamen yitirip yitirmediğimi merak ediyordum. Kendini beğenmiş zengin suratının beni kızdırması ve bir şekilde bana sanki dayanacak bir ayağım varmış gibi davranmam için ilham vermesi dışında her şeyin nasıl olduğundan hâlâ emin değildim.

Yani, evim yasak olduğu için kalacak bir yere ihtiyacım vardı, bu yüzden anlaşma yapmak için çılgınca kısmı değildi. Onun bir iyiliğe, benim de uyuyacak bir yere ihtiyacım vardı; bu benim açımdan sağlam bir hızlı düşünmeydi.

Ama onun patronluk taslaması bir şekilde bana sadece başlangıçta hatalı olduğumu değil, aynı zamanda elimde hiçbir koz olmadığını da unutturmuştu. Eğer *gerçekten* ailesine gidip Abi adında bir kız arkadaşı olmadığını söyleseydim (ki bunu asla yapmazdım), bana lüks dairesinde bir hafta kalmak için onu sağmaya çalışan akli dengesi yerinde olmayan bir hizmetçi diyebilirdi.

Çünkü ben tam olarak öyleydim.

Yine de bir şekilde burada, yeni duş almış ve lüks kalın bir bornoz giymiş, elimde bir toz bezi *olmadan* en sevdiğim birimde dolaşıyor ve bir elbisenin bırakılmasını bekliyordum.

Benim için.

Şık bir partide giymek
için. Zengin bir
yabancıyla.

Bu kesinlikle bir cesedin gömülmesiyle sonuçlanacak bir şeyin hazırlığıydı. Kendimi zeki bir insan olarak görürdüm, bu yüzden içinde bulunduğum durum hiç mantıklı gelmiyordu.

Kapının çaldığını duyduğumda neredeyse yerimden fırlayacaktım.

Islak saçlarımı kulaklarımın arkasına iterken kendime *sakin ol, her şey yoluna girecek* dedim.

Derin bir nefes aldım, boğazımı temizledim ve kapıya doğru yürüdüm. İçimdeki zengin insanı yönlendirerek ağzımı bir gülümsemeye dönüştürdüm ve kapıyı açtım.

"Merhaba," dedim, ellerim hafifçe titrerken koridorda üç kişi -ve kutular ve çantalarla dolu bir bagaj arabası- duruyordu. Uzun boylu sarışın bir kadın, daha uzun boylu sarışın bir adam ve yüzünde on kadar piercing ve dövmelele kaplı güçlü bir boynu olmasaydı ona cüce cin hisleri verebilecek uzun sakallı çok minyon bir kıızıl vardı.

Siyah giyinmişlerdi ve beni bekliyorlarmış gibi bakıyorlardı. Bir ölüm mangasına benziyorlardı.

"Bizim için hazır mısın Abi?" diye sordu sarışın adam, sesi yumuşak ve kibarlı.

Tam olarak ne için? Bornozumun bağını sıktım, biraz daha sıkı kapattım ve "Evet, tabii ki. Bana bir elbise getirdiğiniz için çok teşekkür ederim."

Kadın gülümsemeden, "Size elbise getirmediik," dedi. "Size bir görünüm getirdik."

Buna ne diyebilirim ki?

Teşekkür mü edeyim?

Ve bu aslında ne anlama geliyordu?

"İçeri gelin." Geri adım attım ve üç insan ve bir bavul arabası olarak kapıdan içeri girdiler.

Sarışın adam büyük yemek masasını işaret etmeden önce etrafına bakındı. "Şuraya kurabilir miyiz?"

Kurmak mı? Aptalca başımı salladım. "Elbette."

Görünüşe göre ihtiyaçları olan tek şey tek heceli bir kelimeydi, çünkü ondan sonra başladı. Kenarda durmuş, işe koyulmalarını hayretle izliyordum.

"hazırlanıyor." Beş dakikadan kısa bir süre içinde, süslü yemek alanını bir giyinme odası gibi gösterdiler.

Masanın üzerine üç yönlü kocaman bir ayna yerleştirilmişti ve bir sürü saç şekillendirme aleti -fön makinesi, saç maşası, adını bilmediğim aletler-paketinden çıkarılmış ve fişe takılmıştı.

Makyaj malzemeleriyle dolu dev bir kutu masanın üzerinde açık bir şekilde duruyordu ve ben onları izlerken ufak tefek adam bir yönetmen koltuğunu açıp aynanın önüne koydu.

Üçlü bana baktı ve kadın "Hazır mısınız?" diye sordu.

"Sanırım ben..." dedim, ne olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yokken neler olup bittiğini bilmiyormuş gibi görünmek istemiyordum. Görünüşe göre saçımı ve makyajımı yapmak için her şeyi hazırlamışlardı ama bunun parasını kim ödeyecekti? Bu tür bir muameleyi kesinlikle karşılayamazdım ve dürüst olmak gerekirse, karşılayabilsem bile ilgilenmiyordum.

Makyaj konusunda hiçbir zaman yetenekli olmamıştım ve saçlarım ne isterlerse onu yapan asi buklelere sahipti, bu yüzden onuncu sınıfta "doğal görünümün" benim reçetem olduğuna karar vermiştim. Biraz allık ve rimel, dağınık bir topuz... Bu konuda oldukça iyiydim.

Ama bu? Bu beni korkuttu. "Declan'ın giderken bana kartını bırakmayı unuttuğunu fark ettim. Onu bir arayayım-"

"Karta ihtiyacımız yok," dedi kadın. "Sadece Bay Powell'a fatura keseceğiz." "Kim?"

"Declan..." Kadının kaşları hafifçe birbirine çatıldı.
biraz.

"Oh," diye neredeyse bağıırıyordum, toparlanmaya çalışırken yanaklarım kızarıyordu. I

sahte erkek arkadaşımın/potansiyel katilimin soyadının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını bile fark etmemiştim.

Powell. Declan Powell.

"Amcamın soyadı olan Bay Lowell dediğinizi sandım, o yüzden bir an kafam karıştı. Bana aldırmayın. Declan demek istediniz. Duh."

Sonra da kendimi yumruklamak istememe neden olan saçma sapan sahte kıkırdamalara kapıldım.

Neyse ki üçlü güldü ve şüpheli görünmediler.

Kızıl saçlı olan kollarıyla sandalyeyi işaret ederek *lütfe buraya oturun* işareti yaptı.

"Tamam," dedim ve bornozumu daha da sıkarak aynanın önüne geçip oturdum. Bana bakan yüz parlak ve mahcuptu ve üç yabancı sanki bir işaret bekliyormuş gibi beni izlerken, o an dayanılmaz hissettirdi. "Bu işte yeniyim, size bir şey söylemem gerekiyor mu yoksa susup işinizi yapmanıza izin mi vermeliyim?"

Sarışın adam eğilip aynadan bana sırtarak, "Nasıl isterseniz öyle devam etmekten mutluluk duyarız," dedi. "Ama çeneni kapatıp işimizi yapmamıza izin *verirsen*, hayal kırıklığına uğramayacaksın."

"O zaman çeneni kapat," dedim, dudaklarımı kilitlediğimi gösteren bir işaret yaparak. "Bu arada isimleriniz nedir?"

"Ben Johnny," dedi kızıl saçlı arkamdan, avucuna bir çeşit saç ürünü fişkırtırken aynada çok ciddi görünüyordu. "Saçınızı ben şekillendireceğim."

"Ben de Katarina," dedi sarışın kadın, o da gülümseliyordu. "Makyaj sanatçınız."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim, Johnny'nin ellerini birbirine sürüp her iki avucuna da eşit miktarda yapıştırıcı sürerken başımın tepesine bakmasını izleyerek.

"Onlar bittiğinde seni giydireceğim," dedi sarışın adam. "Ben Edward, stilistim."

"Memnun oldum," diye tekrarlardım, bir kez daha rüya görüp görmediğimi merak ederek.

Bu gerçekten oluyor olamazdı, değil mi?

Johnny iki elini saçlarımda gezdirerek, "Bunu omuzlarına kadar kesmek istiyorum," dedi. "Ne düşünüyorsun?"

Aynaya baktım ve emin olamadım. Her zaman uzun saçlıydım. Her zaman. Reddetmem gerektiğini hissettim, çünkü (a) saçımı kestirmek saçma olurdu.

ve (b) havalı görünse de Johnny'nin makas kullanmada ne kadar iyi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bildiğim kadarıyla mikro patlamaların sorumlusu o olabilirdi.

Johnny Scissorhands.

Ama lüks, derme çatma giyinme odasında otururken, bu şansı bir daha asla yakalayamayacağımı da fark ettim.

Emrime amade bir güzellik ekibi mi?

Gerçek dünyada böyle bir şey yoktu.

"Tamam, hadi yapalım," dedim saçıma dikkat etmeyi bir kenara bırakarak. "Ama kâkül olmasın."

"Patates biçimli suratınla mı?" Johnny homurdanarak söyledi. "Asla yapmam."

Patates biçimli yüz mü? Mantıklı bir şeymiş gibi gülümsedim. "Tamam, güzel." "O keserken hızlı bir soru soracağım," dedi Edward kollarını kavuşturarak.

Göğüs. "Bu gece için seçtiğim elbiselerin hepsi siyah, çünkü Bay Powell kızıl saçlı olduğunuzu söylediğinde, ten renginizi bilmeden rahatça bir renk seçemedim. Bu sizin için uygun mu, yoksa destek çağırayım mı? Çünkü şimdi nötr olduğunuzu görüyorum, isterseniz kesinlikle daha parlak seçenekler bulabilirim."

Bu adam cidden bana siyah sevmiyorsam daha fazla elbise getirtebileceğini mi söylüyordu?

Bu hayat da ne böyle?

"Siyah benim favorim aslında," dedim Edward'a. "Yani desteğe gerek yok."

"Mükemmel," dedi, rahatlamış görünüyordu. "El ve ayak parmakları için klasik kırmızı cilayı sorun etmeyeceğini varsayıyorum?"

"El ve ayak parmaklarımı mı

boyayacaksın?" "Ben yapmıyorum ama Kat

yapıyor."

Mücadele kutusundan dünyadaki tüm makyaj malzemelerini boşaltıyor gibi görünen Katarina'ya baktım.

Evet, biliyorum Kat, ben tam bir projeyim.

"Şimdi, Abi. Bu önemli." Edward önüme geçip sırtını masanın kenarına dayadı ve bana (nihayet) dostça bir bakış attı

Gülümseyin. "Johnny ve Kat sihirlerini konuştururken, sen ve ben de bu parti için bilmen gereken temel şeyleri konuşacağız. Bay Powell sizin için bir bilgi dosyası hazırladı."

Benim *yutuşum*.

Tüm bunların saçmalığına gülecek gibi oldum ama burnumdan nefes alarak kendimi tuttum.

"Tamam," dedim, başımı sallayarak, bu adamın Declan ve benim neyin peşinde olduğumuzu biliyor gibi görünmesine şaşırılmışım. Bir banka soymaya ya da cinayet planlamaya çalışmıyorduk ama yine de daha önce Benny's'e gelen adamın hilemizin çok gizli olmasını istediğini varsayabilirdim.

Bu glam ekibine gerçekten güveniyor olmalı. Bu biraz garipti, değil mi?

Declan Powell bunu sık sık yapar mıydı? Neden hazırda bir stilist ekibi vardı ki? Hiç varlıklı olmadığım için bir referans çerçevem yoktu ama bir makyaj ekibi, varlıklı bekâr erkeklerin hızlı aramada bulunduracağı yaygın bir şey gibi görünmüyordu.

"Fazla düşünme," dedi Edward, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi sabırlı bir gülümsemeyle beni izleyerek. "Sadece içindeki Sindirella'yı yönlendir ve bununla eğlen, tamam mı? Bu hayatının sadece bir gecesi."

Hayatımın sadece bir gecesi.

Haklıydı. Sadece bir geceydi.

"Tamam," diye onayladım, başımı salladım ve içime bir gülümseme yerleştiğini hissettim. Çünkü neden olmasındı? Bu tuhaf, hayatta bir kez başıma gelebilecek bir durumdu ve kendimi strese sokabilirdim ya da bir gün bir hikâyede kullanabileceğim güzel bir zaman geçirebilirdim.

Bu düşünce aklıma geldiğinde neredeyse nefesim kesildi, çünkü bunu *şimdi* bir hikâyede kullanabilirdim.

Okul birkaç hafta önce başladı ve bu benim yüksek lisansımın son yılıydı. Tez taslağı odak noktam haline gelmeden önce bu dönem oluşturup sunmam gereken üç yazılı çalışma "paketim" daha vardı ve sağlam fikirler bulmak için beynimi zorluyordum. Bir defter dolusu olasılık, kısa öykü koleksiyonumda yer alabilecek içerik vardı, ancak sudan çıkmış balık Sindirella masalı diğerlerinden benzersiz bir şekilde farklıydı.

Vay *anasını*. Tüm bu deneyim - Charles ve Elaine ile tanışma, Declan'ın iş yerime gelmesi, makyaj, parti - çok ilginç bir kurgu parçası haline gelebilirdi.

Bir düğmenin çevrilmesi gibi, gerginliğim yerini heyecana bıraktı. Odaya baktım ve bu saçma günün her saçma detayını yakalamak için sabırsızlanıyordum.

Edward mutfakı işaret ederek, "Ben şarap dolabına gidip güzel bir şeyler getireceğim," dedi. "Çünkü bu dönüşümü resmen başlatmadan önce kesinlikle kadeh kaldırmalıyız, sence de öyle değil mi?"

"Kesinlikle öyle," diye cevap verdim, aynada gülümsememin iğrenç derecede büyük olduğunu fark ettim. "Buzdolabındaki sütün arkasında da açılmamış bir paket Dove karamel var, sence de bir Riesling ile iyi gitmez mi?"

TOPLAMA

Declan

Kapıyı çalayım mı?

Kapının önünde durdum -benim kapımın- ve ne yapacağımdan emin değildim. Anahtarım olduğu açıktı ama hayatıma zorla giren yabancıya anahtarı kullanmak kabalık mı olurdu?

Zorla ayarladığınız bir randevuya nasıl gideceğiniz konusunda görgü kuralları net değildi.

Boş ver, içeri giriyorum.

Kapının kilidini açtım ve iterek açtım. "Abi?"

İçeri adımımı atarken oldukça yüksek sesle adını söyledim.

"Abi, buradayım," dedim ve kapıyı arkamdan kapattım. "Gitmeye hazır mısın?"

*Son birkaç haftadır Londra'da değildim, bu yüzden kanepemi ve televizyonumu görünce hemen şortumu giyip bütün gece COD oynamayı ya da *Psych*'ın eski bir bölümünün önünde bir tabak nachos yemeyi diledim.*

Her iki seçenek de kulağa harika geliyordu.

Ama vücudumdaki smokin aksini

söylüyordu. "Abi?"

*Tam *hangi cehennemde* diye düşünürken balkon kapısının açık olduğunu gördüm. Dışarıda olduğundan şüpheliydim, çünkü yağmur yağıyordu, ama başka bir yerde de görünmüyordu, bu yüzden odayı geçtim, gerginlik içinde*

Akşamın nasıl sonuçlanacağını merak ederken şakağım ağrıyordu. Abi tam bir baş belası olma potansiyeline sahip gibi görünüyordu, ancak Johnny'nin öğleden sonra boyunca attığı mesajlar bana biraz umut vermişti.

Johnny: **Abi bok gibi havalı**

Johnny: **Abi harika görünüyor**

Johnny: **Kız akıllı ve malzemeyi biliyor-endişelenecek bir şey yok**

"Abi?" Kapı aralığından geçip balkona adımımı attım ve işte oradaydı.

Üzerinde siyah bir yağmurluk, başında havluyla tik masada oturmuş, nadiren açtığım veranda şemsiyesinin altında bir deftere bir şeyler yazıyordu. Çıplak ayaklarını karşısındaki sandalyeye dayamıştı ve adını tekrar söylediğinde başını kaldırmadan bir parmağını kaldırdı ve "Bir saniye bekle" dedi.

Tamam. Orada öylece durdum, üzerime serpildi, eli çılgınca kelimeler karalarken neyi beklediğimden emin değildim. Onun hazır olmasını ve kapıda beklemesini beklerdim, şükran günlüğü tutmaya dalmış yeni duş almış bir teşhirci gibi giyinmesini değil.

Güvertemde.

Yağmurun
altında.

Ayak parmakları dışarıda.

Davranışları sakın ve olaysız bir akşam için iyiye işaret değildi, lanet olsun.

"Ne yapıyorsun?" Saatimi kontrol etmek için bileğimi kaldırarak sordum.

"Biz-"

"Şşşt," dedi, Bic'i kâğıdın üzerinde uçuşuyordu. "Sadece unutmak istemiyorum. Bir dakika."

Beklerken iç çekmemek ya da küfretmemek için dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu.

"Tamam," dedi, hâlâ yazıyordu. Bitirdiğinde yüzü gergindi ve "Ben... bitirdim..." diye mırıldandı.

Bununla birlikte defteri kapattı ve bana baktı.

"Vay canına," dedi, ağzı bir sırıtışa dönüşerek. "Çok şık görünüyorsun."

"Teşekkür ederim...?" Dedim, nedense onun bu kadar rahat olmasından rahatsız olmuştum. İçinde bulunduğumuz durumdan dolayı gergin ya da en azından bastırılmış olması gerekmez miydi? Ayakkabısız olması ve bana bu şekilde gülümsemesi ona aşırı özgüvenli hissettiriyordu. "Hazırlanmak için ne kadar zamana ihtiyacın olacağını biliyor musun? Muhtemelen mümkün olduğunca çabuk yola çıkmalıyız."

"Ben hazırım," dedi ayağa kalkarak. Not defterini ve bir kutu Red Bull'u göğsüne bastırarak etrafımdan dolaşıp daireme girdi.

Tamam o zaman, diye düşündüm onu içeri kadar takip edip sürgülü kapıyı arkamdan kapatırken.

"Bana iki dakika ver," dedi, yatak odasına doğru yürürken ceketinin düğmelerini çözdü. "Sadece ayakkabılarımı giymem gerekiyor."

Ne bekliyordum bilmiyorum ama oturma odasını geçerken ceketini çıkarması onun için değildi. İlerleyişini yavaşlatmadan ceketini çıkardı ve altından arkadan çok hoş görünen siyah bir kokteyl elbisesi çıktı. Vücuda oturan, zarif, dizde biten ve -nesnel olarak konuşursak- çok güzel bacakları sergileyen bir elbiseydi.

Yağmurluğunu çıkarıp bir sandalyeye atar atmaz, beyaz havlusu da onu takip etti ve bileğinin bir hareketiyle kumral buklelerinden oluşan bir şelalenin aşağıya doğru yuvarlanıp omuzlarının hemen altına yerleşmesine neden oldu.

Dürüst olmak gerekirse, onun akıcı ve soğukkanlı hareketlerinden gözümü alamıyordum.

O kadar etkili ve zahmetsizdiler ki çok etkilendim.

Beni rahatsız etse bile.

"Yağmurun devam edip etmeyeceğini biliyor musun?" diye bağırdı görüş alanımdan çıkıp yatak odamda kaybolurken.

Benim evimde çok rahat görünüyordu.

"Sanırım bitti," diye cevap verdim, telefonumdan e-postalarımı kontrol ederken. "Birkaç serpinti dışında."

"İyi, çünkü bitmezse ayaklarım bu ayakkabılarla sıırıslıklam olacak," dedi odaya geri döndüğünde.

Kafamı kaldırıp

baktım ve-

Kahretsin.

Kelimeler ben onları durduramadan döküldü.

"Göz kamaştırıcısın," dedim, gözlerim hiç hazırlıklı olmadığım bir manzaraya dalmıştı.

Hoş bir kız olduğunu fark etmiştim ama bu gece tam bir afetti. Elbise kıvrımlarını ortaya çıkarmak için yapılmıştı -güzelce yapılmış, *Edward-* ama bunun da ötesinde uzun kirpikli kahverengi gözleri, dolgun kırmızı dudakları ve günahkâr bir şekilde pürüzsüz görünen açık omuzları vardı.

"Teşekkür ederim," dedi, utangaç bir gülümsemeyle bana bakarken gözleri kısılmıştı.

"Bir suçlu için," diye ekledim, kendime engel olamıyordum. İkimize de durumumuzun gerçekliğini hatırlatmam gerekiyordu.

"Çok sinir bozucu bir erkek arkadaşsın, bilgin olsun," dedi ve tezgahtan el çantasını alırken gülümsemesi kayboldu. "Hiç kimse sevgilisinin kendisini suç işlemekle suçlamasından hoşlanmaz. Bu onları sevmeyi çok zorlaştırır."

"Not ettim," dedim, elimle kapıya doğru bir işaret yaparak.

"Gerçi belki de sadece sahte kız arkadaşların olmuştur, bu yüzden muhtemelen bunu bilmiyordur."

"İyiymiş," dedim ve kapıyı açtım.

"Teşekkür ederim," dedi çıkarken. "Ve tüm bunlar için teşekkür ederim." İki eliyle kendini işaret etti ve ekledi: "Tırtılımı uçurduğun için."

Kapıyı arkamızdan kilitlemek için döndüğümde cevap vermek yerine başımı salladım, çünkü ihtiyacım olan son şey ona tekrar iltifat etmekti. Bu akşamı atlatmamız gerekiyordu ve sonra hayatımdan tamamen çıkması gerekiyordu (tabii ki bir hafta kalmam için beni sağdıktan sonra).

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Bu arada bedenimi nasıl bildin?" diye sordu asansöre doğru yürürken, ama ben cevap vermeye fırsat bulamadan ekledi, "Yani, *ayakkabılar* bile doğru beden, ki ayaklarım alışılmadık derecede küçük olduğu için bu akıllara durgunluk veriyor. Garip küçük ortaokul ayakları gibi. Bu senin özel yeteneğin mi, sirk ucubesi yeteneğin mi, bir bakışta ölçüleri tutturalabilmen?"

"Benim bununla hiçbir ilgim yok," dedim asansörün yanına yaklaşırken, keşke *o garip ortaokul ayaklarını* duymamış olsaydım. "I

Ekibime neye ihtiyacım olduğunu söyledim ve onlar da tüm detayları hallettiler."

"Ne?" Daralmış gözlerle bana baktı. "Bu bir açıklama değil. *Ekibin* benimle hiç tanışmadı."

Haklıydı, ama aşağı düğmesine bastım ve "Dinle, şu anki görünümüne nasıl geldiğinin lojistik detaylarını yayarak gerçekten zaman kaybetmek mi istiyorsun, yoksa gecenin sorunsuz geçmesi için hilemizin detaylarını gözden geçirmek mi istiyorsun?" dedim.

Kapılar açılıp asansöre adım attığımızda "Kesinlikle yaymak," diye mırıldandı, "ama sanırım hile detaylarına razı olacağım."

"Harika." P düğmesine bastım, ona baktım -benden yaklaşık bir karış kısaydı- ve "Bana kendinden bahset" dedim.

Sinirli bir ergen gibi gözlerini devirdi. "Bu bir sınav mı?"

"Abi."

"Peki," dedi iç çekerek. "Ben Abi Green ve Anderson Tech adlı küçük bir şirkette pazarlama alanında çalışıyorum. Denver'da yerleşikler, bu yüzden ayda üç hafta Omaha'dan uzaktan, bir hafta da Denver ofisinde çalıştığım karma bir programım var. Burada büyüdüm, tek çocuğum, sosyal medyam yok çünkü işim gereği o kadar çok şey yapıyorum ki beşten sonra *yapamıyorum* ve her sabah köpeğimle üç mil koşuyorum."

Ayrıntıları ezberlemiş olmasına sevinmekle, son birkaç aydır sahte kız arkadaşım ile ilgili rastgele ayrıntıları ifşa etmek zorunda kaldığım için utanmak arasında gidip geliyordum. Abi'nin çalışması için listeyi hazırlamaya başlayana kadar onun hakkında ne kadar çok beyaz yalan söylediğimi fark etmemiştim.

Liste beni aptal gibi hissettirdi.

"Üniversiteye nerede gittin?" Yeraltı garajında asansör zili çalarken sordum.

"Tamam, verilen cevap UNO ama bunu konuşabilir miyiz?" Kapılar açıldığında giriş holüne adımını attı ve ben de park yerimi işaret ettim. Çimento zeminde yürürken topukları tıkırdadı ve şöyle dedi: "Bazı cevaplarınız çok sıkıcı. Bence hikâyeni mahvetmeden kız arkadaşını daha ilginç hale getirmenin bir *yolu* var."

"Kulağa ilginç gelip gelmemesi umurumda değil."

"Bu çok önemli insanların onun sıkıcı olduğunu düşünmesini istemezsin, değil mi? Sadece beni dinle."

Ona öyle bir bakış attım ki bunu çok iyi okumuş olmalı, çünkü elini kaldırıp "Bir saniye beni eğlendir" dedi.

Arabamın kilidini açtım, farları parladı ve konuşurken o tarafa doğru yöneldi. "Ya Abi Green bir yılığına Yale'e gitse ve ailesi onu çok özlediğı için geri dönmeye karar verse? Ona biraz beyin vermeliyiz."

"Ailesi öldü," dedim ve yolcu kapısını açmak için ona doğru ilerlerken benden önce davrandı. "Hakkında konuşmaktan hoşlanmadığı bir kazada öldüler, bunu bilmen gerekir."

"Bitirmeme izin vermedin," dedi ikimiz de arabama tırmanırken. "Ödevimi yaptım ve öldüklerini biliyorum ama zaman çizelgesini biraz değiştirebiliriz. Abi Yale'e giderse, bu onun zekâsını aydınlatır. Ailesi için eve gelirse, onun nasıl bir melek olduğunu göstermiş oluruz. Sonra, onlar öldüğünde, tüm karakterlerin en trajik ve en sevileni olur."

Tamam, belli ki bunun bir Lifetime filmi olduğunu düşünüyordu. Arabayı çalıştırdım ve "Hayır." dedim.

"Ayrıca, neden ailemi çıkardın? Neden Abi'nin geçmişine bu iç karartıcı detayı ekledin?"

İçimi çektim ve emniyet kemerimi bağladım, gayri ihtiyari ne tür bir parfüm kullandığını merak ettim. Hafif ve tazeydi ve bana yazı hatırlatıyordu. "Ailem bana Abi'nin ailesini sordu. *Babası ne iş yapıyor?* Aklım karıştı, ben de..."

"Onları yaşamadım," dedi ama kırmızı dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Acımasız."

Ona sert bir bakış attım çünkü anlamasını istiyordum. "Hiçbir şeyi değiştirmiyoruz ve bu bir oyun değil. Senaryoya sadık kalırsan her şey yolunda gider."

"Ama" dedi, parlak dudakları gösterge ışıklarını yansıtıyordu. "Karakterimi canlandırabilmem için onun motivasyonlarını anlamam gerekiyor."

"Sen lanet olası bir aktris değilsin Abi." Soğukkanlılığıma korumaya çalışarak bir an için dişlerimi birbirine geçirdim. "Sadece 'Tanıştığımıza memnun oldum' de."

Seni biriyle tanıştıracam, o kadar. Şirinlik yapma."

Kafasının içinde çok şey dönüyormuş gibi uzun bir süre bana baktı ve sonra sadece "Peki" dedi.

ADI OLMAYAN BİR ARABA

Abi

"Ne tür bir araba bu?" diye sordum.

Gerçekten umurumda değildi ama sessizliğin daha fazla sürmesine izin veremezdim. Bu benim yolum değildi.

Çünkü orada sessizce oturursam, öfkelenmeye devam edecektim. Babacan bir tavırla bana çenemi kapamamı ve dediklerini yapmamı söyleyebileceğini düşünmesi beni gerçekten kızdırmıştı ama kendi evime dönene kadar onun lüks dairesinde kalmak istiyorsam fazla seçeneğim de yoktu.

Bu yüzden konuyu değiştirmek en iyisiydi.

"Ne?" Declan bizi trafiğe sokup çıkarırken göz ucuyla bana baktı. Arabasının dışı siyah ve şık, içi ahşap ve deriydi. Pahalı ve hızlı gibi geliyordu ama henüz tanımlanabilir bir logo görmemiştim. "Bu bir CX1290."

"Ama *markası* ne?" Dürttüm, çünkü kesinlikle bir Kia değildi. Omuz silkti ve "Özel yapım" dedi.

Özel mi?

Bu ne anlama gelebilirdi ki? Özel olarak mı yaptırmıştı? Bir araba tasarımcısı ona özel bir araç mı yapmıştı? Sıradan bir arabayı özelleştirmiş ve havalı olmak için CX1290'ı mı eklemişti?

Richie Rich için özel olarak üretilmiş olsa bile yine de belli bir *marka* araba olmaz mıydı?

Bu özel.

Binlerce göz devirme emoji'si ekleyin.

Bunun bir "ben" meselesi olduğunu biliyordum ama konu zenginlik olduğunda büyük bir önyargı besliyordum.

Demek istediğim, insanların çok çalışması ve başarıları için kendilerini ödüllendirmeleri benim için sorun değildi; iyi yaşamak benim kitabımda tamamdı. Güzel bir ev, güzel bir araba, para stresi yok; umarım bir gün bunun nasıl bir his olduğunu anlayabilirim. Öğrenci kredilerim sonsuz bir maaş çeki yaşam tarzına işaret ediyordu, ama bir kız hayal kurabilir, değil mi?

Ama yirmi odalı malikâneler ve altı haneli spor arabalar gibi şeyleri aklım almıyordu. Bunu büyük bir karakter kusuru olarak görüyordum, dünyanın çoğu mücadele ederken sadece servet *biriktirmekle* yetinebilmek.

Milyonerlerin paralarını neye harcamaları *gerektiğine* dair fedakarca bir planım olduğundan değil, ama Birkin çantalar ve Bugattiler gibi şeylerle iyi olmayı anlayamıyordum.

Ve muhtemelen CX1290'lar.

Declan'ı hiç tanıımıyordum, bu yüzden onu teknik olarak yargılayamazdım, ama *ah, bu gelenek* onun karakteri hakkında tüm alarm zillerini çaldırıyordu.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Sordum, çünkü merakım egomun cehaletimi korumamı talep ettiğinden daha fazlasını bilmemi gerektiriyordu. "Tesla gibi belli bir marka ama senin için özelleştirilmiş mi? Kastettiğin bu mu?"

"Arabacım tarafından özel olarak üretildi, yani belirli bir marka değil," dedi. "Ama aracım yerine bizim hikâyemizi konuşsak daha iyi olmaz mı? Beş dakika içinde restoranda olacağız."

Sırf onu kızdırmak için Taylor Swift'in "The Story of Us" şarkısı hakkında bir tartışma açmayı çok istiyordum ama aslında haklıydı.

"Tamam, altı aydır falan çıkıyoruz," dedim, altı ay boyunca aynı kız arkadaşını elinde tutabileceğine inanmasının çok cesurca olduğunu düşünerek, çünkü onunla birlikte olmak oldukça imkânsız görünüyordu. Dosyada Abi ve Declan'ın bir çift olduğuna dair spesifik bir şey yazmıyordu, bu yüzden mikro detayları ben doldurdum. "Önce *seni sevdiğimi* söyledin ve bana bir kedi almak istedin ama alerjim olduğu için alamadın. Nefret etmene rağmen sana romantik komedi izletiyorum, gerçi onları sevdiğinden şüphelenmeye başladım ve

artık bensiz. Seni yirmilik dişlerini çektirmeye götürdüm ve sen etkisindeyken kırık Pop-Tarts için ağladığın komik bir video çektim. Birlikte olduğumuz her seferinde sana unlu mamuller getiriyorum -kayıtlara geçsin diye söylüyorum, son derece iyi bir fırıncıyım- ve sen gizliden gizliye bunların içine bir şey katılıp katılmadığını merak ediyorsun çünkü benim gibi birine nasıl aşık olabileceğinin tek açıklaması bu."

Bu milyarderin benim... *benliğimi* takdir etmesi için ciddi bir bozulma yaşaması gerektiğini şüphesiz biliyordum. Kendimi sevmediğimden değil; daha çok benim markam onunkinden binlerce mil uzakta görünüyordu.

Benim *olmadığım* yerde o zarif bir zarafete sahip görünüyordu.

"Öncelikle, yirmilik dişlerimi on sekiz yaşındayken çektirdim. İkincisi, bizimle ilgili hikâyeniz *bu* mu?" diye sordu ve neredeyse gülümsemek ister gibiydi.

Neredeyse.

Vay canına, onu gülümserken görmüş müydüm? Benny's'de gözümü korkuturken sırtıtmıştı ama bu gerçek, içten bir gülümsemeden ziyade kurt gibi boğazını yırtacağım ifadesi gibiydi.

"Şey, yani-"

Telefonu çalmaya başlayınca, "Bekletiyorum," diye araya girdi.

"Bekletiyorum," diye mırıldandım, "Merhaba Warren," diyerek telefonu açtığında.

Yolcu koltuğunda oturmuş, kokteyl partisine hazırlanmamız gerekirken direksiyon başındaki adam bir iş görüşmesi yaparken ne halt ettiğimi bir kez daha sorguluyordum. Bana partinin neye benzeyeceğini, tanışacağım başlıca karakterlerin kimler olduğunu ve onun için en önemli insanların hangileri olduğunu söylemesini gerçekten istiyordum.

Bu işin çok kötü gitmesinin tek iyi tarafı, malzemeyi kullanabilecek olmamdı.

Gözlerimin arabanın içini karış karış gezmesine izin verdim, devasa navigasyon ekranını, parlak siyah metal aksanları ve tereyağı yumuşaklığındaki deri koltuğun bacaklarımın altında nasıl hissettirdiğini hafızama kazıdım.

Araması yakın zamanda bitecek gibi görünmediğinde, telefonumu çıkardım ve unutmadığımdan emin olmak için Notlar uygulamasına ayrıntıları girmeye başladım.

Sonunda arabayı şehir merkezindeki restoranın önünde durdurduğunda anında gerildim. Evet, genel olarak bakıldığında bunun pek bir önemi yoktu ama etkileyici binaya bakarken midem bulanıyordu.

Declan arabadan inip telefonu hâlâ kulağındayken valeye anahtarlarını uzattığında daha da kötüleşti.

Cidden sınavdan önce notlarımızı paylaşacak vaktimiz olmayacak mı?

Kapı koluma uzandım ama Declan çoktan arabanın benim tarafıma geçmiş, kapıyı çekerek açmıştı. Bana odaklandıklarında biraz korkutucu olan yeşil gözlere baktım ve tek yapabildiğim uzattığı elini tutup araçtan inmek oldu.

Ama kaldırıma adımımı atar atmaz, beş sıcak parmak benimkilerin arasından kaydı ve mideme bir şeyler yaptı. Kelebekler uçuşurken yutkundum, (a) benden hoşlanmadığı halde bu çok saçmaydı, (b) elini tutması sahte randevu planının bir parçasıydı ve (c) hâlâ lanet olası bir iş görüşmesindeydi.

Yine de onun elini tutuyor olmak çok garipti.

"Declan," diye fısıldadım beni binaya götürürken. Girişin hemen sağında kocaman bir barı olan Palate karanlıktı ve sessiz zarafetiyle ürkütücüydü. "Sence de hemen üstünden geçmemiz gerekmiyor mu-"

"Abi!"

Kafamı çevirdim ve sabahki çift -Declan'ın anne ve babası, görünüşe göre- yüzlerinde kocaman gülümsemelerle bize doğru yürüyorlardı.

Tanrım, kapının önünde oturup bizi mi bekliyorlardı? Çok erkendi; hazır değildim!

Annesi, ince vücudu için yaratılmış gibi görünen bordo bir elbise giyyordu ve babası da elbisesine mükemmel bir şekilde uyan bordo bir cep mendili ile gri bir takım elbise giyyordu. Sadece paralı insanların başarabileceği bir şekilde gülünç derecede şıktılar ve ben onların ardından kendimi tam bir halktan biri gibi hissettim.

"Merhaba," dedim, Declan'ın telefonda "Az önce geldik" dediğini duyduğuma sevindim.

Umarım bu telefonu kapatmak üzere olduğu anlamına geliyordu. "Sizi tekrar görmek güzel." "Seni de," dedi annesi sırtarak ve beni kucaklamak için kendine çekti.

Çok iyi sarılan biri değildim ama Declan'ın elini bırakırken elimden geleni yaptım, annesinin sırtını garip bir şekilde sıvazladım, beni bıraktığında anında rahatladım.

Babası başını Declan'ın telefonuna doğru eğdi ve bana "Warren mı o?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladım, daha fazla bilgi istemediğini umarak çünkü "Warren"ın gerçekte ne ya da kim olduğunu bilmiyordum.

"O zaman bu bir dakika sürebilir," dedi Declan'ınkine benzeyen yeşil gözlerinde çocuksu bir pırıltıyla, "bu yüzden o işini bitirene kadar bizimle gelip bir kadeh şarap almalısın."

"Şey, Dex'in bir şey isteyip istemediğini bilmiyorum," diye kekeledim, Declan'a ailesine fark ettirmeden *telefonu kapatma* bakışları *atmaya* çalışıyordum. "Yani onu bekleyebilirim."

Declan bana baktı ama telefona konsantre olduğunu ve benim durumumu fark etmediğini söyleyebilirim.

"Hayır, bekleyemezsin," dedi annesi, kolunu benimkiyle birleştirerek. "Seni bara götüreceğiz, işi bitince Dexxie de bize katılabilir."

Ailesi beni götürürken *Amber Alert!* diye bağırarak istedim. Sadece sosyetik yabancıların arasına karışmak istemiyordum, aynı zamanda *herhangi birine* ne yapmam ya da söylemem gerektiği hakkında hiçbir şey bilmiyordum, yani bu iyi olma ya da kötü olma değildi.

"Aslında bağlı olmasına sevindim," dedi annesi gülümseyerek, "çünkü bu bana o araya girmeden seni tanıma şansı veriyor. İkinizin nasıl bir araya geldiğini bir de senden dinlemek istiyorum, onun asla paylaşmayacağı tatlı şeylerle birlikte."

O da bana *en güzel* sırtışıyla karşılık verince kendimi tutamayıp ben de sırttım. Çünkü bu mu?

Bu eğlenceli olabilirdi.

Annesi, telefonu kapatıp sahte kız arkadaşıyla ilgilenme zahmetine katlanamayan bu ahmakla ilgili bazı anekdotları paylaşmam için bana altın bir fırsat veriyordu.

"Tamam," dedim, beynim fikirlerle dolup taşıyordu. "Ama *bana* önce paylaştıklarını."

"Anlaştık," dedi ve barmene boş kadehinde ne varsa ondan iki tane getirmesini işaret etti. "Bu sadece bir dakikamızı alır. Tek bildiğimiz adının Abi olduğu, çok zeki olduğun ve sanırım UNO'ya gittiğini söylemiş olabilir."

"Ve inanılmaz kekler yaptığını da biliyoruz," diye araya girdi babası gülümseyerek.

"Teşekkür ederim," dedim, keklerimi kaybettiğim için hâlâ tuzluydum.

Bunun benim yemek hazırlığım olması gerekiyordu, Charles!

Annesi barmenden iki kadeh şarap alıp birini bana uzatırken, "Declan'dan önce onlara ulaştığımıza sevindim," dedi. "Kimse dokunmaya fırsat bulamadan bütün tatlıları yeme eğiliminde."

"Oğullarının en derin, en karanlık sırrını paylaşmak üzereymişim gibi sessizce, "Son kız arkadaşından çikolata yemesine izin vermediği için ayrıldığını biliyor muydun?" dedim.

"Ne?" dedi annesi, skandala uğramış gibi bakarak. "Kimdi bu?"

"Adını hatırlayamıyorum, ciddi bir şey değildi," dedim şarabı alırken. "Ama tatlıya olan düşkünlüğünün onu yumuşatacağından endişeleniyordu, bu yüzden çikolata yemesini yasakladı. Sadece Buncha Crunches'ı her gün aşka tercih edeceğini söylediğini hatırlıyorum."

"Declan," dedi komik bir ses tonuyla, sanki hem eğlenmiş hem de hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Tipik Dex," dedim bardağı ağzıma götürerek. "Değil mi?"

"Tipik Dex nedir?" İki büyük el omuzlarıma yerleşmeden hemen önce arkamdan duydum. "Çekici ve düşünceli olmam mı?"

Yabancı eller vücuduma yerleşirken omurgamdan aşağı kayan farkındalık ürpertisini görmezden geldim. "Birinin arkasından sinsi bir sapık gibi sessizce yaklaşabilmen."

"Ah, tatlım," dedi ve *Tanrım*, başını eğip omzuma bir öpücük kondurdu.

Ürkütücü değildi - iffetli bir öpücüktü - ama neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"Dex'in bana hiç anlattığını sanmıyorum," dedi annesi. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"Hadi ama anne," dedi Declan ve vücudumdaki her kas gerildi, savunmaya geçerek başka bir sürpriz gagalama saldırısı bekliyordum. "Biz tanıştık-"

"Senden değil," dedi annesi, bir elini kaldırıp oğlunu susturarak. "Abi'nin versiyonunu istiyorum."

Benden ne söylememi istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, çünkü yalanımızın ayrıntılarını konuştuğumuz kısma henüz gelmemiştik. Günlük hayatının neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu - nereye gittiği, vaktini nasıl geçirdiği - bu yüzden ne tahmin edeceğimi bile bilmiyordum.

Çıplaklar kulübünün bowling partisinde

tanıştık. Aynı dövüş kulübüne gidiyoruz.

Köpeklerimiz çıkıyor.

Bunlardan birini kullanmayı çok ama çok istedim ama ailesi orada durmuş, sanki en önemli bilgi buymuş gibi bakıp beklerken kendimi tuttum.

Birazcık.

Declan'a sırtarak, "Hazır olun, bu tam bir hikâye," dedim ve o yanıma gelirken başımı öne eğdim. "Spor salonunda koşu bandındaydım ve Dex de oradaydı; onu hep fark etmişimdir çünkü çok hızlı koşar."

Ailesine baktım, başlarını sallayıp masal dinleyen küçük çocuklar gibi dinliyorlardı, bu yüzden doğru anladığımı, Declan Powell'ın spor salonuna gittiğini biliyordum.

"Koşu bandında tam onun önünde koşuyordum, gerçekten kendimden emindim. Koşarken havalı olmaya ve iyi görünmeye çalışıyordum çünkü o çok yakışıklı, değil mi?"

Babası kıkırdadı ve ben oğlunu överken annesi neredeyse coşkudan patlayacaktı.

Bu biraz iğrençti, belli ki ikisi de onun aya asıldığını düşünüyordu.

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim ve Declan hiç de eğlenmiş görünmüyordu. Bu da beni *daha çok* eğlendirdi.

"Kayma sesi duyduğunda tam havaya giriyorum. Birinin ayağını kaybetme sesi gibi. *Arkamı* döndüm, duracak kadar akıllıydım.

Dexxie'nin düştüğünü ve ardından koşu bandının arkasından vurulduğunu görmek için tam zamanında."

"Abi-" diye araya girdi.

"Neyse ki son sıradaydı da başka biri yerine duvara çarptı, değil mi? Yani, o büyük bir çocuk, gerçekten birini indirebilirdi."

Ailesi gülüyordu, sahte olmayan, yüksek sesli, başını arkaya atmış bir kahkaha.

"Ben de makinemden atlayıp yanına koştum ve ona iyi olup olmadığını sordum, büyük, beceriksiz bir köpek yavrusu gibi yere yığılmıştı. Kıcı alçıpanda bir delik açmıştı, canı acımış olmalı, ama bu konuda metanetli davrandı ve kendi başına ayağa kalktı."

"Abi." Bunu bir komut olarak söyledi.

"Topallaya topallaya banklardan birine gidip sızlanmayı kestikten sonra, kendi koşusuna dikkat edemeyecek kadar beni izlemekle meşgul olduğunu itiraf etti sonunda."

"Topallamıyordum *ya da* sızlanmıyordum," dedi hırlamaya yakın bir sesle.

"Tamam tatlım," dedim dudaklarımı büzüp gülümseyerek. "Her şeye rağmen çok tatlı ve romantikti ve sonrasında beni harika bir akşam yemeğine çıkardı."

"Bu da başlı başına bir olaydı," dedi, ciddi yüzü birden aydınlandı. "Çünkü benim küçük Abi'm bifteği o kadar çok seviyor ki bazen çiğnemeyi unutuyor."

Gülümsemesi biraz daha yükselirken devamını bekledim.

Bu adamın kötü niyetleri var.

"Ona *iki kez* Heimlich yapmak zorunda kaldım çünkü bifteği vahşi bir hayvan gibi mideye indirmekten kendini alıkoyamadı." dedi.

"İki kez mi?" dedi annesi, şok olmuş görünüyordu.

"İki kez," diye tekrarladı başını sallayarak. "İlk olaydan sonra başını eğdi ve hemen işine geri döndü."

"Yani, ben-" demezdim.

"Abi yemeği gerçekten çok seviyor," dedi, kendinden memnun görünüyordu ve ben de kendimi tutamadım.

Güldüm.

Bu onun bakışlarını bana geri getirdi ve ilk kez sııttık. Gözleri sıcaktı, ağzı rahatlamıştı ve bu bakış binlerce kelebeği harekete geçirdi.

Özellikle de elimi sıktığını hissettiğimde.

Annesinin gülümsemesi biraz soldu ve bana "Gerçekten dikkatli olmalısın canım" derken kaşlarının arasında bir kırııklık vardı.

Babası da atık kaşları ve endişeli gülümsemesiyle başını salladı. "Dex her zaman yemeğini çıkarmak için orada olmayacak."

Bu Charles'ın muhtemelen söyleyeceğini hiç hayal etmediği bir cümleydi.

"Elbette olacak," dedim omuz silkerek. "Günün birinde beni seveceğine, onurlandıracağına ve ölüm bizi ayırana kadar Heimlich yapacağına söz verecek."

Anında değişim.

Ailesi dünya barışının nihayet sağlandığını duymuş gibi hemen gülümsedi. *Görünüşe göre anne ve baba küçük Dextie'yi evlendirmek için sabırsızlanıyordu.*

"Ya da değil," dedi, düşüncesinin bile hazımsızlık yarattığını bilmeme rağmen alaycı görünmeyi başararak. "Hikayelerin geri kalanını saklayıp arka tarafa geçelim mi?"

"Evet, muhtemelen zamanı geldi," dedi babası, diğer yöne doğru yürümeye başlamak için bizden uzaklaştı. Karısı da onun yanına düştü, topukları restoranın depoya benzeyen alanının ahşap zemininde kesik kesik tıkırtılar çıkartıyordu.

Bir koridora girdik ve koridorun sonunda kokteyl partisine açılıyormuş gibi görünen bir kapı vardı. Sanki orkestradaki insanlar o odada yaylarını kullanıyormuş gibi yaylıların sesini duyabiliyordum ve her şey karanlık, beyaz çarşafklar ve mum ışığından ibaretti.

Ailesi içeri girdi ama Declan kısa bir süre durdu, elimden tutup beni koridorun diğer tarafına çekti.

"İçeri girmeden önce," dedi gözleri yüzümde gezinirken. *Kahretsin, ama adam çok güzel kokuyor.* Woodsy. Derin sesi alçak ve sessizdi, sanki

Bir sırrını paylaşıyordu ki başını eğdi ve kulağımın hemen dibinde "Artık saçmalamak yok, tamam mı?" dedi.

Konuşmadım çünkü ağzı boynuma çok yakındı. Ve kulağıma.

"Burada kimseyi tanımadığımı biliyorum," diye devam etti, kabul ettiğimi varsayarak, "bu yüzden hep yanında kalacağım. Tanrı aşkına, konuşmaları benim yönetmeme izin ver, bu işi halletmemiz oldukça kolay olacak. Tamam mı?"

Başımı salladım, bu gülünç derecede çekici yabancı beni *tedirgin* ettiği için hâlâ konuşamıyordum.

Hâlâ elimi tutuyordu.

"Sormak istediğin bir şey var mı?" diye sordu, her şeyi görüyor gibi görünen gözleri düşüncelerimi delmeye çalışıyordu.

"Göbek adın ne?" diye sordum.

Kaşları birbirine çarptı. "Sorunuz bu mu?"

Omuz silktilim, hormonlarıma onun bir buçuk metrelik bir pislik olduğunu hatırlatacak *bir şey* söylemem gerekiyordu. "Bilmem gerekebilir."

"Bilmeyeceksin." Geri çekildi, saatine baktı ve "Hazır mıyız?" dedi.

"Bana göbek adını söyler söylemez."

Parmakları benimkilere dolandı ve beni kokteyl partisine doğru çekerken "Connor" diye mırıldandı.

Karanlık, zarif odaya girdik, ama artık farklı hissediyorduk; farklı hissediyorduk. Hâlâ elimi tutuyordu ama aramızda bir şekilde daha fazla yakınlık vardı. Belki bana eskisinden bir adım daha yakındı, belki de parmakları benimkini biraz daha sıkı tutuyordu.

"O şeyin" tam olarak ne olduğundan emin değildim ama sanki bir düğme çevrilmişti ve şimdi kasıtlı olarak sahte ilişkimizi yansıtıyordu.

Odaya girdiğimiz anda herkes tarafından fark edildik. Google'dan zengin bir aileden geldiğini ve Hathaway'de önemli bir unvana sahip olduğunu biliyordum, *Bir Şeyler Başkan Yardımcısı*, ama odadaki tüm gözler bizim üzerimizdeymiş gibi hissediyordum.

Ve o benim yapacağım gibi beklemedi ya da ortama karışmadı, sosyal ortama girmeden önce alışmaya çalıştı. Hayır, Declan kendisine bu şekilde davranılmasına alışkınmış gibi hareket etti. Hemen selam verecekmiş gibi görünen ilk kişiye, otuzlu yaşlarında, lacivert takım elbiseli ve kırmızı papyonlu bir adama hitap etti.

"Hey, Theo, bu gece içkileri nasıl karıştırıyorlar?" Declan gerçekten iyi bir adama dönüşerek sordu.

"Bana sorarsan yeterince sert değil, ama dilenciler falan," dedi adam, bardağını kaldırıp bana bakarken merakını bile gizlemeden.

"Bu Abi," dedi Declan, eli belime yerleşirken. "Hatırlayamıyorum, ikiniz daha önce tanıştınız mı?"

Güzel oyun, diye düşündüm, adama gülümseyerek.

Theo elini uzatarak, "Hayır, o zevki tatmadım," diye cevap verdi. "Sonunda seninle tanışmak güzel."

"Seninle de," diye karşılık verdim, elini tuttum ve olabildiğince sıkı kavradım. Declan'ın gecesini mahvedecek bir şey yapmayacaktım ama bu insanların hiçbirini tanımadığım ve bir daha görmeyeceğim için, tanıştığım herkesin elimi ne kadar sıkı tuttuğumu hatırladığından emin olacaktım.

Bunu eğlenceli hale getirmenin bir yolunu bulmalıydım.

"Senin hakkında çok şey duydum Theo," dedim ve hemen pişman oldum çünkü ya Declan'ın bu adamdan kız arkadaşına bahsetmiş olması kesinlikle mantıksızsa?

Ama dedi ki, "Haklı olarak. Golf sahasında onun kışını defalarca tekmeledikten sonra benden bahsetmeseydi, yaralanırdım."

"Duyduğuma göre *onu* oldukça sık yaralıyormuşsun," dedim ve sonra başını geriye atıp güldüğünde kendimi çılgın bir başarı gibi hissettim. Hemen Declan'a baktım, gururlu bir baba gibi beni izliyordu.

Sanki partiyi yakıp yıkmadığıma çok şaşırmış gibiydi.

Ne kadar saçma olsa da bana böyle bakması biraz *iyi* hissettirdi. Ebeveynini gururlandırdığı için heyecanlanan bir çocuk gibi hissettim. Declan Powell'ı tanıımıyordum ve tanısaydım da ondan hoşlanmayacağıma emindim ama şu anda takım elbiseli koca adamı memnun etmek iyi hissettiriyordu.

"Gidip barmeni bulacağım," dedi Declan Theo'ya, "çünkü Abi kendine şarap almış ama beni eli boş bırakmış."

"Declan Connor Powell, senin kendi içkini alabilecek kapasitede olduğunu sanıyordum," dedim, erkek arkadaşım olsaydı yapacağım gibi alay ederek.

Bana şakacı bir sırıtışla "Gerçekten de göbek adımı kullandın," dediğinde bir aktörün üçüncü duvarı yıktığını hissettim.

"Tabii ki kullandım," diye karşılık verdim sırtarak.

Gözleri uzun bir süre yüzümde gezindi, sanki benimle ilgili bir şey düşünüyormuş gibiydi ve sonra karar vermiş gibiydi. Bu akşam için onun güvenini mi kazandım yoksa beni test mi ediyordu bilmiyorum ama beni odanın içine doğru götürdü ve Sosyal Kelebek Takımı olmaya başladık.

Sahte erkek arkadaşım odanın sahibiydi.

Herkesi ve kardeşlerini selamladı, yaylı çalgılar dörtlüsü Ariana Grande çalarken gülümsedi ve sırtını sıvazladı ve ben de aitmişim gibi davrandım. Her sohbeti o yönetiyor, sanki hayatının aşkıymışım gibi beni tanıtıyor, sonra da hiçbir soruya cevap vermek zorunda kalmayayım diye dikkatleri hızla benden uzaklaştırıyordu.

Ne zaman bir konuşmayı bitirsek, başka biri Declan'la konuşmak için hazır ve nazır oluyordu. Dürüst olmak gerekirse, herkesin onun ayaklarını öpmek için itişip kakışması biraz mide bulandırıcıydı ama sanki taht için sırada o varmış gibi bir havası vardı.

"Abi!" Declan'ın annesi önümüzde belirdi, çok iyi vakit geçiriyormuş gibi sırıtıyordu. Declan'ın anne ve babasının emekli olmalarına rağmen hâlâ şirketle çok ilgili olduklarını fark etmiştim. "Seninle işim bitmemiştir."

"Yani ben arkamı döndüğümde ona yirmi soru soramadın mı?" diye sordu Declan.

"Aynen öyle," dedi gülerek. "Bir erkek arkadaş olarak gerçekte kim olduğunun ayrıntılarını öğrenmek için Abi'ye vuracaktım. Etrafta başka kimse yokken."

"İğrenç," dedi Declan ve ben onun ses tonuna kahkahalarla güldüm.

Dokunulmaz, zengin ve güçlü izlenimi vermediği zamanlarda komik biriydi.

"Yani oğlunun ne kadar romantik olduğunu gösteren sevimli bir anekdot mu arıyorsun?" Declan'a bakarken kanaryayı yiyen kedi gibi sırtmamak için elimden geleni yaparak sordum.

Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu ama eğlenmediğini biliyordum. Rolümüzü yaparken kısa bir anlık gizli anlaşmayı paylaşmamız bir şeydi ama ailesine yalan söylemem tamamen başka bir şeydi.

Muhtemelen umursamam gerektiğini biliyordum ama içinde bulunduğumuz durumda o kadar güçsüzdüm ki bu küçük güç kırıntısını yakalama ihtiyacı hissettim.

Sahip olduğum tek güce.

Onunla uğraşma gücü.

"Evet, lütfen," diye cevap verdi gülümseyerek. Sonra uzun gümüş elbiseli bir kadına döndü ve "Buraya gel Barb, bunu duyman gerek" dedi.

Kadın geldi ve Declan'ın annesi, "Bu Dex'in kız arkadaşı Abi ve tam da bize Declan'ın romantikliğine bir örnek vermek üzereydi" dedi.

Declan'a bakmayı reddettim. "O kadar çok harika hikâye var ki, sadece bir tanesini düşünmek zor." dedim.

Ve aşk hastası bir aptal gibi gülümsedim.

Declan, "Belki de yapmamalısın," diye mırıldandı.

"En sevdiğimle başlayacağım," dedim, ceketinin kolundaki sahte tüyleri temizlemek için bir elimi kaldırarak. "Bir gün bana bir kedi yavrusu almak istedi çünkü sevimli olduğunu söylemiştim, değil mi? Çok düşünceliydi ama dürüst olmak zorundaydım çünkü kedilere karşı ölümcül bir alerjim var. *"Teşekkür ederim bebeğim ama nefes almayı seviyorum."*

Ona gülümsedim ve o da beni öldürmek istiyormuş gibi baktı. Ben de devam ettim.

"Ama bu işin peşini bırakmak yerine, hipoalerjenik bir kedi bulmak için araştırma yaptı ve bana bir buket albuterol inhaler ve EpiPen ile birlikte bir sürpriz yaptı -Küçük DEXIE."

"Şaka yapıyorsun!" Barb kıkırdadı.

"Şaka yapıyor," dedi Declan düz bir yüz ifadesiyle. "Adı bu *değil*."

"Yavru kedi de güzeldi Barb," dedim, güç doğrudan başıma geçerken kendimi bir efsane gibi hissederek, "ama buket ayaklarımı yerden kesen şeydi. Yani astım ilacı ucuz *değil*."

Sanki dünyanın en romantik adamıymış gibi güldüler, ben de ona kaşlarımı kaldırarak "*Gördün mü?*" dedim. *Ne yaptığımı biliyorum*.

"Ve Dexxie'nin söylediği şeyler," dedim, lakap karşısında tam anlamıyla irkildiğini gördüğümde sözlerimin etrafını saran kıkırdamayı durduramadım. "Ne zaman Denver'da çalışsam, otelimde beni *kendi yazdığı* aşk şiirleriyle dolu çiçekler bekliyor."

"Şiirler mi?" diye sordu annesi, şaşırmış görünüyordu.

"Duyabileceğin en muhteşem baharatlı şiirler," dedim elimi kalbimin üzerine koyarak. "Denver Hilton'daki resepsiyon görevlileri arasında bir efsane, yaramaz bir Shakespeare gibi. Bazen Omaha'da uçaktan indiğimde havaalanında beni bekliyor, çünkü 'beni bir saniye daha bekleyemeyecek kadar çok özlediğini' söylüyor. "

"Ne diyebilirim ki? Onu özlemek kolay," dedi sırtarak, kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti.

Beklenmedik fiziksel temas karşısında biraz sarsılmış olsam da bu normalmiş gibi ona baktım. "Sen gerçekten şanslı bir adamsın" dedim.

Dudakları hâlâ gülümsüyordu ama aynı fikirde olmayacağını biliyordum. Yaramaz şiirin çok ileri gittiğini gözlerinden anlamıştım. Çok fazla zorluyordum ve Kral Declan'ın bana asla boyun eğmeyeceğini kesinlikle biliyordum.

Bunun yerine dirseğini kullanarak beni daha da yakına çekti, ağzını kulağıma götürürken neredeyse beni başımdan kitleyecekti. İzleyen herkese, bana en kirli sırları anlatıyormuş gibi görünüyordu.

Ama o derin sesiyle, "Sen gerçekten küçük bir pisliksin, bunu biliyor musun?" dedi.

Geri çekildiğinde bakışlarına karşılık verdim ve sırttım. "Biliyorum."

Annesi arkadaşına "Çok tatlılar," dedi ve iki kadının bizi izlerken sanki hayvanat bahçesinde eğlenmeleri için sergilenen iki sevimli yavru zürafaymışız gibi gülümsediklerini fark ettim.

"Hadi," dedi Declan elimi tutup beni onlardan uzaklaştırarak başka bir meraklı izleyiciye doğru götürürken.

"Kendini çok komik sanıyorsun, değil mi?" dedi onların görüş alanından çıkar çıkmaz, yüzüne herkesi kandıracak sahte bir gülümseme yerleştirerek.

Ben hariç herkesi.

Yüzündeki gerginliğı ve bana baktığında gözlerinde hâlâ var olan güvensizliğı görebiliyordum.

"Ben sadece olabileceğim en iyi kız arkadaş olmaya çalışıyorum," dedim omuz silkerek. "Hepsi bu."

Kokteyl partisinin geri kalanı sorunsuz geçti. Beni birbiri ardına insanlarla tanıştırdı ve benim ona aşık mışım gibi görünmekten başka bir şey yapmama gerek kalmadı. Birkaç anekdot eklemeye çalıştım ama beni fark etmişti ve hemen kapattı.

Yorucu birkaç saattir ama biraz da eğleneliydi.

Yani, başka biriymişsiniz gibi davranmak ne kadar sık başınıza gelir ki? Burası Cinderella bölgesiydi, Abi Green benim *gerçek hayatımdan* bir dünya uzakta romantik bir hayat yaşıyordu.

Bununla birlikte, Declan eğilip, "Hadi gidip ailemle vedalaşalım, sonra da yola çıkarız," dediğinde rahatlama iliklerime kadar işlemişti.

Onlara ulaştığımızda arkamızdan "Dex," diye bir ses duydum ve döndüğümde yaşlı bir beyefendinin bize doğru yürüdüğünü gördüm. Gümüş rengi saçları ve gözlükleri vardı ve Declan'ı gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi gülümsüyordu. Tatlı görünüyordu, bu yüzden bize ulaştığında gülümsemem kolay oldu.

"Warren," dedi Declan ve Warren'ın elini sıkmak için elini uzattı. Demek Declan'ın ilgisine bu kadar çok ihtiyaç duyan Warren buydu. "Seni Abi'yle tanıştırmak istiyorum. Abi, bu Warren Hathaway."

"Tanıştığıma çok memnun oldum," demeyi başardım ve her şey anlam kazanırken yaşadığım şoka rağmen elimi uzattım.

Declan'ın Warren'ı Warren Hathaway'di.

Milyarder olan.

Adam kelimenin tam anlamıyla ülkenin en zengin insanıydı. Belki de dünyanın.

"Gerçek olduğuna inanamıyorum," dedi bana gözlerinin kenarlarını kısarak sıcak bir gülümsemeyle. "Dex'in seni getirmesi o kadar uzun sürdü ki senin onun uydurduğu bir Niagara Şelalesi kız arkadaşı olduğunu düşünmeye başlamıştım."

Buna homurdanmak istedim ama sadece sırttım ve "Dex'i bilirsin; her şeyi kendi zaman çizelgesine göre yapar" dedim.

"Bana kek getirdin mi?" diye sordu.

"Getirmeli miydim?"

Warren Hathaway için kek getirmem mi gerekiyordu?

Declan bir elini sırtıma koyarak, "Bugün o kadar meşguldüm ki ona sorma fırsatım olmadı," dedi. Bana baktı ve "Warren annemlerden senin harika fırıncılığını duymuş, o yüzden bu gece bir muffin istedi" dedi.

"Baban bu kadar çok yemeseydi belki Warren da bir tane alabilirdi," dedim ve babasının gülmeye başlaması hoşuma gitti. Bu insanlar benim için önemli değildi ve daha sonra beni asla hatırlamayacaklardı, ama yaptığım işten gurur duyuyordum, bu yüzden sahte kız arkadaşlığımda başarılı olmak iyi hissettiriyordu.

"Yarınki etkinliklere geliyor musun?" Warren sordu. Declan araya girdi ve benim yerime cevap verdi. "Ne yazık ki gelmiyorum."

Muhtemelen bu geceden sonra onun hayatına girmeyeceğimden emin olmak istiyordu ki bu çok mantıklıydı.

"Aww," dedi annesi dudaklarını büzerek.

"Yarın Abi yok mu?" diye tekrarladı babası, bana karısıyla neredeyse aynı ifadeyi vererek.

Warren alaycı bir gülümsemeyle, "Diğer herkesin eşleri ve aileleri ortak hafta sonuna katlanmak zorunda kalıyor," dedi, "peki Abi neden bunu kaçırıyor?"

"Açıkçası, bu ilişkide pantolonu ben giyiyorum," dedim ve bu onu güldürdü. "Ve önceden verilmiş bazı sözlerim var."

Warren başını salladı ve gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Bu çok kötü çünkü Dex'in yüzü sen yanıdayken daha güzel görünüyor."

"Öyle mi?" Bunu duymaktan nefret etmiş gibi görünen Declan'a sırtarak sordum.

"Çocuk her zaman çok ciddi," dedi. "Bir ara biraz rahatlamaktan zarar görmez."

"Çok fazla rahatlamamı istediğini sanmıyorum," diye cevap verdi Declan, "çünkü o zaman sabahın üç buçuğunda aramalarını görmezden gelmeye başlayabilirim."

Warren bir el salladı. "Riske girmeye hazırım."

"Güvenli bir kumar," dedim, Declan ve bu gece gündüz telefon görüşmeleri hakkında gerçekten hiçbir şey bilmesem de bunun doğru olduğunu biliyordum.

"Gitmemiz gerek," dedi Declan. "Çünkü Abi'yi hayvanları beslemek için zamanında eve getiremezsem balkabağına dönüşecek."

Hipoalerjenik bir kedim olduğu yalanı çok ironikti, çünkü bütün gece söylediğim tek gerçek buydu. Gerçekten de kürkü olan her hayvana karşı alerjim vardı ve bu sadece hapsirik alerjisi de değildi.

Evcil hayvan alerjilerim ciğerlerime yerleşip şiddetli astım krizlerine ve istenmeyen hastane yatışlarına neden olan türdendi, dolayısıyla pahalı ilaçlara ve Benny's Natural Grocers sağlık sigortasına ihtiyacım vardı.

Warren, "Pekâlâ, sizi buradan çıkaracağım," dedi. "Ama bu hafta sonunu tekrar düşünmelisin Abi. Biraz temiz hava almak ve sosyalleşmek için sorumluluklarına ara vermen gerektiği kesin."

"Binlerce hissedarla mı?" Declan sırtarak yorum yaptı ve dünyaca ünlü bu milyarderle bu kadar rahat dalga geçmesini ilginç buldum.

"Bunu düşüneceğim," dedim, Warren'ın devasa banka hesabı, büyükbabacan dış görünüşünün altında muhtemelen bir canavar olduğu anlamına gelse de ondan hoşlanıyordum.

Ayrılmadan önce Declan'ın ailesiyle vedalaştık ve konuşmadan binadan çıktık. Gerçi gergin değildi. Küçük anekdot sürprizlerim için muhtemelen hak etmiş olmama rağmen ondan öldürücü bir his almadım, ancak sonsuza dek ayrı yollara gitmek üzereyken ikimizin de konuşması için bir neden yokmuş gibi hissettim.

Arabaya binene ve restorandan uzaklaşana kadar "Bu kesinlikle gerekli miydi?" diye sordu.

Yüzü süslü arabanın içindeki ışıklar tarafından aydınlatılmıştı ve muhtemelen ne kadar çekici olduğu hakkında çok şey anlatıyordu ki, *gösterge paneli ışıkları altında iyi görüldüğünü* düşündüm. Kravatı gevşemişti ama diğer her şeyi mükemmeldi ve ona lüks kolonya reklamlarındaki seksi adamlardan biri görüntüsü veriyordu.

"Kesinlikle öyleydi," diye cevap verdim, radyosunu açmak için uzandım çünkü eve dönüş yolunda bize eşlik edeceği kesin olan garipliği bastırmam gerekiyordu.

Şarkıları taradım, iyi bir şey bulamadığım için kornanın etrafında tekrar tekrar döndüm ve iç çekişi bana bundan hoşlanmadığını söyledi.

İğrenç biri miyim? Merak ettim. Genelde değildim ama Declan'la ilgili bir şey içindeki pisliliği, her şeye karşı çıkmak isteyen sümüklü genci ortaya çıkardı.

Bu yüzden taramaya devam ettim.

Sonunda binasının önüne geldiğimizde kaçmaya hazırdım. Kapının koluna uzandım ve "Artık aramız iyi, değil mi? Sana başka bir borcum yok, değil mi?"

Uzun bir süre bana baktı, yeşil gözleri beni anlamaya çalışıyordu, sonra başını salladı. "Sorun yok. Sadece evimi dağıtma ve gelecek Cuma'ya kadar gitmiş ol, tamam mı?"

"Tamam," dedim ve arabadan indim. Daha dün tanımadığım bu adama bu saatte nasıl veda edeceğimi bilemediğimden, "O zaman randevu için teşekkürler, Dexxie," dedim.

Kapıyı çarpıp girişe yöneldim ve parlak siyah arabası hızla uzaklaşırken omzumun üzerinden bakmamak için kendimi zor tuttum.

DAHA FAZLA DEĞERLENDİRME ÜZERİNE

Declan

Binadan uzaklaştığım anda telefonum çalmaya başladı. "N'aber Warren?"

Bluetooth bağlantısıyla cevap verdim,

Köşeden döndüm, böylece telefon görüşmesi bitene kadar sokaktaki bir noktaya kayabildim. "Abi'yi eve bıraktın mı?" diye sordu.

"Evet, az önce bıraktım," dedim, Warren'ın onu çok hoş bulduğu gerçeğinden çok rahatsız olmuştum.

Herkes onu hoş buluyor gibi görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle düşünüyordum. Günlük hayatında gerçekte kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu ama kokteyl partisinde çok çekiciydi. Ve görünüşe göre oldukça yaratıcı biriydi.

"EpiPen demetleri," bu da ne?

"İkinizin de Abi'nin tüm hafta sonu planları olması konusunda kararlı olduğunuzu biliyorum ve boş zamanınıza saygı duyuyorum." *İşte geliyor*, diye düşündüm. "Ama bence onu daha yakından tanımak ve senin bir aile babası gibi davrandığını görmek herkes için harika bir şey olur."

"Bir kız arkadaşım olması beni aile babası mı yapıyor?" Bunun hâlâ bir şey olmasına sinirlenerek karşı çıktım - bu çok eski bir ahlak anlayışıydı. Takımdaki en zeki kişiydim ama otuz yaşında ve bekâr olmam başımın yanına bir tür yıldız işareti koyuyordu.

Kendimi beğenmiş değildim, bu basit bir gerçektir. Ben en zekiydim. Daha iyi değildim ve kesinlikle akranlarımdan çok şey öğrenmekten aciz değildim, ama onlardan daha zekiydim.

evleri ve eşleri olan yakın iş arkadaşları.

"Demek istediğimi anlamayacak kadar zekisin, Dex."

Evet,

öyleyim.

Lanet

olsun.

"Ona tekrar sorarım," dedim, "ama oldukça kararlı bir insandır, bu yüzden planlarını iptal etmeyi sevmez."

"Yeniden planlamak iptal etmek değildir," dedi ve yapmaya çalıştığı şeyi gerçekten takdir ettim. Warren benim yanımdaydı, bunu biliyordum ama aynı zamanda onun yükselmeme yardım etmek için kendini ortaya atan bir cin olmadığını da biliyordum. Sürece güvenmeye inanıyordu ve süreç benim sıramı beklemem gerektiği anlamına geliyordu.

Bağlanmış olsaydım muhtemelen biraz daha çabuk gelecek olan sıramı, ne yazık ki.

Telefonum otelden gelen ve check-in yapmamı hatırlatan bir bildirimle çaldı.

"Bunu ona iletirim Warren," dedim, "ama ben olsam nefesimi tutmazdım." "Oh, ama yapacağım," dedi. "Abi Hanım hakkında içimde iyi bir his var."

"Bu doğru mu?" Dedim boynumu kırarak, yorgunluk üzerime çökmüştü.

"Kesinlikle. Kendisini iyi şans tılsımı gibi hissediyor" dedi. "Eğer ortaya çıkarsa

Yarın seninle olacağım Dex, hafta sonu için içimde harika bir his var."

Kahretsin. Lanet olsun. "Ne yapabileceğime bakacağım."

TAM DA NELER OLDUĞUNU BİLDİĞİNİ SANDIĞIN ANDA

ABI

Kapının çalındığını duyduğumda neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Lobideki markete uğrayıp on iki paket Diet Pepsi aldıktan sonra doğruca yukarı çıktım ve ayakkabılarımı henüz çıkarmıştım ki kapıya üç sert vuruş geldi.

Gözetleme deliğinden baktım, Declan'dı. "Kim o?"

Dedim.

"Beni görebildiğini biliyorum," dedi, sakince kızgın görünüyor. Kapıyı açtım. "Merhaba."

"Merhaba," dedi, bir şekilde iki küçük kelimeye alaycılık katmayı başararak. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

"Elbette. İçeri gel." *Onun* evi söz konusu olduğunda bunu söylemek gülünçtü ama hayatım gülünç bir hal almıştı.

Konuşmak isteyeceği yerin orası olduğunu varsayarak dönüp oturma odasına gittim ve kapıyı kapattıktan sonra beni takip etti.

Kokteyl elbisesini giymekten *çok sıkılmış* bir halde büyük beyaz kanepeye uzandım ve "N'aber?" dedim.

Uzandı ve kravatını biraz daha gevşetti, mutsuz görünüyor. "Peki, bu küçük maskaralığa benimle birlikte hafta sonu boyunca devam etmeni istesem ne derdin?"

Bacaklarımı altına sıkıştırırken yanlışlıkla boğazımın arkasından "*sen delisin*" diye bir ses çıkardım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi alnını ovuşturarak. "Tamamen ciddiym."

"Oh." Bu kesinlikle beklenmedik bir şeydi. "Peki, o zaman, hayır, teşekkür ederim." "Hadi ama," dedi gözlerini kısarak.

"Kesinlikle olmaz," dedim, daha fazla rol yapmakla ilgilenmiyordum. "Neden?"

"Neden olmasın?" Orada değil miydi? "Öncelikle, benim bir hayatım var." "*Sen* de izinsiz olarak benimkine girmeyi seçtin."

Gözlerimi devirdim. "Ve sen benden hoşlanmıyorsun bile."

"Bu doğru değil," dedi ama yüzü bu argümanı desteklemiyordu. "Senden hoşlanmıyor değilim" diye eklediğinde ikinci bir kanal tedavisi yaptırmayı tartışıyor gibiydi.

"Bu şekilde konuşman utanç verici, Powell." Bütün bir hafta sonunu yalanlarla ve zengin yabancılarla çene çalarak geçirecek halim yoktu. Bunu birkaç saatliğine eğlenceli hale getirmenin bir yolunu bulmuştum ama kural olarak kontrolümün olmadığı durumlardan kaçınırdım. "Ve tekrar, hayır, teşekkür ederim."

"Zahmetine değmesini sağlayacağım." Boynunun yan tarafını ovuşturdu. "Hayır."

"İstediğin bir şey olmalı. Bunu yapılabilir kılacak *bir şey*."

"Bana arabayı ver."

"Tamam," dedi omuz silkerek.

"Ne?"

Sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi yine omuz silkti ve "Başka arabalarım da var. Bana hafta sonunu verirsen sana on iki doksanlığı veririm."

"Aman Tanrım, ben senin arabayı istemiyorum," dedim inanmaz bir kahkaha atarak. "Yani, tabii ki istiyorum ama istemiyorum; bir noktaya değiniyordum. Ve bütün hafta sonu çalışmak zorundayım."

"O zaman hastayım de."

Argümanı hayatlarımızın ne kadar farklı olduğu hakkında çok şey söylüyordu. "Öylece hastayım diyemem. Kira için o paraya ihtiyacım var."

Hiç düşünmeden, "Kiranı ben öderim." dedi. "Ve hissedar kalitesinde kıyafetlerim yok." "Edward biraz getirecek."

"Ne?" Bağırır gibi oldum ama bu konuşma inanılmaz boyutlara ulaşıyordu. "Parayı gerçekten hiç umursamıyorsun, değil mi?"

Yine omuz silkti. "Bu varsın anlamına mı geliyor?"

"Hayır," diye tersledim, yüzümün allak bullak olduğunu hissediyordum. "Yani, bir saniye düşünmeme izin ver. Çok hızlı konuşuyorsun ve bu başımı döndürüyor."

"Tamam." Gözlerinde, yüzünde bir şeyler değişmişti. Daha az yorgun ve sinirli, daha uyanık ve mücadeleci görünüyordu, sanki öldürmek üzere olan bir hayvan gibiydi. "Sen 'bir saniye düşünürken' ben yatak odasına gidip dolaptan bir şeyler alacağım -eğer senin için de uygunsa-. "

Benden alıntı yapması rahatsız ediciydi. "Git."

O diğer odaya gitti ve ben de düşüncelerimi düzene sokmaya çalıştım.

İki gün. Cumartesi ve Pazar. Onunla sadece iki gün oynamak zorundaydım ve o da kiramı karşılayacaktı.

Ya da arabasını verirdi.

Açgözlü değildim, o yüzden istemedim ama istersem ikisini de alabileceğimi düşündüm. Hem yeterince çaresiz hem de çöpe atacağı maddi şeyleri umursamayacak kadar zengin görünüyordu.

Bunu yapmak istemiyordum ama yapmamak aptallık olurdu, değil mi? Kira için onun parasını alıp, kendi paramı öğrenci kredimin anaparasına yatırabilirim.

Ya da...

Kanepeden kalktım ve pencerelere doğru yürüdüm, şehir merkezindeki gece gökyüzüne bakarken beynim yanıp sönen bir neon tabela gibi düşüncüyü tekrar tekrar oynatmaya devam etti.

Ondan öğrenci kredilerini

ödemesini iste. Ondan öğrenci

kredilerini ödemesini iste.

Anneni seven öğrenci kredilerini ödemesini iste!

Yani, teknik olarak, borçlu olduğum bakiye onun süslü arabasının değerinden daha azdı, bu yüzden bir yığın nakit talep etmek ne kadar cesurca görünse de, teklif ettiğinden daha azdı.

Değil mi?

Tek sorun, bu sözleri söylememin mümkün olup olmadığından emin değildim. Ağzım gerçekten bu kelimeleri söyleyip kırk *bin* dolar talep edebilir miydi? Bu bana gasp, fuhuş ya da... muhtemelen düşünemeyecek kadar bunaldığım başka bir şey gibi geliyordu.

"Peki ne düşünüyoruz?" Declan odaya girerken "Ee, ne düşünüyoruz?" dedi ve arkamı döndüğümde onu bu kadar *sıradan* görünce şok oldum. Üzerinde eşofman altı ve Cubs tişörtü vardı, beyzbol şapkasını da ters takmıştı ve bu beni biraz şaşırttı.

Hiç bu kadar gündelik giyineceğini düşünmemiştim. Bu biraz akıllara durgunluk vericiydi.

Boğazımı temizledim ve odayı geçtim, yaklaşmam gerekiyordu, çünkü *kırk bin* kelimeyi söyleyecek olsaydım, onları yüksek sesle söylemezdim. En iyi ihtimalle, onları fare gibi gıcırdattırdım; en kötü ihtimalle de, utançtan bayılmadan önce sessizce ağzıma alırdım.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum - kokteyl elbisesi içinde donuyordum

-Ve ben onun önünde durana kadar durmadı.

"Peki," dedim, kırmızı ayak tırnaklarına bakarak. "Bunu bir şartla yaparım."

"Söyle" dedi.

"Kırk bin dolara ihtiyacım var" diye ağzımdan kaçırırken gözlerimi ayaklarımdan ayırmadım.

Sessizlik.

Bir kakhaha ya da soluklanma bekliyordum ama sessizlik beklemiyordum. "Duydun mu-"

"'Kırk K' gibi şeyler söylerken gözlerimin içine baksan iyi edersin, tatlım."

Gözlerim onunkilere kaydı ve beklediğim kadar aşağılanmış görünmüyordu. Ya da şok olmuş gibi.

Yeşil gözleri yoğunluğuyla beni olduğum yere mıhlıyordu ve gülümsemiyordu ama "Belki de bu fiyat etiketine nelerin dahil olduğunu söylemelisin" derken sesi kesinlikle sakindi.

NE HAREKET

Declan

Ne hareket ama.

Kırk bin dolar.

"Gecekondu sahibi ahmaklar" tarafından yönetilen bir apartman dairesinde istilaya uğradığını itiraf eden kız, hafta sonunu golf oynayarak, alışveriş yaparak ve yemek yiyerek geçirmek için kırk bin dolar talep ediyordu.

"Şu andan Pazar gece yarısına kadar tüm hissedar etkinliklerinde sana eşlik ederken *en iyi* kız arkadaşın olacağım -üst düzey tanrıçadan bahsediyoruz-."

"Senin en iyi kız arkadaş *olabileceğine* inanmakta güçlük çekiyorum," dedim, spor salonunda kırımın duvara sıkışmasıyla ilgili saçma fan-fic'ini hatırlayarak. "Sen ortalığı karıştırmaktan hoşlanan alaycı küçük bir pisliksin. Bu bana 'kırk K' gibi gelmiyor."

"Çünkü bu gece patronluk taslayarak beni zorluyordun," dedi, gözlerini hızlıca kırıştırmayı telaşlandığını gösteren tek şeydi. Bir de gözlerimi, mis gibi koktuğunu bildiğim yumuşak boynuna indiren büyük yutkunması. "Bir gönüllü olarak elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"*Gönüllü* ve *kırk bin dolar* kelimelerini aynı cümlede kullanamazsın."

"Sadece beni
dinle."

"Dinliyorum."

"Tamam." Boğazını temizledi ve sanki yoga yapıyormuş gibi burnundan derin bir nefes aldı, sonra "Bana arabayı verecektin, ki arabanın değeri kırk binden fazla gibi *görünüyor*, yani gördüğüm kadarıyla kelepir alıyorsun. Ve söz veriyorum, ne kadar mükemmel bir kız arkadaş olduğumu göstererek seni şaşırtacağım."

"Araba konusunda haklısın." "Yani bunu düşünecek misin?"

Şaşırmış gibi söyledi, sanki ona bunu teklif ediyormuşum gibi 40 bin dolarlık anlaşmayı bana fırlattığı bir şey olmak yerine birdenbire yaptı. Hiç poker yüzü yok. "Anlaştık diyebilirim."

"Kapa çeneni. *Kapa çeneni*," diye neredeyse bana bağıracaktı, gözleri kocaman olmuştu. "Şu anda ciddi misin?"

"Lütfen bana bağırma ama evet. Ciddiyim."

"*Lanet* olsun," dedi başını ileri geri sallayarak. "Bu gerçek olamaz. Ciddi olduğuna söz veriyor musun? Yani benimle dalga geçmiyorsun ve polisler beni tutuklamaya mı geliyor?"

"Polisler neden-"

"Bu çılgınlık!" Oturma odasında bir ileri bir geri volta atmaya başladığında sırtışı kocaman olmuştu. "Bu hafta sonu kız arkadaşınmışım gibi davranmam için bana kırk *bin* dolar vereceğini söylüyorsun. Hepsi bu kadar. Sadece tatlı olmam ve sana aşık olmam mı gerekiyor?"

"Ve benimle ilgili kurgusal hikâyeleri minimumda tut." "Donezo," dedi gülerek.

"Ama bitene kadar ödeme yapmayacağım."

Gülümsemesi bir anda kayboldu. "Bir saniye bekle."

"Bunun adil olduğunu söyleyebilirim."

"Hayır, hayır, o değil," dedi. "Bu tamamen adil. Ama ödeyeceğini nereden bileceğim? Beni kolayca kazıklayabilirsin ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmaz."

"Seni kazıklayacağım," dedim. Bu kadar soru işareti olmasaydı parayı hemen verirdim ama onu henüz tam olarak çözmemiştim.

Ve o kadar parayı dolandırılmak için kendimi hazırlarsam lanetlenirdim.

"Vereceğini sanmıyorum ama şöyle bir şey var. Burada tüm para ve güç sende ve teknik olarak bu durumda ne istersen yapabilirsin." Düşünüyormuş gibi alt dudağını ısırды. "Bana bir senet yazıp notere onaylatmak ister misin?"

Etkilendim. Abi Mariano hızlı düşünen biriydi.

Telefonumu çıkardım, rehberime girdim, sonra çalarken telefonu kulağıma götürdüm.

"Bu bir evet mi? Yoksa beni dışarı mı attırıyorsun?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. "Bu telefon görüşmesi ne anlama geliyor?"

"Ben Carl," Abi bana dengesiz olan *benmişim* gibi bakarak saçmalamaya devam ederken kulağıma gelen sesi duydum.

"Hey, Carl. Yukarı gelip benim için bir şeyi notere onaylatabilir misin?" Konuşmayı kesti.

"Elbette Bay Powell. Bir işi daha bitirmem gerekiyor, sonra hemen geleceğim. Beş dakika ya da daha az."

Telefonu kapattım ve yüzündeki ifadenin ve onu gerçekten susturmayı başardığım gerçeğinin tadını çıkarmak için bir dakikamı ayırdım.

"Senedi yazayım mı," dedim, "yoksa bu onuru s a n a mı bırakayım?"

"Ben yaparım." Koltuktan fırladı ve "Diğer odada bir not defterim var. Bana iki saniye ver."

"Sorun değil," dedim, diğer odaya koşmasını izlerken.

"Yani," diye bağırdı, sanki bir çantayı karıştırıyormuş gibi ses çıkararak, "herkesin bizim ne olduğumuzu düşünmesini istiyorsun?"

Ben cevap veremedim elinde bir defter ve kalemle yeniden ortaya çıktı.

"Tesadüfen mi çıkıyoruz, yoksa çok mu ciddiyyiz?" diye sordu.

Bu kolaydı. "Eğer bunu yapıyorsak, hakkını verelim. Hadi çok ciddi."

"Ooh," dedi sırtarak, defteri masanın üzerine koyup yazmaya başlarken. "O zaman istersen tamamen açabilirim. Eğer başa çıkabileceğini düşünüyorsan, bu adama aşığım ve onun bebeklerine sahip olmak istiyorum tavrını takınabilirim."

Yaramaz bir çocuğa benziyordu, saçları yüzüne geldiği için sayfalarını zar zor görebildiği bir deftere hararetle bir şeyler yazarken sırtıyordu ve ona daha önce söylediklerimin doğru olduğunu fark ettim.

Ondan gerçekten hoşlanmıyordum.

Carl'ın kapıyı çaldığını duyduğumda, "Ben hallederim Mariano," dedim. "Kırk bin dolarlık aşk enerjisinin neye benzediğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ah, Dexxie," dedi gözlerini benimkilere dikerek ve takma adımı ilk kez alaycı olmadan kullanarak. "Bana güvenin, hayal kırıklığına uğramayacaksınız."

ODA ARKADAŞI

Abi

"Onun bir seri katil olmadığından emin misin?"

"Yani, kim emin olabilir ki?" Kekleri süslü ticari sınıf fırına koyup kapıyı kapatırken telefona baktım. "Ama içgüdülerim bana onun zararsız olduğunu söylüyor. Zengin ve kibirli ama balta kullanması pek olası değil."

"Seri katiller balta kullanmaz," dedi Lauren. "Onlar eskidendi. Seri katiller artık şık ve çağdaş Ab. Artık ellerinde sizi felç eden şırıngalar var, böylece siz çığlık atarken tırnaklarınızı çekebiliyorlar. Neşterler kullanıyorlar, ustaca oyuyorlar-"

"Kes şunu," dedim gülerek. "Bunu duymak istemiyorum."

Anaokulu öğretmenini olan en iyi arkadaşım Lauren, boş zamanlarını katiller hakkında kitaplar okuyarak dolduruyordu. Çocuklar söz konusu olduğunda bir azizin sabrına sahip sıska bir esmerdi, ancak gerçek suç ve psikolojik gerilim kitaplarına takıntılıydı ve gezegende yürümüş her korkunç insan hakkındaki tüm belgeselleri tüketmişti.

Muhtemelen bu yüzden spor yapmaya da aynı derecede takıntılıydı. Boks dersleri, dövüş sanatları, eğitim kampları alıyordu; haftada beş gece bir şeyler yapıyordu ve hepsinde de bağırıp tekme atıyordu.

Bir keresinde onunla boks yapmaya gitmiştim ama on beş dakika sonra bırakmak zorunda kalmıştım çünkü beş kez inhalerimi almıştım.

O kadar yoğundu.

"Tamam," dedi, "ama ne olur ne olmaz diye arabasına takip cihazı takacağım."

"İçimden bir ses onun koca bir araç filosu olduğunu söylüyor," dedim ve lavaboya g i d i p karıştırma kabını ıslatmak için suyu açtım. "Çünkü konuyu açtığımda bana özel arabasını vermekte tereddüt etmedi." "Endişelenme," dedi ve sesinden anladığım kadarıyla meydan okumayı sevdi. "Ben hallederim."

Ve onu bundan vazgeçirmeye çalışmak anlamsızdı. Küçük arkadaşım bir casus filmindeki karakter gibiydi, bir şekilde "görevi" olarak gördüğü şeyin ne olduğunu ve nerede olduğunu anlayabiliyordu ve bir kez anladıktan sonra da işi hallediyordu.

Lauren, hobilerini bir yabancıya anlattığımda onun bir deli olduğunu düşünecek insanlardan biriydi; yani, kesinlikle akli dengesi yerinde değildi. Ama aslında tanıdığım en tatlı, en nazik insandı ve herkes onu severdi.

Sadece son derece korumacıydı.

Kendisi için yazdığı ve beni güldürmeyi asla başaramayan tuhaf bir Lauren kuralları dizisi gibi, uyduğu bir davranış kuralları vardı. Örneğin, bir takip cihazını *asla* kendi kişisel çıkarı için kullanmazdı; bu affedilemezdi. Ona göre, birinin sevgilisini takip etmesi, o kişi şüpheli davranışlarda bulunuyor olsa bile, mahremiyetin korkunç bir şekilde ihlal edilmesiydi.

Eski erkek arkadaşı Ethan'ın onu aldattığını bildiğinde, onu suçüstü yakalamak için yeteneklerini kullanmayı reddetti çünkü "bu yanlış olurdu", ama annemin son erkek arkadaşı her zaman büyük miktarda para taşıdığına, çalıntı katalitik konvertörleri içeren bir yan işi olduğunu ortaya çıkarana kadar davanın peşindeydi.

Tuhaf arkadaşına hayrandım. Onunla birinci sınıfta oyun parkında tanışmıştım, ikimiz de diğer insanlarla oynamak yerine havalı taşlar arıyorduk ve o zamandan beri benim ortağımdı.

Gerçi Derek'le (sevdiğim kişi) tanıştığından beri onunla çok daha az zaman geçiriyordum, bu yüzden haftalık telefon görüşmelerimize değer veriyordum.

"Şu anda pantolon giymiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Musluğu kapattım. "Ne?" dedi.

"Abi, kendine ait lüks bir çatı katın var, hem de bedavaya, yani pantolonsuz dolaşıp mobilyaların üzerinde zıplamıyorsan kendini kandırıyorsun."

Hâlâ üzerimde olan kokteyl elbiseme baktım.

Lanet olsun. Tasarım elbisenin eteğinde şimdi biraz yaban mersinli kek hamuru varmış gibi görünüyordu.

Parmağımınla sildim ve "Sana söz veriyorum, telefonu kapatır kapatmaz, oda büyüklüğündeki küvetine dalmadan önce pantolonsuz koşturacağım" dedim.

"Ooh, büyük küvet, ha?"

"Aslında sorunlu büyüklükte, gezegen için bir tehdit gibi," dedim ve lavabosunun altından en sevdiğim süngerini alıp suyun altında gezdirdim. Bu dairede kalmak tuhaftı, çünkü o kadar çok temizlemiştim ki tanıdık geliyordu.

Sanki bir arkadaşımın evinde kalıyordum.

"Bir otelin çatı katındaki jakuzi büyüklüğünde, yemin ederim," dedim. "Küçükler Ligi beyzbol oyuncularından oluşan bir takım oraya sığabilir."

"Bu neden bir ölçü olsun ki?"

"Çünkü ne zaman bir otelin jakuzisini kullanmaya çalışsan, orada her zaman aptal bir spor takımı olur..."

"Evet," dedi ve başını salladığını biliyordum. "Neden hep oradalar?"

"Hiçbir fikrim yok. Hey, jakuzili küvete köpük koyabilirsin, değil mi?" Genelde nefret ettiğim küvette rahatlayacağım için çok heyecanlıyım. Küveti *büyüklüğü* nedeniyle temizlenmesi en zor olanıydı ama bu sefer sırt çantamda Stephen King'in son kitabı vardı, bu yüzden çeneme kadar çıkan köpüklerle kitap okumayı dört gözle bekliyordum.

"Elbette," dedi. "Hey, seni bırakmadan önce, çıkıyormuş *gibi yapmaktan* daha fazlasını beklemediğinden *emin* misin?"

"Olumlu."

"Çünkü bu para birkaç randevu için *çok fazla*. Hiç mantıklı değil."

"Mantıklı değil, ama onun parayla ilgilenme şekli mantıklı değil çünkü o kadar zengin ki biz ölümlüler için akıl almaz bir şey. Arabasını istediğimi söylediğimde *tamam, al* dedi. Ondan binlerce dolar istediğimde gözünü bile kırpmadı. Declan Powell bir insan olarak hiç mantıklı değil."

"Hmm," dedi. "Bunun ğrenci kredisi borcu için olduğunu biliyor mu? Belki de onun olayı, davası budur."

"Hayır."

"Senin ğrenci olduğunu biliyor mu?"

"Hayır," dedim. "Hayatım hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyi olur diye düşündüm."

"*şimdi* akıllı görünüyorsun," dedi. "Ona *hiçbir şey* söyleme. Bu hafta sonunda ayrılabilirsen ve daha sonra seni bulacak kadar şey bilmiyorsa, o zaman doğru olanı yapmışsın demektir."

"Anlaştık." Sngeri sevdiğim ahşap blok tezgahın üzerinde gezdirdim ve "Ayrıca, onun guguklu yaşam tarzını kısa bir öykü için ilham kaynağı olarak kullanacaksam, hafta sonu sona erdiğinde aramızda çok fazla boşluk yaratmam gerekiyor" dedim.

"Doğru."

Daha sonra vedalaştık, çünkü ertesini sabah saat beşte bir egzersiz dersi vardı ve uyuması gerekiyordu. Kekler fırından çıkıp soğutma rafına konduktan sonra o devasa küveti yasemin kokulu köpüklerle doldurdum ve kitabımla birlikte iine atladım.

Ancak fiskeyilerin hem baloncuklara hem de huzuruma zarar verdiğini hemen fark ettim, çünkü fiskeyiler baloncukları gülünç boyutlarda şişiriyor, köpüğü o kadar yukarı pompalıyordu ki neredeyse yere taşacaktı.

"*Kahretsin!*" Fiskeyileri kapattım ama küvetten çıkıp avuç avuç baloncukları küvetten banyo lavabosuna boşaltmaya başlamak zorunda kaldım çünkü baloncuklar katlanarak oluşmaya devam ediyordu. Eğer o lüks banyoyu su basarsa, bu hafta sonu piyangosu için tüm şansımı kaybedebilirdim, bu yüzden fişi çekip köpükleri çıkarmaya devam ederken tam bir panik içindeydim.

Kollarımda bir avuç köpüklü bulutla, çırılçıplak bir ileri bir geri koşarken kendimi çok güzel bir manzara olarak hayal ediyordum.

Mermer lavaboya defalarca hava kabarcıkları göndermeye çalışırken bu kadar uçarı olmak.

"Ne olacağını sanıyordun ki?" Bir ileri bir geri koştururken kendi kendime, küvette kitap okuma fikrine kafayı o kadar takmıştım ki beynimi kullanmayı ihmal ettiğim için sinirlendiğimi söyledim.

Lauren'in pantolonsuz dolaşmamı önerirken kastettiği şeyin bu olmadığından emindim.

Küveti boşaltmak ve kontrol altına almak neredeyse bir saatimi aldı ve sabah tüm köpükler gittikten sonra lavaboyu ve makyaj masasını temizlemem gerekecekti. Sonunda Declan'ın kocaman yatağına tırmandığımda bitkin düşmüştüm, o kadar bitkin düşmüştüm ki televizyonu bile açmadım.

Işıkları kapattım ve ıslak başımı yastığına gömdüm. Sonra telefonum çaldı.

"*Hadi*," diye mırıldandım. Komodinin üzerinden telefonu aldığımda numaranın Declan'a ait olduğunu fark ettim.

HÂLÂ UYANIK MISIN?

Karanlıkta telefonu üstümde tuttum, mesaj yazarken başımı kaldıramayacak kadar yorgundum: **Bunun kim olduğunu bilmiyorum.**

Bir an sonra cevap verdi: **SEVGİLİ ERKEK ARKADAŞIN**

Bu beni gülümsetti ve mesaj verdi: **Oh, hey, boo.**

Declan: **LÜTFEN BANA HİÇ BİR ZAMAN GERÇEKTEN BİR ARKADAŞINA BOO DEMEDİĞİNİ SÖYLE**

Mesaj attım: **Lütfen bana her zaman böyle büyük harf kullanmadığını söyle.**

Tehditkâr hissettiriyor. Bana bağırmayı kes, boo.

Ne bekliyordum bilmiyorum ama beni *aramasını* beklemiyordum. Telefonu kulağıma götürdüm ve "Hey, boo." dedim.

"Hep böyle saçmalar mısın, yoksa ben mi şanslıyım?"

"Hmm, ikisini de diyebilirim," dedim yan dönerek. "Senin için ne yapabilirim, hayatımın aşkı?"

"Bir sorunum var," dedi ve sesi *yorgun geliyordu*. "Öyle mi?"

"Ah, evet. GörünüŖe göre otelim bu gece için fazla rezervasyon yapmıŖ, bu da odamda baŖka birinin uyuyacağı anlamına geliyor. AraŖtırdım ve hissedarların hafta sonu nedeniyle *Ŗehirdeki* tüm otellerin dolu olduğunu gördüm."

"Oh." Kendimi kötü hissettim. Ben onun rahat yatağındaydım, o ise... değildi.

"Bana pahalıya patlayacağından eminim ama -tabii ki çok katı kurallar çerçevesinde- sadece hafta sonu için misafir odamda kalmama izin verir misin?"

"Ne?"

Anında uyandım ve lambaya uzandım. Benimle dairesinde kalmak mı istiyordu?

"Sakin ol," dedi sakince. "Seçim senin, o yüzden strese girmene gerek yok; hayır dersen her Ŗey biter çünkü anlaŖmıŖtık. Ama sana önerim, önümüzdeki iki gece misafir odasında uyumama izin vermen. Yolunuza çıkmayacağım ve her sabah güneŖ doğar doğmaz buradan çıkacağım ve bütün gün ev size kalacak. Sadece uyuyacak bir yere ihtiyacım var."

Declan Powell küçük inzivamın keyfini kaçıracaktı ama hayır diyemezdim, değil mi? Yani, burası onun eviydi.

"Arabalarından birinde uyuyamaz mısınız?" Ben sordum. "Yani, bir tanesi göz alıcı bir karavan falan olmalı-"

"Lütfen," dedi ve sesindeki yorgunluk beni etkiledi, özellikle de "Saat bir ve bu gece kalacak hiçbir yerim yok," diye eklediğinde.

"Tamam," dedim i çekerek. *RIP, pantolonsuz hafta sonu.*

"Tamam mı?" Sesi ŖaŖırmıŖ gibiydi. "Sen... bu konuda iyi misin?" "Yani, sen bir sapık ya da katil değilsin, değil mi?"

"Değilim."

Buna Lauren karar verecek.

"Ve sen de bana asılmaya alıŖmıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Kesinlikle hayır," dedi, sesi dehŖete dŖm gibiydi.

"Öyle söyleme, sanki iğrenç bir fikirmiş gibi. Sadece aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istedim. Bence sen de iğrensin."

"Mükemmel. O zaman..."

Sesi hâlâ şaşkındı, sanki onu sersemletmemi bekliyormuş gibiydi. "Ben zaten yatağında rahatım, o yüzden anahtarını kullanıp içeri girebilir misin?"

"Elbette," dedi. "Ama karşılığında ne istiyorsun?" "Burada kalmana izin vermek için mi?" Şimdi kafamın karıştığını hissediyordum.

"Evet."

"Hiçbir şey. Yani, ne teklif ediyorsun?" Tanrım, bu kadar işlemsel biriyle nasıl başa çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Burası *senin evin*, neden burada uyumam için bana bir şey vermek zorundasın?"

"Çünkü başlangıçta anlaştığımız şey bu değildi."

"Tamam, düşünceni takdir ediyorum," dedim, muhtemelen onun para merkezli doğasından yararlanmam gerektiğini biliyordum ama düşünemeyecek kadar yorgundum. "Ama zaten çılgınca olan kırtan fazlasını almak müstehcen bir çılgınlık olur. Sadece yoluma çıkma ya da pislik yapma yeter."

"Gerçekten mi?" Boğazını temizledi ve "Teşekkür ederim Abi" dedi.

"Yani... iyi miyiz? Kapatabilir miyiz?" Onun bu kibarlığıyla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum. "Sabah rüya gibi bir kız arkadaş olacaksam iyi bir uyku çekmem lazım."

"Bu ihtimalle oynayamam, değil mi?" "Hayır, yapamazsın. İyi geceler, Powell."

"İyi geceler, Mariano."

Telefonu kapattıktan sonra uykuya dalmakta güçlük çektim, bu kadar bitkin olduğum halde bu beni şaşırtmıştı.

Ama Declan Powell, kız arkadaşı gibi davranmam için bana binlerce dolar ödeyen bir yabancı, benimle aynı çatı altında uyumaya geliyordu.

Bu bir ateş rüyası
mıydı? Kafam mı
güzeldi?

Bu konuda hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ve hayatımın ikramiyesini mi kazandığımı yoksa en büyük hatamı mı yaptığımı sadece zaman gösterecekti.

UYANMA ÇAĞRISI

Declan

Parmak uçlarımda yatak odasından çıktım, Abi'yi uyandırmamak için kapıyı yavaşça açtım. Alarmımı sabahın dördüne kurmuştum, lanet olası bir saatti ama uyumadığım zamanlarda onun yolundan çekileceğime dair verdiğim sözü tutmak istiyordum.

Ayakkabılarım elimde, karanlıkta mutfağa doğru sürünerek ilerliyordum ki yatak odasından fırladı ve koridorda neredeyse beni eziyordu.

"Aman Tanrım!" diye ciyakladı, bir elini göğsüne koydu, ben de kollarının üstünden tutup düşmeden onu yakaladım. "Ödümü kopardın."

"Aynen," dedim, kalbim küt küt atıyordu. "Bu kadar erken ne yapıyorsun?" "Ben her *zaman* bu kadar erken kalkarım," dedi, hâlâ yıpranmış

yüz ifadesiyle bana baktı. "Bu kadar erken ne yapıyorsun?"

"Sana engel olmamak için buradan çıkmak istedim," dedim ve ona iyice bakarken kollarını bıraktım.

Saçları her yere dağılmıştı ve üzerinde yüzünün resimleri olan siyah bir pijama vardı. Boş vermem gerektiğini biliyordum çünkü içimden bir ses ona gülersem çok kızacağını söylüyordu ama "Narsist pijamalarını sevdim" dedim.

Gözlerini devirdi. "Kendine sakla, onları eski sevgilim için almıştım."

Bu da sende neden kocaman durduklarını açıklıyor. "Beğenmedi mi?" "Onları hediye ettiğim gün ayrıldık."

"Onlardan nefret ettiği için mi?"

"Evet," dedi kuru bir sesle. "Pijamalardan nefret ettiği için ayrıldık."

Götlük mü yapıyordum? Kendimi pislik gibi hissediyordum. Yüzündeki ifade bir şekilde sinirlerime dokunduğumu hissettirdi, bu yüzden "Kendi yüzünü giymen daha iyi bir hikâye zaten" dedim.

"Katılıyorum." Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve "Ve bu kadar erken çıkmak zorunda değilsin; burası *senin* evin" dedi.

"Genelde bu saatlerde spor salonuna giderim, o yüzden sorun değil," diye yalan söyledim, durumum hakkında bu kadar anlayışlı olmasına hâlâ şaşırmıştım.

Dürüst olmak gerekirse, kalışım için bir fiyat belirlemesinin an meselesi olduğundan oldukça emindim. Bu cömertliğinden iyi kalpliliğinin değil, isteğimin sürpriz olmasının sorumlu olduğundan şüpheleniyordum, çünkü bir hafta sonunu evcilik oynayarak geçirmek için kırk bin dolar istemekte sakınca görmediyse, bu istek için de kesinlikle bir ücret isteyecekti.

"Tamam," dedi. "Koşu bandında dikkatli ol."

Döndü ve mutfağa doğru yürüdü, ukala suratı o gülünç pijamalarının üzerinden bana sırtıyordu. Sırf sözlü bir karşılık verebilmek için onu takip etmek istedim ama içimden bir ses bunun iyi bir fikir olmadığını söyledi.

Kahveyi sonra alırım.

Ayakkabılarımı giydim, çantamı aldım ve oradan çıktım. Daha gerinmeyi yeni bitirmiştım ki ondan bir mesaj aldım. Abi:

Kıyafetler için teşekkür ederim.

Edward onları çoktan bırakmış olmalıydı. Ona "ilk iş" demiştım ama kesinlikle sabah beş buçuğu kastetmemiştim. Gönderdim:

ÇALIŞACAKLAR MI?

Hiç büyük harflerle mesaj atmamıştım; sadece dün gece atmıştım çünkü mesaj atarken yürüyordum ve yanlışlıkla büyük harflere tıklamıştım. Ama onun yorumundan sonra kendimi durduramadım.

O da cevap verdi: O kadar yüksek sesle değil. Ve evet, mükemmeller.

Mesaj attım: BTW KAHVALTI VE SORU-CEVAP İÇİN SENİ ALMAK ÜZERE 8'DE ORADA OLACAĞIM

Warren ve iş ortağı Harry'nin kongre merkezinde tüm gün süren ve biletleri her zaman tükenen ve dünya çapında milyonlarca kişi tarafından canlı olarak izlenen bir soru-cevap etkinliği vardı. Abi'yi kahvaltıya getirecektim ve o gece akşam yemeğine kadar "planları" olacaktı.

Cevabı anında oldu. **Seninle kongre merkezinde buluşuruz. Onun yerine 8'de lobi. Bağırmayı da kes.**

Telefonumu bir kenara bırakıp koşu bandına atladım, Abi'nin saçma hikâyesini düşünmeden makineye bakamıyordum. Ele avuca sığmayan biriydi, bu da hafta sonu için beni biraz geriyordu ama kendini toparlayacağına söz verirken samimi görünüyordu.

Onu tanımıyor ya da ona güvenmiyor olsam da bu konuda ona inanmıştım.

Warren çoktan mesaj atmış (her sabah üç buçukta kalkardı), fikrini değiştirip değiştirmediğini sormuştu ama ben cevap vermemiştim. Abi'yle birlikte ortaya çıkıp konuşmayı tamamlamak, sonra da her şeyi olabileceğim liderin bir paketi olarak görmesini sağlamak daha iyi bir hamle gibi görünüyordu.

Ya da bunun gibi bir şey.

İşim bitince duş alıp üzerimi değiştirdim, sonra da birkaç kahve içmek için Scooters'a gittim. Ben beklerken Roman aradı.

"Alo?"

"Bilmek için ölüyorum, Dexxie oğlum, bana her şeyi anlat."

Uzandım ve müzik setini kapattım. "Tanrı yardımcım olsun, ama sen haklıydın. İşe yaradı."

"Yok artık, Hizmetçi Abi, Kız Arkadaş Abi'yi mi hakladı? İzlemek istediğim bir filme benziyor bu arada."

"Sen bir domuzsun ve evet," dedim başımı sallayarak çünkü onun komik olduğunu düşündüğünü biliyordum.

"Hadi ama, ben de komiğim. Ama gerçekten çok iyiydi, değil mi?"

"Öldürdü," dedim, *hâlâ* bu kadar iyi gittiğine inanamıyordum. "Ve buna inanmayacaksın ama tüm hafta sonu boyunca rolünü oynayacak."

"Bekle." Roman son derece dramatik biriydi, bu yüzden bu saçma durum karşısında kesinlikle kendini kaybediyordu. "Bana Hizmetçi Abi'nin hafta sonu boyunca Kız Arkadaş Abi rolünü oynayacağını mı söylüyorsun?"

"Oynayacak."

"Zaten dört gözle bekliyordum," dedi. "Ama şimdi heyecandan altıma kaçırıyorum."

Roman hissedarlardan biri değildi ama ona her zaman hafta sonu etkinliklerine giriş kartı alırdım çünkü her şeyi seven lanet bir sosyal kelebektir. "Sakin ol, tamam mı?"

"*Elbette* sakın olacağım," dedi. "Yani, en iyi arkadaş olduğumuz için kız arkadaşını zaten tanıyorum, bu yüzden bu meşruiyet katacak."

"Sen iyi olduğun sürece."

"Ben her zaman iyiyimdir," dedi ve sonra sordu, "Peki onu nasıl ikna ettin? Yoksa kıvılcımlar çaktı ve bu sahte ilişki gerçek bir şeye mi dönüşüyor?"

"Tabii ki hayır," dedim, nasıl tanıştığımızı anlatırken yüzünün aldığı şekli hayal ederek. *Kendini beğenmiş küçük pislik*. "Ona para verdim."

"Ona *ödeme* mi yaptın? Parayla mı? Kız arkadaşın olması için ona *para* mı verdin?"

"Roman-"

"Bunun onun-" anlamına geldiğinden oldukça eminim.

"Bana iyilik yapan iyi bir kız," diye araya girdim, neden onu savunma ihtiyacı hissettiğimden emin değildim. Ama savundum. "Ve zamanının karşılığını alıyor."

"Sen nasıl istersen," dedi, ses tonu söylemesine izin vermediğim her şeyi ifade ediyordu. "Ben kendi adıma bunun harika olduğunu düşünüyorum. Kulağa eğlenceli geliyor ve onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Sevimli olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Nedense aklıma onun dağınık saçları ve aptal pijamaları geldi. "Çok tatlı. Çok tatlı bir baş belası."

"Kulağa mükemmel geliyor," dedi.

"Hiç öyle değil ama yine de ilerliyoruz. Dinle, koşmam lazım çünkü arabaya servis aracındayım ve hareket ediyor."

"Tamam. Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz." Telefonu kapattım, kahvelerimizi aldım ve kongre merkezine doğru yola çıktım.

Ama oraya vardığımda Abi lobide değildi.

Hayır, dışarıda, kaldırımda, sabah güneşinin altında beni bekliyordu.

Ve muhteşemdi.

Saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı, birkaç tel pembe yanaklarına dolanmıştı ve dudakları parlıyordu. Güneş gözlükleri gözlerini kapatıyordu, büyük yuvarlak Film yıldız çerçeveler o ait içinde a Ciklet reklamı ve Edward'ın onları özenle seçtiğinden hiç kuşku yoktu. Dizinin hemen altına kadar inen, koşu bandını düzenli olarak ziyaret ettiği kesin olan baldırlarını gösteren parlak sarı bir güneş elbisesi giymişti - kahretsin, *ama ben* bir *bacak* adamıyım - ve elinde kurdeleli beyaz bir kutu tutuyordu etrafına bağladı.

Beni fark ettiği anda dudaklarının sırtıttığını gördüm. Hiç tereddüt etmeden yanıma geldi ve elimdeki kahve fincanlarından birini kaptı.

"Hey, sen," dedi parmak uçlarına kalkıp yanağımdan öpmek için. "Antrenman nasıldı?"

Bir ilişkimiz varmış gibi davrandığımızı biliyordum ama bu hareket beni şok etmeyi başarmıştı. Sanırım buna hazır değildim. Geri çekilip antrenmanımı gerçekten önemsiyormuş gibi gülümsediğinde yumuşak parfümü etrafımda dönüyordu.

"Kıçım duvarın dışında kaldı, bu yüzden onu öldürdüğümü söyleyebilirim."

"O zaman bu büyük başarı için tebrikler," dedi sesinde ukala bir kıkırdamayla. "İçeri girmeye hazır mısın?"

"Hadi yapalım," diye cevap verdim, kapıya yönelmeden önce parmaklarım onunkileri buldu.

Yürümeye başladığımızda elinin benimkini sıktığını hissettim ve ona bir bakış attığımda, bana "Ben gelmiş geçmiş en iyi kız arkadaşım, unuttun mu?" diye hatırlatırken ağzında utangaç bir gülümseme vardı.

"Ah, doğru ya," dedim, balo salonuna giderken yanından geçtiğimiz katılımcılardan gördüğümüz ilginin farkındaydım. Alışmıştım

Sektörümdeki insanlar beni tanıyordu ama o sabah Abi elimi tuttuğunda kesinlikle ekstra bir şey vardı. "Hatırladığım kadarıyla bu sabah beni *şaşırtacaksın*."

"Öyle yapacağım," dedi. "İlk sahneye çıkışıma çok az kaldı ve hazır olduğumu sanmıyorum."

"Oh, hazırım." Ama

hazır değildim.

Yaklaşan performans için *hiç* hazır değildim.

GELMİŞ GEÇMİŞ EN İYİ KIZ ARKADAŞ

Abi

Declan mikrofondan, "Lütfen Bay Warren Hathaway'e hoş geldin dememe yardım edin," dedi.

Mimozamdan bir yudum alıp tüm balo salonunun alkışlamaya başlamasını izlerken, "*Vay anasını, adam acayip muhteşem,*" diye düşündüm. Az önce zeki ve komik bir giriş konuşması yapmış ve kesinlikle bu dünyada güçlü bir oyuncu gibi görünmesini sağlamıştı.

Hâlâ onun bir tür pislik olduğunu düşünüyordum, bu değişmemiştii ama o sabahki görünüşü şahsen takdir ettiğim bir görünüştü. Gerçekten güzel bir koyu renk kot pantolon ve kulağa sıkıcı gelen ama üzerinde harika duran taba rengi çeyrek fermuarlı bir kazak giyiyordu. Rengi gözlerini gülünç derecede yeşil gösteriyordu ve tişörtün altında çok sert, çok geniş bir göğüs olduğu anlaşılıyordu.

Her şeyi yapabilecek bir adam gibi hareket ederek masaya doğru yürümesini izledim ve sinirlerimi yutup ayağa kalkarken *gösteri zamanı* diye düşündüm. Yanımdaki sandalyeye ulaştığında, içimdeki kız arkadaşımı yönlendirdim ve kollarımı ona doladım.

"İyi iş çıkardın bebeğim," dedim ve onu kendimden çok gurur duyduğum bir sarılmanın içine çektim. Kollarımı o geniş omuzlarına dolamak için parmak uçlarıma kadar yükselmem ve gerçekten *uzanmam* gerektiğinden, ne kadar geniş olduğunu fark etmekten kendimi alamadım.

"Teşekkürler," dedi ve ben başlatmış olmama rağmen, ellerinin belime dolandığını hissettiğimde vücudumda bir şok sarsıntısı oldu.

Ayrıldığımızda karnım biraz gergindi çünkü bana gözlerindeki yoğunlukla bakıyordu.

PDA yüzünden kızmış mıydı? Çok mu ileri gitmiştim?

Çok ciddi diyelim. İnsanların bizim "çok ciddi" olduğumuzu düşünmelerini istediğini söylemişti ve Declan gerçekten erkek arkadaşım *olsaydı*, o muhteşem karşılama konuşmasından sonra ona sarılırdım.

Boğazımı temizledim ve sinirlerimi zorladım, çünkü onun mükemmel kadınının 40 bin dolarlık versiyonu olmaya kararlıyım. Omzundaki görünmez bir şeye dokundum ve "Aç mısın?" diye sordum.

Yutkunurken adem elması kıpırdadı, bakışları hâlâ düşüncelerle doluydu ama başını rahatça salladı ve "Böyle iyiyim. Yeterince yedin mi?"

Yerlerimizi aldığımızda ve Warren konuşmaya başladığında sessizce "Pekâlâ," dedim. "Vücut ağırlığım kadar hamur işi yedim, o yüzden haftalarca yemeğe ihtiyaç duymayacağımı söyleyebilirim."

Solumdaki adam, "Öğle yemeği her zaman çok lezzetli olur," diye fısıldadı, "o yüzden biraz ağırdan almalısın."

Stan Carter, elli iki yaşında. Evli ve iki oğlu var, Flye Havacılık'ın kurucusu, Hathaway yönetim kurulu üyesi ve multimilyoner. Ona alaycı bir gülümseme verdim ve fısıldadım, "Neden bunu bana büfenin yarısını tüketmeden önce hatırlatmadın, Stan?"

"Bildiğini varsaymıştım," dedi kocaman bir gülümsemeyle. "Ben kim oluyorum da birinin kahvaltısının tadını çıkarmasına engel oluyorum?"

Declan hoş geldiniz konuşmasını yapmadan önce beni masadaki herkesle hızlıca tanıştırmıştı ama buna gerek yoktu. Hathaway yönetim kurulundaki herkesin biyografisini incelemiş, Google'da ve sosyal medyada kendi kapsamlı aramalarımı yapmıştım bile.

"Dürüst olmak gerekirse, kruvasanlar o kadar güzeldi ki aramıza girmeye çalışsaydın bir yumruk atabilirdim." diye fısıldadım.

Bunu söylediğime inanamıyormuş gibi kıkırdamasına neden oldu, bu da beni anında endişelendirdi. Milyonerlerin neyi komik bulduğunu bilmiyordum.

ve Declan için utanç verici olsa ne yapardım? Normalde umurumda olmazdı ama bu iş konusunda ciddiydim. Bu işe şüpheli bir şey yaparak girmiş olabilirim ama bu benim normal davranışım değildi.

Varsayımım çok çalışmaktı.

Birçok şeyde berbattım ve hayatım şu anda bok gibiydi ama her zaman çok çalışmakla ve berbat işlerde elimden gelenin en iyisini yapmakla gurur duymuşumdur.

"Kendini tutman akıllıcaydı Stan," dedi Declan ve kolunu sandalyemin arkasına doladığını hissettim. "Kahvaltı konusunda çok yoğun."

Başımı çevirip bakışlarıyla buluştuğumda, ağzı karnımda hissettiğim bir sırtıyla yarı eğikti. *Tanrım*, gülümseyince çok güzel görünüyordu. Daha yakına eğildim, ağzımı kulağına götürdüm ve sadece onun duyabileceği kadar sessiz bir şekilde, "Bu kadar yerinde olman beni biraz korkuttu. Sen daha CrashPad'in yatak bölümünde şekerleme yaptığın zamanlarla ilgili hikâyeni bitirmeden ben üç kruvasanı cidden içime çektim."

Başını hafifçe çevirdi, yüzü o kadar yakındı ki burnumu ona sürtebilirdim ve sonra kulağıma söyleyecek kadar gerildi, "Cidden saymadığımı mı düşünüyorsun? Hem kim bir kruvasanı çatal ve bıçakla keser ki, seni psikopat?"

Kıkırdamaya başladım; elimde değildi. Ağzımı tekrar kulağına götürüp fısıldadım: "Klas davranıyordum, seni ahmak."

"*İnanılmaz derecede* şıktı," diye cevap verdi, "En şıkı," diye eklerken sesinde bir gülümseme vardı.

"Günaydın!"

Kafamı kaldırdığımda Declan'ın annesi diğer tarafındaki boş yerlerden birine oturmuştu, yanında da küçük, yaşlı bir kadın vardı. Kadın minicikti, tatlı bir yüzü vardı, sevimli büyükannelerin poster çocuğu gibiydi ve bana bakıyordu.

"Merhaba Elaine," dedim oğlundan uzaklaşarak. "Bu sabah nasılsın?"

Declan'ın kolunun hâlâ sandalyemin arkasında durduğunun ve gerçek bir çift gibi birbirimize sokulduğumuzun farkındaydım.

"Harika," dedi, "tek kelimeyle harika."

"Nana," dedi Declan, ayağa kalkarak. "Seni Abi Green'le tanıştırmak istiyorum. Abi, bu Nana Marian."

Gülümsedim ve yaklaştım, nedense birdenbire gerilmiştim. Ya da Zaten gergin olduğumdan daha *da* gergindim.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedim ve elimi uzattım.

Elime baktı ama tutmadı. Bunun yerine büyük yuvarlak gözlüklerinin arkasından gözlerini kısarak, "Sizi tanıyorum," dedi.

Midem bulandı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. "Öyle mi?"

"Hiç sanmıyorum," dedi Declan, büyükannesine alaycı bir sırıtış atarak. "Abi henüz-"

"Kimi tanıdığımı biliyorum Dexxie," dedi kaşlarını çatarak, "ve onunla tanıştığımı da biliyorum."

Bu kadına ne diyeceğimi bilemez bir halde, suçlu bir gülümsemeyle üçünün arasında bir ileri bir geri baktım. "Peki o zaman, sizinle *tekrar* tanıştığıma memnun oldum."

Bu söz Elaine'i gülümsetti ama yaşlı kadın dudaklarını büzüp başını salladı ve soru-cevaba odaklanmak için sandalyesini çevirdi.

"İyi gitti," diye mırıldandım, kendimi başarısız hissediyordum.

Declan'a baktım, gülümsemesi kaybolmuştu. Ailesini izlerken gözleri kısılmıştı ve sonra gözleri benimkilerle buluştu. Bana bakış şeklinden hoşlanmamıştım, sanki benden bir şeylerden şüpheleniyormuş gibiydi, bu yüzden "Ne?" diye sordum.

"Nana her şeyi hatırlar," dedi kulağıma, "yani daha önce tanışmış olmalısınız."

Ona baktım, devamını bekliyordum ama o sadece beklentiyle bana baktı.

Bu çok sinir bozucuydu. "Ninen Marian'ın bu kadar zeki olması harika ama onu hayatımda daha önce hiç görmedim."

Beni izlerken çenesi zıpladı ve sonra "Hayatınla ilgili bana anlatman gereken bir şey var mı?" dedi.

"Ne?"

"Bilmediğim ve belki de bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu ve adam bunu sanki bana alamayacağımı söylediği bir parça şekeri çaldığımı gerçeğini saklayan bir çocukmuşum gibi söyledi.

Neden bilmiyorum ama fısıldayarak konuşması durumu daha da kötüleştirdi.

Sanki kilisede başım beladaymış gibi.

Dedi ki, "Dahil olduğun bir şey, sık gittiğin bir yer; seni nerede görmüş olabileceğini bilmem gerekiyor, çünkü hatırlayacaktır. Muhtemelen bir saat içinde."

"Neden böyle söylüyorsun, sanki uyuşturucu satıcısı falan mıyım bilmek istiyorsun?" Teknik olarak bana hakaret etmemiştir ama ses tonunda aşağılayıcı bir şeyler vardı.

"Sadece seni hikâyemizle uyuşmayan bir şeyden tanıyorsa bunu önceden bilmek istiyorum."

Fısıldayarak tartışırken masanın geri kalanına baktım ama hepsi Warren'ın söylediklerinden büyülenmiş gibiydi, Tanrı'ya şükür.

"Yani, benim seks kulübüme sık sık gittiğinden *şüpheliyim*," dedim, şampuanını koklayacak kadar yakınına eğilerek ve sevimli bir şekilde sırlarımızı paylaşıyormuşuz gibi görünmesini sağlayarak, "ve dans ettiğim havaalanının yanındaki yerde hiç yaşlı kadın görmedim, yani-"

"Tamam, anladım. Anladım," dedi ve başını hafifçe çevirerek bana yakın mesafeden sinirli bir bakış fırlattı.

Mükemmel kız arkadaş olarak bana ters ters bakmasına izin veremezdim, bu yüzden "Ciddi olduğunda çok tatlı oluyorsun" diye fısıldadım.

Ve burnunun ucuna bir öpücük bıraktım.

Gözleri kısıldı ve kalbim hızla çarpmaya başladı çünkü *az önce ne halt etmiştim?* Yabancıları öpen biri değildim, burnundan ya da başka bir yerinden, o zaman bu da neydi?

Ama sonra gülümsedi.

Midemde hissettiğim alaycı bir takdirin yavaş, kaygan sırtışıydı bu.

Bir elini uzatıp çeneme dokundu, baş ve işaret parmakları arasında çenemi hafifçe sıktı ve bu jest karşısında gülümsememek imkânsızdı.

Eğer bu adam daha fazla gülümseseydi, bu çok eğlenceli olurdu.

İlk sabah molası sırasında ayrıldım.

Soru-cevap bölümünün bu kadar ilginç olması beni şaşırttı çünkü param olmadığı için zenginlikle ilgilenmeyen biri olarak çok sıkılacağımı düşünmüştüm. Ancak Warren'ın iş dünyası ve yatırımlar hakkında konuşması o kadar basit ve her zaman günceldi ki beni tamamen içine çekti.

İnsanların bu adamı dinlemek için dünyanın dört bir yanından Omaha'ya akın etmesi çok anlamlıydı.

Kendimi o kadar kaptırmıştım ki, ayrılma vaktim geldiğinde bana hatırlatılması gerekti.

"İlk molada gideceğini söylememiş miydin?" Warren sahneden ayrıldığında Declan sordu.

"Ah, evet. Doğru," dedim, el çantama uzandım ve ayağa kalktım. "Neredeyse unutuyordum."

Bana eşlik etmeyi teklif etmişti ama nedense eski Honda Civic'imi görmesini istemiyordum. Utanacak bir şeyim olduğundan değil -sadece bir arabaydı ve beni gitmem gereken yere götürüyordu- ama ona farklılıklarımızın büyüklüğünü hatırlatmak kötü bir fikir gibi görünüyordu.

Durumumuzda zaten çok büyük bir güç dengesizliği vardı.

"Eve" (onun süslü evine) döndüğümde eşofmanlarımı giydim ve yazmak için balkona çıktım. Dün geceki kokteyl partisinde kafamda bir karakter oluşmuştu ve Daphne'nin hikayesini yazmaya başlamak için can atıyordum.

Not defterimi açtım ve detayları belirlemeye başladım.

- *Daphne, bir hafta sonu için bir milyarderle sahte randevu yapmayı kabul eden yalnız, orta yaşlı bir kadın.*
- *Zenginlerden nefret eder ve ilk gecenin başında etrafında o l u p biten her şeyle içten içe alay eder.*
- *Yavaş yavaş daha az nefret eder ve hayatı kendi hayatı olarak görmeye başlar. İnsanlar ona karşı naziktir ve aileden biri gibi hissetmeye başlar.*
- *Milyarder onu sever ve birlikte yatarlar.*

- *Hırsız silahla içeri girer ve Daphne onu kendi silahıyla öldürerek hepsini kurtarır; herkes onun cesareti için sevgi ve minnetle fişkirir.*
- *Pazar sabahı kendi evinde tek başına uyanır; o uyurken birileri sırtını taşımıştır çünkü anlaşma bitmiştir. Kapı çalınır, tutuklama emriyle gelen polislerdir. Kendisine kefil olmaları için milyarder aramalarını ister ve onlar da kendilerini arayanın milyarder olduğunu söylerler.*
- *Ona ulaşmak için tek bir telefon görüşmesi yapar ve konuşamaz çünkü maç saati gelmiştir. Kadın ağlamaya başlayınca, adam ona her şeyin sahte olduğunu hatırlatıyor.*

Heyecanın ötesindeydim çünkü birdenbire iki gün öncesine kadar varlığından haberdar olmadığım bu canlı detaylara ve tanımlamalara sahip olmuştum. Özel lüks araçlar, makyaj sanatçılarından oluşan bir ekip, mali belgeleri notere onaylatmak için yirmi dört-yedi saat müsait olan kapıcılar - yazarlık atölyesi profesörüm muhtemelen bunun inandırıcı olamayacak kadar fantastik olduğunu söylerdi, ama ben devam ediyordum.

Daphne tam bir muamele görüyordu.

Birkaç saat boyunca yazarken kayboldum; şehrin yukarısındaki bir balkonda, bildiğim hayattan tamamen kopmuşken bunu yapmak çok kolaydı.

Ama sadece annem arayana kadar kendimden geçmiştim.

Arayanın o olduğunu görünce görmezden gelmek istedim ama bu genellikle daha sık arayacağı ve hatta belki Lauren'ı rahatsız edeceği anlamına geliyordu.

İçimi çektim ve kalemimi yere bıraktım.

"Alo?" "Hey, nasıl gidiyor evlat?"

"Güzel," dedim, neden aradığını merak ederek. "Ne oldu?"

"Hiç taşınma kutunuz var mı?" diye sordu, sesi tedirgindi. "Daniel taşınıyor olabilir ve her yerde eşyaları var."

İçimi çektim ve keşke sesli mesaja bıraksaydım diye düşündüm, çünkü en son istediğim şey annemin maceralarını dinlemektir.

erkek arkadaşları. Dedim ki, "Üzgün değilim. Ne demek 'taşınıyor olabilir'?"

"Şey," dedi yüksek sesle iç çekerek. "Görünüşe göre eski karısı, beni tanımadığı için kızlarının hafta sonları burada kalmasından rahatsız oluyor."

"Kulağa adil geliyor," dedim Daniel'in kızı için çok fazla empati hissederek. "Hayır, *değil*," diye tersledi, "çünkü Daniel Elsa'nın babası, yani eğer

onun çocuğu için yeterince iyi olduğumu düşünüyor, önemli olan da bu."

"Yani," dedim, onu öfkesinden uzaklaştırmak istiyordum. "O zaman kendi evini mi alıyor? Kızı öldükten sonra mı?"

Bu adam ne kadar *da ebeveynce* bir davranış.

Daniel'la sadece birkaç kez görüşmüştüm çünkü erkek arkadaşlarla görüşmeyi bırakmıştım ama bravo Danny Boy'a.

Keşke annem de bu kadar önemseseydi.

Dürüst olmak gerekirse, annem iyi bir insandı ve her zaman iyi bir anne olmuştu. Beni sevdiğinden asla şüphe etmedim ve her zaman yiyecek ve giyecek açısından ihtiyacım olan şeylere sahip olduğumdan emin oldu.

Ama o... dağınık, bencil ve yalnız kalmayı hiç beceremeyen biriydi.

Eğer babam ben beşinci sınıftayken ölmeseydi onun hakkında bunları öğrenebilir miydim bilmiyorum. Ondan önce, yıllık tatiller ve günlük akşam yemekleri gibi tipik banliyö şeyleriyle uğraşan mutlu küçük bir üçlüydük.

Ama babam öldüğünde ve annem biriyle çıkmaya başladığında her şey değişti.

Sanki ben çocukken hayatımıza sürekli yeni biri girip çıkıyordu. Rastgele ortadan kaybolan sevdiğim erkek arkadaşlar, dairemize taşınan nefret ettiğim erkek arkadaşlar ve evlerine taşındığımız çocuklu erkek arkadaşlar.

Annem bana baktı, evet, ama aynı zamanda hayatlarımızda sahip olabileceğimiz her türlü istikrar duygusunu da yerle bir etti.

Lauren'a göre bu yüzden artık bir kontrol manyağıydım. "Onun düşündüğü de bu," dedi, "ama aynı zamanda sadece

Dairesini aldıktan bir ay sonra taşınacak, çünkü arkadaşlarının gelmesine pek bir şey yapamıyor."

Zavallı Elsa, diye düşündüm, annemin "arkadaşlarının eve gelmesini" hatırlayınca midem ağırlaştı.

"Dinle, gitmem gerek," dedim, defterimi kapatıp ayağa kalkarak. "Akşam yemeği planlarım var ve hazırlanmam gerek."

"Ooh, randevun mu var?" diye sordu, neşelenerek.

Spoiler: Annem bir ilişki içinde olmanın varoluşun zirvesi olduğunu düşünüyordu.

Spoiler: Ona katılmama eğilimindeydim.

"Hayır, sadece arkadaşlarla akşam yemeği," diye yalan söyledim, çünkü bu gerçek durumumu açıklamaktan çok daha kolaydı. "Seninle sonra konuşuruz. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi kapıyı açıp daireye geri dönerken.

Tam telefonu kapatırken Declan bir mesaj gönderdi.

AKŞAM YEMEĞİNE GITMEDEN ÖNCE HIZLI BİR DUŞ ALMAK İÇİN SAAT 6 GIBİ GELMEMDE BİR SAKINCA VAR MI?

Evini paylaşma konusunda bu kadar titiz davranması beni etkilemişti. Sanki burası benim dairemmiş ve yetkili benmişim gibi davranıyordu, oysa gerçekte bana tamamen patronluk taslayabilirdi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Mesaj attım: **Eğer sürekli bağırmayı kesmezsen, bir Evinizin bir yerinde yavaşça çürüyecek ve haşarat çekecek kedi pisliği**

Hemen cevap verdi. **BU BİR EVET Mİ?**

Gönderdim: **Bu bir evet ama anahtarınızı burası sizin yerinizmiş gibi kullanın. Soru-cevap nasıl gidiyor?**

Az önce sonuçlandı, aslında.

Mesaj attım: **Warren'a mufinlerini vermeyi unutma.**

Declan: **NE MÜFİNLERİ?**

Ben: Suyunuzun yanındaki masada duran mufklar.

Declan: **KUTUDA BU MU VAR?**

Ben: Duh

Declan: **BANA BUNU SÖYLEMEDİN.**

Ben: Tabii ki yaptım.

Declan: GÜVEN BANA, SÖYLEMEDİN

Ben: Bana saçma sapan bağırıma devam mı edeceksin yoksa sen eve gelmeden düş alabilmem için beni yalnız mı bırakacaksın?

Declan: ŞİMDİLİK SENİ YALNIZ BIRAKACAĞIM, AMA SONRA BU SAÇMA YORUMUN BEDELİNİ ÖDEYECEKSİN.

Bu beni duraklattı.

Nefesim kesildi.

Benimle *dalga* mı *geçiyordu*?

Mesaj atmadan önce bir an telefonuma baktım: BENİ TEHDİT Mİ
EDİYORSUN, POWELL?

Sakin ol Mariano. Altıda görüşürüz.

PINNED

Declan

Evde değildi.

Bütün daireyi dolaştım ama Abi orada değildi. Deja vu'dan bahsediyorum.

Sadece bu sefer balkonda değildi.

Otuz dakika daha ayrılmamız gerekmediği için sorun değildi, ama daha önce mesajlaştığımızda orada olmayacağını söylemesini beklerdim.

Yine de, ondan *böyle* bir şey yapmasını beklediğim için aptalın tekiydim. bekleniyordu.

Hızlı bir duş aldım, sonra kravat almak için dolabıma eğildiğimde, "Dolapta mısın?" diye duydum.

Tam kapıdan içeri girdiğinde döndüm, omzu açık siyah kazağı, siyah deri eteği ve uzun siyah çizmeleriyle göz kamaştırıcı görünüyordu ve bana bir an için adımlı unutturdu.

Tamamen siyah olan kıyafetiyle ilgili bir şey saçlarını pırıltılı bakır gibi gösteriyordu.

Boğazımı temizledim, onun muhteşem olduğunu düşünmemem gerektiğinin tamamen farkındaydım.

"Aman Tanrım, özür dilerim," dedi, gözlerini hızla kırıştıtararak ve sanki beni çıırılçiplak görmüş gibi sırtını bana dönerek. "Sadece düşündüm ki-" diye saçmalarken elinin kazağının arkasını bir arada tuttuğunu fark ettim.

"Pantolon giyiyorum," dedim yavaşça, çünkü giyiniktim, Tanrı aşkına; kömür rengi Armani takımım ile uyumlu bir pantolon giyiyordum. "Sen iyisin."

"Tamam, güzel," dedi başını sallayarak ama arkasını dönmedi.

"Arkana dönebilirsin," dedim, gömleksizliğimden kaynaklanan bu beklenmedik utangaçlığa gülmek istiyordum. "Ben terbiyeliyim, söz veriyorum."

Arkasını döndü ve gözlerini yüzüme dikerek, "Sadece çengelli iğne arıyordum," dedi.

"Gel," dedim, duvarın içine yerleştirilmiş çekmecelere doğru yürüdüm. "Burada bir kutu dolusu var."

En üst çekmeceyi açıp bir kutu çengelli iğne çıkarırken beni takip ettiğini duydum. Onları uzatmak için döndüğümde gözleri göğsümdeydi ve... *kahretsin*, bana bakışında ve hissettirdiklerinde iyi olan hiçbir şey yoktu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Hmm?" Gözleri tekrar yüzümdeydi ve kafası karışmış görünüyordu. Gözlerini hızla kırıştırdı ve "Ne? Yani, ne konuda?" dedi.

"Bir şeyi iğnelemek için," dedim ve onun ilgisi bu kadar ilginçken sesimin bu kadar sakin çıkmasından etkilendim. "Kazağının bir arada tuttuğun parçası olabilir mi?"

Özellikle de *böyle* görüldüğünde, o pürüzsüz omuzları dünyanın tekrar görmesi için ortaya çıktığında.

"Oh," dedi. "Hayır, sanırım yapabilirim."

"Emin misin?" Hizmetimi sunmamam gerektiğini bildiğim halde kendimi durduramayarak sordum.

"Şey," dedi, sırtına bakmak için boynunu bükerek. "Sadece biraz büyük ve kaymasından hoşlanmıyorum, bu yüzden yerinde kalmasını sağlamak için küçük bir iç sıkıştırma yapmak istiyorum."

"Kendini sırtından bıçaklamaktan kurtaracaksa yardım etmekten mutluluk duyarım." "Tamam," dedi, o da bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyor muş gibi görünüyordu.

"Bu harika olur. Teşekkür ederim."

Sırtına ve kazağının tuttuğu kısmına bakacak şekilde döndü ve ben de bir çengelli iğne kaptım. "Ben yapana kadar bırakma."

"Ben hallederim, tamam mı?"

İkimizin de ihtiyacı olan son şey bir gardırop arızasıydı. Bu kesinlikle akşam yemeğini biraz garipleştirirdi.

"Tamam," dedi.

Kumaşı iki parmağımın arasına aldım, diğer elimle çengelli iğneyi kazağının arkasının altına batırıp kumaşın arasına kaydırırken odadaki her sesin farkındaydım.

Tabii ki çıplak göğsümün onun çıplak boynuna ve omuzlarına olan yakınlığının daha da farkındaydım. Neden bilmiyorum ama tehlikeli hissettiriyordu. "Edward bu durumdan hiç memnun olmayacak, bilgin olsun" dedim.

"Ah," dedi, omzunun üzerinden bana kocaman gözlerle bakarak. "Ciddi misin?"

Gözleri çok farklı bir renkteydi, kahverengiydi ama daha açık bir renge dönüşmüştü ve beni bir an için şaşırtmıştı. Boğazımı temizledim ve çengelli iğneyi sıkarak onu rahatlattım. "Sadece seninle dalga geçiyorum. Süveterindeki iğne deliğini fark etmeyecektir."

"Ah," dedi gergin bir kahkaha atarak. "Güzel."

"Her şey hazır," dedim boğazımı tekrar temizleyerek.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi arkasını dönerek. "Muhtemelen kendimi şişlerdim, bu yüzden minnettarım."

"Çengelli iğne olduğu zaman buna şişleme diyebilir misin?" "Onu kullanan ben olduğumda diyebilirsin."

"Kendime not, sivri şeyleri sakla," dedim, sürdüğü parfümün çok hafif olduğunu fark ettim.

İnsanda kaynağını araştırma isteği uyandırıyor.

Eğer öyle biri olsaydınız.

Ki değildim.

"Birazdan hazır olur musun?"

"Evet," dedi başını sallayarak, gözleri omuzlarımın hemen arkasında bir noktaya yerleşmeden önce üzerimde bir tarama yaptı. "İki dakika içinde hazır olurum."

"Beş dakika içinde hazır olurum. Kapıda buluşalım mı?"

"Tamamdır," dedi ve arkasını dönüp dolabımın önünden kayboldu.

Ondan sonra hızlıca giyindim, az önce dolabımda aramızda geçenler yerine akşamki olaylara odaklanmayı seçtim. Kimyayı görmezden gelmenin en iyisi olduğunu bilecek kadar akıllıydım, çünkü kimya geçici bir şeydi.

Abi de bunu biliyor gibiydi çünkü apartmandan çıkıp restorana giderken tamamen işle ilgiliydi.

"Yani bu bir şirket etkinliği değil," dedi pencereden dışarı bakarak. "Ama sadece sen ve ben Hathaway'in şemsiyesi altındaki restoranlardan birinde akşam yemeği yiyoruz, doğru mu?"

"Kesinlikle," dedim I-80 yoluna girerken. "Ama rezervasyonu olan insanların çoğu hissedar olacak. Özellikle de restoran - Immersion - Jaques Jewelers'ın hemen yanındayken."

"Evet, bir de bana sor." Koltuğunda bana doğru döndü. "Daha önce hiç bir kuyumcunun 'özel etkinliğine' katılmamıştım. Bu neye benziyor?"

Ben şahsen bunu tüm etkinlikler arasında en kötüsü olarak görürdüm, çünkü genellikle en gösterişli ve sıkıcı olanıydı. "Mağaza, giriş kartı olanlar dışında herkese kapalı. Onlar kokteyllerin, eğlencenin ve mağazadaki her şeyde cömert bir indirimin tadını çıkarıyor."

"Oh," dedi, etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Yani amaçları zengin insanları normalden daha fazla harcayacak kadar çakırkeyif yapmak."

Abi'nin zenginlere pek saygı duymadığı açıktı ve bunun için onu suçlayamazdım.

Ben de suçlayamazdım.

Ama bu benim dünyamda bir "ben" meselesiydi.

Konu ailem olunca da çok karmaşıktı.

Bu yüzden bir nevi çifte hayat yaşıyordum, Hathaway işini Roman'la olan işimden ayrı tutuyordum.

"Onun gibi bir şey," dedim ve öylece bıraktım.

Immersion'a vardığımızda hostes bizi doğruca masamıza götürdü, ama daha kokteyllerimizi sipariş edemeden masamıza biri geldi ve kendini tanıttı. Sonra bir başkası ve bir başkası daha.

Gerçek bir kız arkadaşın Powell olmanın getirdiği sürekli araya girmelerden bıkağını hayal etmişim ama Abi tam bir profesyoneldi. Herkese, masalarına çökmelerini memnuniyetle karşılıyormuş gibi gülümsüyordu ve tanıştığı her insanla sıcak ve ilgi çekici bir ilişki kuruyordu.

Yine de ikinci kadeh şarabını bitirdiğinde dikkatimden kaçmadı. Çakırkeyif ya da sarhoş gibi görünmüyordu ama kadehi bitirdikten sonra yüzü biraz daha rahatlamıştı, sanki her şey onu eğlendirmiş gibiydi.

Tanrıya şükür yemeklerimiz geldiğinde nihayet baş başa kalmıştık.

Filetosunu kesip çatalı ağzına götürdüğünde şöyle dedi,
"Biliyor musun Declan, sanırım ateşkes zamanı geldi."

Mum ışığında ona baktım ve herhangi bir alay algılayamadım. "Açıkla."

"Şey," dedi. "Bu hafta sonu hayatlarımız için en iyi sonuçları elde etmeye çalışan iki insan olduğumuz halde, egemenlik savaşımızın aptalca olduğunu düşünüyorum, değil mi?"

"Doğru..." Dedim, daha fazlasını duymak için bekliyordum.

"İkimiz de bu senaryonun gerçekleşmesini beklemiyorduk, ama şimdi gerçekleştiğine göre, neden yetişkinler gibi davranamıyoruz? Bence birlikte çalışırken iyi geçinmemiz mümkün, sence de öyle değil mi?"

"Belki de," dedim sandalyemde arkama yaslanıp Manhattan'ımı kaldırarak. "Peki o zaman Abi, bana biraz hayatından bahset. Yabancılarla sahte randevulara çıkmadığın zamanlarda neler yapıyorsun?"

Abi de koltuğunda arkasına yaslandı, yüzünde küçük bir gülümseme vardı ve kendimi söyleyeceği şeyi dört gözle beklerken buldum.

ARKADAŞLARLA AKŞAM YEMEĞİ

Abi

"Benny's'de ve Masterkleen'de çalıştığımı zaten biliyorsun," dedim, yemeğimi yutup kadehimi kaldırmadan önce biraz paylaşmanın ne zararı olacağını düşündüm. "Aynı zamanda yüksek lisans yapıyorum -son senem, Tanrı'ya şükür-."

Kafası karışmış gibi kaşları birbirine dolandı. "Bekle, ne? Yüksek lisans mı yapıyorsun?"

"Yüksek lisansın amacı *bu*, evet," dedim yavaşça, bir parça daha biftek keserken.

Daha iyi bir et parçası yediğimden emin değildim.

"Finansta *değil mi*?" diye açıkladı, sonra prosciutto'lu pesto penne'sinden bir ısırık aldı (bu arada *çok* iyi görünüyordu).

Kafa karışıklığı şimdi anlam kazanmıştı. Belli ki beni Google'da aratmış ve finans eğitimi aldığımı öğrenmişti ve onun gibi biri için muhtemelen yapabileceğim en fazla parayı kazanmaktan başka bir şey yapmak istemem hiç mantıklı değildi. Bir parça daha kestim ve "Finans değil. Kurgu yazarlığı okuyorum."

Yüzünden ne geçtiğini bilmiyorum, belki yargıladı belki de alay etti ama kendini toparladı ve "Finanstan kurmacaya nasıl geçtiğini açıkla" dedi.

"Şey," dedim omuz silkerek ve hayatımın bu kısmı hakkında dürüst olmaya karar verdim. *Şaraptan* mı emin değildim -muhtemelen *öyleydi*- ama kendimi biraz

ona biraz açıldım.

Berbat bir dairesi olan bir market tezgâhtarı olduğumu düşündüğünü biliyordum ama ona her şeyin bundan ibaret olmadığını göstermek zorunda hissettim.

Dedim ki, "Üniversiteden mezun oldum ve finans sektöründe bir işe girdim, ancak kısa sürede bundan nefret ettiğimi keşfettim. O kadar nefret ediyordum ki her gün yataktan zar zor kalkıyordum. Çaresizlikten okula geri dönmeye karar verdim, hayatımda yapabileceğim, iyi bir maaş ödeyecek ama ruhumu çalmayacak başka bir şey bulmak istiyordum. Yazın bir kurgu yazarlığı dersi aldım, deli gibi aşık oldum, sonra da mevcut lisans diplomamla doğrudan MFA programına girebileceğimi keşfettim."

"Gerçekten mi?" dedi, ilgiyle bakarak.

"Şimdiye kadar aldığım her bir yazarlık dersi benim için saf serotonin gibiydi," dedim. "Ve MFA danışmanım Anna Vaccaro, olmak istediğim her şey olan başarılı bir edebiyat-fikir yazarı."

"Yani kitap mı yazmak istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır, yani, belki," diye düzelttim, çatalımı yüz büyüklüğündeki fırında patatese daldırarak. "Ama yazarlık maaş ve sosyal haklar gibi garantilerle gelmiyor; sürekli bir koşuşturma. Bu da benim için sorun değil ama bu güvencesizlikle yaşayamam. Hayır, ben yazarlık profesörü olmak istiyorum. Günlerimi öğrencilerle atölye çalışması yaparak, kadro alana kadar hikayeler ve karakterizasyon içinde yuvarlanarak geçirmek istiyorum. Sonra bir yandan yazarım ve ne olacağını görürüm."

"Bu işte çok para var mı?" diye sordu. "Yazarlık profesörü olmak mı?"

Başımı salladım, hikâyenin bu kısmını anlayamayacağını biliyordum. "Hayır ama yeterince var. Sevdiğim işi yaparak iyi bir maaş kazanabilirsem, ihtiyacım olan tek şey bu."

"İlginç," dedi ve bunu kastettiğini hissettim. Muhtemelen *bunu "insanlar her zaman parayla ilgilenmez"* anlamında söylemişti ama yine de söylediklerimle ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

"Söyle bana Declan, işinin nesini seviyorsun? *Sadece* çok para kazanmakta iyi olman mı, yoksa hoşuna giden başka şeyler de var mı?"

Bu aşağılayıcı mıydı? Hakaret etmek istememiştim ama belki de hakaret etmiştim.

"İşimin nesini *seviyorum*?" diye tekrarladı. "Para dışında mı?"

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Örneğin, PowerPoint slaytları hazırlamayı mı seviyorsun, yoksa süper eğlenceli bir grup çılgın yöneticiyle mi çalışıyorsun, yoksa her şey memorandumlar yazmaktan aldığın keyifle mi ilgili? Başkan yardımcılığının en sevdiğiniz yanı nedir?"

Başını öne eğdi. "Kimse bana bunu sormuyor."

"Memorandumlar hakkında mı?"

"Hayır, en sevdiğim kısmı."

"Sormalılar ve ben de bilmek için sabırsızlanıyorum."

Kaşlarını çattı ve bir süre boşluğa baktı, sonra şöyle dedi: "Bir fikrin potansiyelini keşfetmeyi seviyorum, sanırım öyle diyebilirsiniz. Verileri taramayı ve yeni yönler için olasılıkları araştırmayı seviyorum. Yeni bir strateji bulmanın ve bunun meyvelerini verdiğini görmenin verdiği heyecan gibisi yok."

"*Olursa*, değil mi?"

Gülümsedi. "Doğru."

"Her zaman bir işadamı mı olmak istiyordun?" diye sordum.

"Kesinlikle," dedi. "İşi büyük büyükannem kurdu ve ben de büyükannemin tüm işlerini büyütmesini izleyerek büyüdüm. CrashPad'in ayak izini büyütme için her zaman yeni ve daha iyi yollar arardı ve sanırım ben de Hathaway için aynıyım."

"Bir aile şirketine sahip olmayı hayal bile edemiyorum," dedim ama aslında gerçek bir *aileye* sahip olmayı hayal bile edemediğimi düşünüyordum. Her zaman sadece ben ve annem olmuştuk; hepsi bu. "Eminim bununla gurur duyuyorsundur."

"Gurur duyuyorum," dedi. "Yani, teknik olarak artık aile şirketi değil; bir Hathaway şirketi. Ama yine de bizimmiş gibi hissettiriyor çünkü aynı temel ilkelere bağlı kaldık."

İşi hakkında konuşmasını dinlemek kafamı karıştırıyordu, çünkü iyi bir iş gibi *görünüyordu*. Ailesinin şirketine ve şimdi birleştikleri şirkete son derece bağlı görünmesine saygı duydum; sadık hissettiriyordu ve kıcını yırtarak çalıştığı belliydi. Yani, ne zaman

diğer Hathaway çalışanlarıyla sohbet etmiyordu, sürekli telefonundaydı.

Ve adam Instagram'ını kontrol etmiyor ya da Candy Crush oynamıyordu. Hayır, *her zaman* e-postalarıyla ilgileniyordu.

Ancak çok çalışkan olması ne kadar etkileyici olsa da, milyonlarca dolarlık bir dairede yaşaması ve kendisi için özel olarak *ürettirdiği* lüks bir arabayı *kullanması* gerçeğini göz ardı edemezdin. İş ahlakı takdire şayan olabilirdi ama yine de bir şeylere milyonlarca dolar harcamayı sorun etmeyen bir adamdı.

Ve bunu hatırlamam gerekiyordu.

"Burada mı büyüdün?" diye sordu. "Kaç kardeşsiniz? Bana köken hikâyeni anlat, Mariano."

Yemeğime baktım ve kulağa olduğundan daha ilginç gelmesini sağlayacak bir yol bulmaya çalıştım.

Denedim ve başarısız oldum. Dedim ki, "Ben yaptım. Omaha'da büyüdüm, tek çocuğum, Millard South'tan mezun oldum."

"Ailen hâlâ burada mı yaşıyor?"

Patatesten bir ısırık aldım ve yutkunduktan sonra, "Annem yaşıyor ama babam ben ilkokuldayken öldü. Yani ailem neredeyse sadece annem ve benden oluşuyor."

"Üzgünüm," dedi, mükemmel kara kaşlarının arası kırıştı. Benim için gerçekten üzgün görünüyordu ve onun gibi biri için bunun şimdiye kadar duyduğu en acıklı köken hikayesi olduğunu hayal ettim. "Yani, çok zaman geçtiğini biliyorum ama yine de zor olmalı."

"Sorun değil," dedim beceriksizce, sonra bir yudum şarap aldım.

Uzun zaman önce ölen babam için başsağlığı dileyen birine nasıl cevap vereceğimi bilmeyen, işleyen bir yetişkin olmam garip miydi?

Evet, garipti.

"CrashPad'in burada başladığını biliyorum," dedim konuyu değiştirmek için. "Sanırım sen de Omaha'da büyüdün?"

"Evet," dedi ve makarnasından bir lokma daha alırken başını salladı.

"Burada doğup büyüdüm, Creighton Prep'ten mezun oldum, üniversiteyi Doğu'da okudum.

Ama yerleşmek ve çalışmak için geri döndü."

"Doğu Yakası'nın neresinde?" diye sordum.

Ülkenin o kısmına her zaman takıntılı olmuştum. Florida'dan daha doğuya hiç gitmemiştim ve Boston, Manhattan ve Philadelphia gibi yerlerde beni çağıran bir şeyler vardı.

"Cambridge. Massachusetts," dedi.

"Demek Harvard'a gittin." Harvard'a gittiğini *söylememesi* beni rahatsız etmişti. Sanki benden bir şey kaçırmaya çalışıyordu; belki de sadece paranoyaklaşıyordum.

"Gittim," dedi, başını salladı ve çatalını artık boş olan tabağına koydu.

"İyi bir okul," dedim, "eğer bu tür bir eğitimle ilgileniyorsan."

Dudakları şakacı olduğu kadar ateşli bir sırıtışa dönüştü. "Ne tür bir eğitim?"

"Mükemmel, sanırım öyle diyebilirsin," dedim. "Biraz pahalı olmasa da."

Yemeğini bitirdiğinin tamamen farkında olarak bir parça daha biftek kestim. Dexxie'nin işi bitmiş olabilirdi ama ben tabağım temizlenene kadar bu filetoyu bırakıp gitmeyecektim.

"Evet, sanırım mükemmel ama biraz pahalı bir eğitim aldığımı söyleyebilirsin."

Başımı salladım. "Sende de bunu görebiliyorum."

"Seni daha az ukala yapan bir şey var mı?" diye sordu, gözleri yüzümdeydi.

"Tekila shot, ama bu mücevher gecesinde iyi bir hareket gibi görünmüyor."

"İçkiyi nasıl içiyorsun Mariano?" diye sormadan önce bir an sessiz kaldı.

"Çok iyi, Powell."

"O zaman bir shot yapalım ve etkinlikten önce seni tatlandırmaya çalışalım."

Bir kaşımı kaldırdım. "Tatlı için ateş ediyorsanız, iki tane yapsanız iyi olur."

JAQUES

Declan

"Hadi gidip nişan yüzüklerine bakalım."

Normalde sevgilim böyle bir şey söylese terlerdim ama biz daha restorandan çıkmadan Abi kararını vermişti. "Kuyumcуда düzenlenen bir etkinlik, iş arkadaşlarınıza evli kadar iyi olduğunuzu göstermek için mükemmel bir fırsat. Bu işi bana bırak Dexxie, hayal kırıklığına uğramayacaksın."

"Tamam," dedim, elini tuttum ve onu devasa sergi salonunun diğer tarafına götürdüm. "Ama gösteriştten uzak olsun."

"Ben hallederim, Declan Connor."

Mağaza etkinlik için süslenmişti; müzik, ordövrler ve birkaç dakikada bir elden ele dolaştırılan fokurdayan şampanya tepsileri vardı.

Harika bir iş çıkarmışlardı ve katılımın harika olduğu görülüyordu.

Kuyumcu için kârlar biraz düşüktü, bu yüzden bu etkinlik için çok fazla planlama yapmışlardı.

Warren bizi bulduğunda yüzüklere bakmaya yeni başlamıştık ve yanında Susanna Jaques vardı. Susanna kuyumcunun CEO'suydu, işini bilen dünya çapında bir gemologdu.

Zimbabwe'de büyümüşü ve açıkçası elmaslara kafayı takmıştı.

Dürüst olmak gerekirse mücevherler hakkında çok az şey biliyordum ve Jaques'te çalışan biriyle yolum nadiren kesişirdi ama Susanna etkileyici bir kadındı.

Warren beni tamamen görmezden gelerek onu Abi ile tanıştırdı ve grup pırlanta nişan yüzüklerini tartışmaya başladığında ben de bir kadeh şampanya kaptım.

Abi haklıydı ve yaptığı şey mantıklıydı ama *nişan* kelimesinin küçük yalanımızı beni rahatsız eden başka bir aldatmaca seviyesine ittiğini hissettim.

Telefonum çaldı ve cebimden çıkardığımda Roman'dan bir e-posta aldım.

Bunu bu ayki RWDR yatırımı için özel tavsiyem olarak gönderiyordu.

Talebi okudum, fiyat etiketini gördüm ve ardından hızlı bir yanıt gönderdim:

Onaylandı.

Gizli yan işim, RWDR Yatırımları, benim saplantım haline gelmişti. Hathaway hala önceliğimdi, ancak günlük işimde olmadığım zamanlarda yapmak istediğim tek şey RWDR projeleri üzerinde çalışmaktı.

Warren, "Dexxie, sanırım bir tane buldu," deyince dikkatimi e-postadan ayırıp telefonumu elimden bıraktım.

Kafamı kaldırdığımda Abi elmas kaplı yüzük parmağını oynatıyor ve bana kocaman bir gülümseme veriyordu.

"Beğendiğin bir tane mi buldun?" diye sordum.

"Nasıl terlediğini görüyor musun?" dedi Warren'a ve akıl hocama, yaşlı adamı hiç bu kadar mutlu olmamış gibi ışıldatan alaycı bir sırıtış attı. "Zavallı Dexxie bayılacak gibi görünüyor."

Bu Warren'ı güldürdü ve sahte kız arkadaşımın etrafında toplanan tüm satış ekibini de güldürdü. Görünüşe göre Abi kuyumcunun o köşesindeki herkesi büyülemişti ve ben onun bu kadar iyi olmasından biraz gurur duyuyordum.

"Bana yüzüğü göster, Abigail," dedim, yaklaştım ve resmen sohbete girdiğimde yüzündeki şaşkın ifadenin tadını çıkardım.

Susanna pırlantaların nereden geldiği, ne kadar insanca çıkarıldıkları ve yüzüğü kimin tasarladığı hakkında bir hikayeye başladı ama benim gözlerim

Abi'nin beni izlerkenki yüz ifadesi.

"Gösterişsiz "in ötesine geçtiğinin farkında olduğu belliydi.

Elini tutup ince parmağındaki binlerce dolarlık pırlantalara bakarak, "Göz kamaştırıcı," dedim.

"Biliyorum," diye neredeyse fısıltıyla cevap verdi. "Ama sanırım şimdi çıkarmak istiyorum."

"Beğenmedin mi?" Susanna şaşırılmış bir sesle sordu.

"Yardımcı olacak o kadar çok hissedar varken muhteşem Jaques ekibinin zamanını çalmaktan hoşlanmıyorum," dedi yüzüğü parmağından kaydırarak. "Dex ve ben, güzel yüzük seçeneklerinizi keşfetmek için yakında geri döneceğimizi söylediğimde bana güvenin. Bunu denememe izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim."

Yetenekli bir oyuncu olduğu kesindi. Ekip, Susanna, Warren, herkes melek gibi kız arkadaşına hayran kalmış görünüyordu.

Abi'nin altı haneli yüzüğü çıkarılırken, ben de satış ekibinden birine hemen fısıldadım. Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordum ve o da bunu benim için bulacaktı.

"Hey," dedim elini tutup onu Warren ve gruptan uzaklaştırarak. "Kıskanmaya başlıyorum. Seni bu adamdan çalışıyorum."

"Bencilce," diye alay etti Warren ama gülümsemesi onayladığını gösteriyordu.

"Dex," dedi Abi, göğsümde tuhaf bir etki yaratan bir şekilde sırıtarak. "Burada Warren'la sohbet etmeye çalışıyorum."

"Yine de sana bir hediye aldım," dedim, elini tutup onu kendime doğru çektim. "İstemiyor musun?"

Arkasına bakmadan "Hoşça kal Warren," dedi ve bu hem Warren'ı hem de ekibi güldürdü.

Diğer insanlardan uzak ama isterlerse neler olduğunu görebilecekleri kadar yakın bir noktaya ulaştığımızda, elini bıraktım ve kolye tezgahının yanından geçerken bana uzatılan kutuyu uzattım.

"Odadaki en güzel kız için," dedim, bu kısmı kastederek. O kadar *canlıydı* ki neredeyse parlıyordu.

"Dexxie," dedi, gülümsemesi o kadar genişti ki neredeyse gülecekti. "Bana mücevher almasan bile seni seveceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki seversin," dedim ve yaklaşarak kulağına "*Hayır*," dedim.

Aramızdaki şakaya nefessiz bir kahkaha attı ve ben de ona bunu tekrar yaptırmak istedim ve dolabıma gelip kazağını eliyle tuttuğundan beri beni çıldırtan o uzun, açıkta kalan boynunun yan tarafına bir öpücük kondurmaktan kendimi alamadım.

"Açacak mısın, açmayacak mısın?" Kendimi ondan uzaklaştırarak sordum. onu.

"Tamam, tamam," dedi, gözleri parlayarak. "Ama bu kutu "Sanki seçtiğim nişan yüzüğünü taşıyacaktı gibi."

"Sanki sen aynı odadayken ve tüm hissedarlar buradayken bunu gerçekten satın alacaktım gibi. Pek romantik görünmüyor."

"Tam tersine, beni ne kadar sevdiğini dünyaya haykırmanın harika bir yolu gibi görünüyor," dedi.

"Haklı olabilirsin. Belki de kaçırılmış bir fırsattı."

"Peki, sanırım bu yüzüğü yine de açacağım," dedi, bana gülümserken burnu kırıyordu. Yüzüğü açışını izledim ve o anda ondan kesinlikle etkilendiğim için yüzümdeki o büyülenmiş ifadeyi tamamen yansıttığımı biliyordum.

Hepsi bir oyundu ve bunun gerçek olduğunu düşünecek kadar aptal değildim ama rol yaparken çok iyi vakit geçiriyordum. Muhtemelen çekimlerle ilgisi vardı ama bu gerçekten de uzun zamandır işle ilgili bir etkinlikte yaşadığımdan daha eğlenceliydi.

Kutunun içine baktığında ağzı bir karış açık kaldı. Elini kalbinin üzerine koydu ve "Bu çok güzel" dedi.

"Sana takmamı ister misin?" diye sordum. "Şu anda takmak istemezsen anlarım; hakaret etmiş sayılmam. Çıplak boynunda bu kıyafetle gerçekten uyumlu bir şeyler var."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu bana gerçekten işkence etmeye başlayan o çapkın ses tonuyla. Sarhoş muydu? Alkolden mi yoksa sadece eğlendiğinden mi emin değildim ama yaydığı bu havayı gerçekten hissediyordum.

"Evet," dedim sesimi alçaltarak. "Dolabıma gelip kazağını giymek için yardım istediğinden beri beni deli ediyorsun."

"Ah," dedi, bunu söylediğime şaşırmış gibi gözlerini biraz daha hızlı kırpıştırarak. "Evet, lütfen" derken sesi *de* kısıktı.

"Taşlar bana sağ omzundaki çilleri hatırlattı," diye itiraf ettim arkasına geçip kolyeyi kutudan çıkarıp boynuna doğru indirirken.

Yalan söylemiyordum.

Kazağını iğnelerken, beneklerden oluşan sevimli takımyıldızını fark ettim ve çikolata elmaslar *neredeyse* onların h a k k ı n ı veriyordu.

Omzunun üzerinden bana baktı, gözleri benimkileri arıyordu. Hiçbir şey söylemiyorduk ama ben kolyeyi tutarken birbirimize attığımız bakış, benim gerçeği itiraf etmem, onun da bunun gerçek olduğunu bildiğini kabul etmesi anlamına geliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi, sesi o kadar kısıktı ki neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Rica ederim," diye başardım, sesim biraz kısık çıkıyordu.

Bu da ne böyle?

Ama d ö n ü p kocaman bir sarılmayla beni sarmaladığında benim *bu lanet şeyim* binlercesine dönüştü. Gerçekmiş gibi hissettiren bir sarılma.

Benim de ona sarılmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu, değil mi?

"Belki de öpüşmeliyiz?" dedi kulağıma sessizce. "Yani, eğer bu gerçek olsaydı, şu anda kesinlikle öpüşürdük."

"Şey," dedim, yüzünü görebilecek kadar geri çekilerek. "Ben tamamen gerçeklikten yanayım."

Niyetim ona az önce birbirlerine hediye vermiş bir çiftin kamuya uygun öpücüğünü vermektir ama bir şey oldu.

Ağzımı onunkine yaklaştırdığımda gözlerimiz buluştu ve dudaklarıma doğru fısıldadı: "Beni hayal kırıklığına uğratma Powell."

İLK ÖPÜCÜK

Abi

Bunu istediğime inanamıyordum ama daha da ötesi, bana sunduğu şeye inanamıyordum. Bana hızlı ve kibar bir öpücük vermek yerine, Declan ağzını benimkinin üzerine eğdi ve dili alt dudağımdan geçip ağzıma girdi.

Ve rahatsız edici, istenmeyen bir şekilde değil. Yüce Tanrım, sanki uyuşturulmuş gibiydik.

Bir dakika önce iki ayrı bireyken, bir dakika sonra ağızlarımız birbirine kaynaşmıştı ve içimiz delilik doluydu. Dişleri ısırıyor, dili derinlere iniyor, dudakları sürükleniyordu. Pürüzsüz ve sıcaktı, sanki ağzı benimkini nerede olursak olalım teklifi kabul etmek için anında çaresiz bırakan büyüler yapıyordu. *Evet efendim, bir tane daha alabilir miyim?*

Adamın kendisi gibi aşırı özgüvenli ve çökmüştü.

İri avuç içleri sırtımı destekliyordu ama bir şekilde kazağımın altına kaymışlardı, bu yüzden sıcak parmaklarının hassas tenimi okşadığını hissettim. Aç ağzına doğru iç çektiğimde, alçak bir iniltiyle karşılık verdi.

Bu iffetli, herkesin içinde olduğumuz bir öpücük değildi; bu, iki ana karakterin sonunda birlikte olduğu bir filmdeki son öpücüktü.

Yine de Declan kendini tamamen kaybetmemişti, çünkü öpüşürken beni geriye doğru yürütecek kadar farkındaydı, bizi bir koridora doğru götürdü.

İkimiz de rol yapmayı unutmuş muyduk, yoksa umursamıyor muyduk bilmiyorum ama SADECE ÇALIŞANLARA ÖZEL koridorda çılgınca öpüşüyorduk.

"Bu da ne?" Ağzının içine doğru mırıldandım, ellerim sert çene çizgisini buluyordu. "Ne yapıyoruz biz?"

"Şehvet," diye nefes aldı ve o seksi yeşil gözlerini açarak, "Masum bir şehvet, büyütülecek bir şey değil," şeklindeki sakın cevabıyla beni zayıflattı.

"Doğru," demeyi başardım. Öpüşmeye devam ettik ve dudaklarına karşı, "Sanırım ikimiz de bunun şu anda sadece eğlence için olduğunu bildiğimiz sürece, bir zararı yok, değil mi?" dedim.

"Doğru," dedi alt dudağımı ısırarak. "Bu, hissedarların önünde yürürken el ele tutuşmamızdan farklı değil."

"Mükemmel, mükemmel," dedim, parmaklarımı kalın saçlarının arasına sokarak onu yerine sabitledim. "Çünkü bu el ele tutuşmaktan çok daha eğlenceli."

"Hey, şunu keser misiniz? Burası halka açık bir yer."

Nefes nefese kaldım ve arkamı döndüğümde çok çekici bir adamın bize gülümsediğini gördüm. Tekrar Declan'a baktım, boğazını temizleyip saçlarını düzelttikten sonra gözleri tanıdık bir ifadeyle parladı.

"Roman," dedi Declan mahcup bir sırıtışla, elimi tuttu ve beni adama doğru çekti.

"Selam Abi," dedi adam, o kadar samimi bir şekilde gülümsüyordu ki kim olduğunu ve birbirimizi nereden tanıdığımızı merak ediyordum. "Seni tekrar görmek çok güzel."

"Ben de seni," dedim, yanaklarım alev alev yanarken bu oyunu nasıl oynayacağımı merak ediyordum.

Ayrıca bizi koridorda öpüşürken yakaladığı için de utanç içindeydim.

"Nasılsın bakalım?" Hafif ve neşeli görünmeye çalışarak gülümseyerek sordum.

"İyi," dedi. "Kız kardeşim de benimle gelecekti ama bu gece bebekle birlikte evde."

"Ah," dedim omuz silkerek ve daha da kalınlaştırarak devam ettim. "Şanslı kız."

Bu, yabancıyla Declan'ın birbirlerine sırtıtmasına neden oldu ve bu adamın kız kardeşiyle neler olup bittiğinin tamamen farkında olduğuna dair şüphelerimi doğruladı.

Tüm bu sahte randevu numarası.

Roman sanki düşüncelerimi duymuş gibi eğildi ve "Bu arada oğlumuz bu büyük iyiliği yaptığın için teşekkürler," dedi.

"*Oğlumuz* için her şeyi yaparım," diye mırıldandım, Roman'ın benim hakkımda ne düşündüğünü ve *tam olarak* ne bildiğini merak ediyordum.

"Biz de tam yola çıkmak üzereydik," dedi Declan arkadaşına. "Sen de mi kaçıyorsun?"

Roman gözlerini dramatik bir şekilde devirerek, "Gelmeyecektim ama şimdi gelmek zorundaymışım gibi hissediyorum," dedi. "Bana bilet veren sendin."

"Bütün gece kalabilirsin; umurumda değil."

Görünüşe göre Roman'ın ihtiyacı olan tek şey izindi, çünkü bir dakika sonra üçümüz kalabalık sergi salonuna döndüğümüzde, bizden uzaklaşıp alışveriş yapanlara katılmadan önce bir el salladı.

"Hadi Warren'a veda edelim," dedi Declan ve vedalaşmak için yaşlı adama yaklaştığımızda, aslında yalan söylediğim için kendimi suçlu hissettim çünkü onu çok sevmiştim. Gerçekten iyi bir insana benziyordu ama milyarder olması biraz kafa karıştırıcıydı.

Bunu kafamda oturtmamın hiçbir yolu yoktu.

"Biz gidiyoruz," dedi Declan. "Abi, ortalığı dağıtmadan önce köpeği dışarı çıkarmalı."

Doğru ya, köpeğim.

Bir adı var mıydı? Hatırlayamadım.

Warren kolumu okşayarak, "İyi geceler Abi," dedi. "Kolye de sana çok yakışmış; Dex iyi iş çıkarmış."

"Teşekkür ederim," dedim kolyeye bakarak. "Gerçekten de öyle." Warren sarılmak için yaklaştığında şaşırdım.

Nefret etmediğime de aynı derecede şaşırmıştım.

Beni bırakır bırakmaz, "Yarın sabah 5K'da koşacaksın, değil mi?" dedi.

Declan bana Hissedarlar 5K'sının Hathaway çalışanlarının gerçekten katıldığı büyük bir aile etkinliği olduğunu açıklamıştı. Yarışmayı sevdikleri için kayıt yaptıran çok sayıda koşucu vardı ama bir o kadar da çocuklarıyla ve bebek arabalarıyla yürüyen katılımcılar vardı.

Son kısmı sanki koşamayacağımı düşünmüş gibi söylemişti, bu da beni aslında onun kışının etrafında daireler çizerek koşabileceğim hakkında konuşmaya itmişti.

Koşamasam bile.

"Tabii ki koşacağım," dedim, bu düşünce beni tedirgin etmişti. Yine de, "Dex'i yenerek onu herkesin önünde utandırmak için her fırsat dünyada en sevdiğim şeydir," dedim.

"O beni yenemez," diye düzeltti Declan, çok sevimliymişim gibi başını sallayarak. "İstiyor."

"Göreceğiz," dedim, bana alaycı bir gülümseme fırlattığında başım döndü. Artık inanılmaz derecede yetenekli olduğunu bildiğim o ağzıyla.

Onu yenme ihtimalim çok düşüktü. Her gün koşuyordum ama Declan'ı tişörsüz görmüştüm ve *Tanrım*, adam ofiste olmadığı her saati spor salonunda geçiriyor olmalıydı. Onu tokası takılmamış o düşük pantolonla gördüğümde neredeyse bayılacaktım.

Bununla birlikte, kulağa eğlenceli ve sağlıklı bir aktivite gibi geliyordu ve ben de oldukça iyi bir koşucuydum, bu yüzden kendimi koruyabileceğimi biliyordum.

İyi geceler diledik ve Declan'ın otoparktaki arabasına yaklaşıyorduk ki Roman yeniden ortaya çıktı ve koşarak bize doğru geldi.

"Hey, Dex," dedi koşarken. "Dur bakalım."

"Öyle mi?" Declan arkadaşına doğru döndü ve ben kendimi onun profiline bir bakış atmaktan alıkoyamadım.

Bu adam beni gerçekten öpmüş müydü?

Bunu bir türlü atlatamıyordum.

"Kusura bakma Abi-hızlı bir iş sorusu." Omuz silktim. "Önemli değil."

"Bir saat kadar önce gelen bir şeyi iletceğim," dedi Roman, onunla tanıştığımdan beri hiç olmadığı kadar ciddi görünüyordu. "Ama beklemek istemiyorum. Eve gelir gelmez bir göz at ve onayını alır almaz bana haber ver."

"Senin de Hathaway için çalıştığını bilmiyordum," dedim. Bu kadar uzun süredir arkadaş olmaları ve birlikte çalışmaları biraz etkileyiciydi. "I

Sizin sadece özel bir misafir olduğunuzu sanıyordum."

"Değilim ve öyleyim," dedi. "Sadece birlikte bazı yatırımlarımız var."

"Ah," dedim, zengin insanların zamanları ve paralarıyla ne yaptıkları hakkında hiçbir şey bilmediğimi bir kez daha fark ederek.

"Söyle bakalım ufaklık," dedi Roman sırtarak, benim yaşlarımdaymış gibi görüldüğü için komikti bu. "Bu iş nasıl yürüyor? Oteline gitmeden önce seni kendi binasına mı bırakıyor? Bunu çok seviyorum."

Declan gözlerini devirerek, "Kapa çeneni, pislik," dedi. "Anlaşmamızın ayrıntıları seni ilgilendirmez-"

"Yine de çok güzel," diye araya girdi Roman, sanki iş birliği yapıyormuşuz gibi beni dürterek. "Lütfen bana onun yastığında uyduğunu ve yatakta patates cipsi yediğini söyle Abi."

"Henüz yapmadım ama bu gece yapmak zorunda kalabilirim."

Neler olup bittiğini, Declan'a yabancı olduğumu bilen biriyle konuşmak biraz özgürleştiriciydi. Dürüstlük rahatlatıcıydı. Özgürleştirici.

Yine de o öpücüğü gördüğü için biraz utandım ve benim hakkımda ne düşündüğünü tekrar merak ettim.

"Siz ikiniz yatılı okulda oda arkadaşı falan mıydınız?" Gözlerim şık takım elbisesinin üzerinde gezinirken sordum.

"Hayır, üniversitede tanıştık; ben onun fakir arkadaşıydım." "Fakir görünmüyorsun," dedim takım elbiseyi tekrar gözden geçirerek.

"Declan'a kıyasla herkes fakir," diye açıkladı bana bir bakış atarak.

"Bu doğru," dedim ve onunla bir gülümseme paylaştım.

Etkinliğe katılmak üzere yanımdan ayrılmadan önce Roman'la birkaç dakika daha konuştuk ve uzaklaşmasını izlerken ondan gerçekten hoşlandığımı fark ettim.

Declan'ın insanlarından hoşlanmak sahte randevu bingo kartımda yoktu.

Arabasına bindim ve Declan konuştuğunda emniyet kemerimi daha yeni takmıştım.

"O öpücük hakkında," dedi, yüzü okunamaz haldeydi. "Çok ileri gittiysem özür dilemek istiyorum. Hepsi oyunun bir parçasıydı, oynamaktan büyük keyif aldığım eğlenceli bir bölümdü ama seni rahatsız edecek ya da rızan olmayan bir şeyi asla yapmak istemem."

"Oh." Sözleri karşısında şaşırmıştım. "Hayır. Bunu başlatan bendim ve benim için de zordu. Rolümüze girdim ve biraz fazla eğlendim. Sanırım tekila shotlarımız bana normalde olmayan bir cesaret verdi."

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi. "Ama şunu bil ki, eğer seni herhangi bir şekilde tehlikede hissettirdiysem, bu gece başka bir yerde uyumaktan mutluluk duyarım."

"Hayır, ama düşüncen için minnettarım." Bu kadar ilgili olması beni şaşırtmıştı. Bingo kartımda *bu* da yazmıyordu. "Sakin olduğun için teşekkür ederim, kardeşim."

Gözlerini devirdi, ona sırf dalga geçmek için "kanka" dediğimin tamamen farkındaydı.

Eve dönüş yolunun geri kalanında her şey rahattı çünkü aramızdaki buzları eritmiştik. Olayları geçiştirmek yerine samimiyetle tartışmak rahatlatıcıydı. Öpüşmüş, bunun nedenini ve ne anlama geldiğini araştırmıştık ve şimdi bu konuda garip hissetmek için bir neden yoktu çünkü ikimiz de sadece eğlendiğimizi ve bunun önemsenecek bir şey olmadığını kabul etmiştik.

Onun evine döndüğümüzde, yarışa ne zaman gideceğimiz gibi sabahki planımızı hızlıca gözden geçirdik ve sonra iyi geceler diledik.

Ama yüzümü yıkayıp pijamalarımı giydikten sonra yeniden endişelenmeye başladım. Her şey hakkında. İyi davranmış olsa da, ya onu öptüğümde daha fazlasını istediğimi düşündüyse? Sanki ağzımla onun hayatına girmeye çalışıyormuşum gibi... ya da bunun gibi bir şey. Zaten kız arkadaşı gibi davrandığım için bana küçük bir servet ödemesini istiyordum; ya ondan daha fazlasını elde etmek için ilişkiyi derinleştirmeye çalıştığımı düşünürse?

Bu düşünceden nefret ediyordum. Bir süre dönüp durdum, uyuyamadım ve sonunda canıma tak etti.

COUCH PICNIC

Declan

Telefonum çaldığında neredeyse uyumak üzereydim.

Komodinin üzerinden aldım ve nedense Abi'den gelen bir mesaj olduğunu görünce hiç şaşırmadım.

Öpüşmenin oyunumuzun spontane bir parçası olduğunu biliyorsun, değil mi?

Mesaj attım: **BUNU ZATEN KONUŞTUĞUMUZU SANIYORDUM.**

Konuyu açmasına şaşırdım çünkü arabada hallettiğimizi sanıyordum.

Abi: Biliyorum ama bunun için bana çok para ödediğini düşünmeye başladım ve bana olan borcunu arttırmak için bir şeyler yapmaya çalışmadığımdan emin olmanı istiyorum.

Onunla dün tanıştığımdan beri sürekli bir sürpriz oldu ve bu istisna yok.

Gönderdim: **BU SENİ UYUTMUYOR MU? VICDAN AZABIN BENİM ÇOK RAHAT YATAĞIMDA UYUMANI İMKANSIZ MI KILIYOR?**

Cevap verdi: Haha hiçbir şey beni bu yatakta uyumaktan alıkoyamaz.

Gülünç derecede rahat. Kiskandın mı?

Gönderdim: **HELL EVET**

Abi: Bu gece sakın olduğun için teşekkürler.

Ben de cevap verdim: **ŞİMDİYE KADAR NE KADAR HAVASIZ OLDUĞUMUN AKSİNE Mİ?**

Abi: Evet.

Lambayı açtım ve mesaj attım: **BU GECE BAŞ BELASI OLMADIĞIN İÇİN TEŞEKKÜRLER.**

Abi: Şimdiye kadar ne kadar büyük bir baş belası olduğumun aksine mi?

Cevap verdim: **EVET**

Abi: Zor oldu ama 40K için...

Saçmalık, diye düşündüm, paradan daha fazlasıyla hareket ettiği için ona kredi vermek istiyordum.

Mesaj attım: **EMİNİM KI HIÇBİR MİKTAR PARA BU YÜZDEN ÇABANIZI TAKDIR EDİYORUM.**

Mesaj attı: **Bir şey değil.**

Birdenbire yeniden uyanmıştım. Elbette bunun oda arkadaşımın mesajlarıyla ve telefonumda onun adını görünce aklıma onun ağzının gelmesiyle bir ilgisi yoktu.

Tanrım, bu bir çeşit öpücüktü.

Alaycı sözleri bir kibrit gibiydi, durdurmak için çaresiz kaldığım vahşi bir şeyi ateşlemişti. Bir an iyiydim, sonra sanki duyularım onun parfümünün kokusunda, alt dudaklarının dolgunluğunda, bana bakarken o kehribar gözlerinin kısılmasında boğuluyordu.

Ve lanet olası fisıldadı, *beni hayal kırıklığına uğratma.*

Kesinlikle soğukkanlılığımı kaybetmiştim.

Ama o şekilde öpüştüğü için *onu* da suçladım.

Dudaklarım onun dudaklarına değdiği anda, sanki açlıktan ölüyormuş ve ihtiyacı olan tek şey benim ağzımmış gibi beni öpmeye başlamıştı. Sanki hayatı boyunca o anı beklemişti.

Yemin ederim daha önce hiç böyle bir öpüşme yaşamamıştım. Tehlikeliydi.

Özellikle de vücudumdaki her hücre daha fazlasını düşünerek titrerken.

Kesin şunu.

Mesaj attım: **BİR SANDVIÇ ALMAK İÇİN MUTFAĞA GITMEMİN SAKINCASI VAR MI?**

Ve gece iksiri olarak kullanmam için bir bardak viski çünkü öpücüğünü düşünmeden duramıyorum?

Mesaj attı: Tabii ki olmaz, burası senin evin.

Burada onunla kalmam konusunda bu kadar nazik davranmasına hâlâ şaşırıyordum.

Mesaj attım: HAFTA SONUNA KADAR SENİNDİR, MARIANO

O da cevap verdi: Tamam o zaman, muhteşem mutfağında bulunmana izin vereceğim.

Onunla tanıştığımda *nefret ettiğim* alaycılığın bana çekici gelmeye başlaması garip miydi?

Evet. Evet, öyleydi.

O viskiye hemen ihtiyacım olacak.

Gönderdim: OH, TEŞEKKÜR EDERİM, MAJESTELERİ.

Buna aşık oldum. Lütfen kalan zamanımızda bana böyle hitap edin, teşekkürler.

Ne küçük bir pislik.

Mesaj attım: BUNU YAPMAYACAĞIM VE BENDEN KURTULMAN İÇİN SADECE BİRKAÇ SAATİN DAHA VAR.

Uçağım yarınki brunch'tan sonra kalkacaktı ve New York'a dönüyordum.

Mesaj attı: Yarın gece burada olmayacak mısın?

Hayal kırıklığına mı uğradın? Bazı saçma nedenlerden dolayı, hayal kırıklığına uğramasını istedim.

Muhtemelen öpücüğün ona da bulaştığını bilmek istediğim içindi. Bu bir şekilde beynimin bu işin peşini bırakmaması konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacaktı.

Gönderdim: HANGARDA KAHVALTIDAN SONRA UÇUYORUM.
SEN

NEREDEYSE EVİME DÖNDÜM.

O cevap verdi: Gerçekten çok hızlı geçti.

Evet, kesinlikle öyle oldu.

Mutfağa girdim ve doğruca buzdolabına yöneldim. İçki içmek beni her zaman acıktırırdı, gerçi böyle bir içki içmeyeli uzun zaman olmuştu ve uyumayacağımı bildiğim için piknik de yapabilirdim.

Bu yüzden kocaman bir sandviç yaptım, televizyonu açtım ve çok fazla yemek yerken *Psych*'ın bir bölümünü izlemeye başladım. Telefonum çalmadan önce bir buçuk bölüm boyunca öylece oturdum.

Tabii ki Roman'dı.

"Ne var ne yok?" Sesi kısarak hoparlörden cevap verirken sesimi de kısık tuttum çünkü saat gece 1'i geçiyordu ve Abi'yi uyandırmak istemiyordum.

"Ne *oldu*?" dedi, sesi sinirli geliyordu. "E-postama hâlâ cevap vermedin."

"Kahretsin," dedim, unuttuğum için şok olmuştum. "Özür dilerim, dikkatim dağıldı."

"*Sen mi*?" dedi, sesi benden daha çok şaşırmış gibi çıkıyordu. "Dikkatin dağılmış."

Bu kesinlikle yeni bir şey."

"Beni biraz rahat bırak," dedim. "Yoğun birkaç gün geçirdim."

"Bütün o öpüşmeler yüzünden mi?" dedi, sesi tam olarak sinirlenmiş gibi çıkmıyordu ama memnun da değildi. "Tanıdığım en dikkati dağılmayan insanın dikkatini dağıtan şey bu muydu?"

"Hayır," dedim. "Yıllık hissedarlar toplantısıydı, bu yüzden melodramı bana bırak."

"Dex." Roman iç çekti ve ellerini saçlarında gezdirdiğini biliyordum. İşimiz söz konusu olmadığı *sürece* tanıdığım en rahat adamdı. "Bu gerçek zamanlı, unuttun mu?"

"Biliyorum," dedim e-postayı açarak. "Bildiğimi *biliyorsun*. İncelemem için bana bir dakika ver, sonra yetişirim."

Cümlemi bitirdiğimde yatak odasının kapısı açıldı ve Abi odaya girdi. Saçları dağılmıştı ve oturma odasını geçip mutfığa doğru ilerlerken gözleri yarı açıktı. Parlak televizyonun dikkatini çekmesini beklerdim ama bana doğru bakmadı bile.

Orada olduğumu bilmesi için bir şey söylemem gerektiğini hissettim -onu korkutmak istemedim- ama su alıp yatağına dönüyor olabilirdi ve bu durumda onu uyandırıp uykuya dönmesini daha da zorlaştırmak istemedim.

"Şu lanet onayı gönder de uyuyabileyim," dedi Roman.

Bu da Abi'nin dikkatini oturma odasına çekti. Gözleri bana takıldığında şaşırılmış görünüyordu, sonra odanın geri kalanına baktı.

"Olur," dedim.

"Ama uyarayım, gelen kutum deli gibi dolu, o yüzden sabah uyanır uyanmaz kışlarına tekme basmaya başlayacağım. Bombardımana tutulmayı bekleyin."

"Anladım," dedim ve kanepedeki yerimden Abi'ye çenemi sallayarak bir selam verdim.

Roman telefonun diğer ucundan iç çekti. "Eğer bu işte iki kişilik bir operasyon olarak kalacaksak, ki bunun tek yolunun bu olduğunu biliyorsun, yirmi dört-yedi çalışmamız gerekiyor, Dex."

Abi'nin gözleri kısılmıştı ve kesinlikle konuşmamıza odaklanmıştı.

"Farkındayım," dedim ve e-postanın altındaki onay düğmesine bastım. "İyi geceler Roman."

"Görüşürüz."

Telefonu kapattım ve Abi'ye "Umarım seni uyandırmamışımdır" dedim.

"Hayır," dedi, büyük boy pijamaları ve dağınık saçlarıyla o kadar sevimli görünüyordu ki, onu omzuma atıp kötü bir rüyadan uyanmış bir çocuk gibi yatağına geri götürmek için bir dürtü duydum. "Suya ihtiyacım vardı."

"Ah."

Sehpanın üzerindeki tabağı gördü ve oturma odasında yemek yememe şaşırılmış gibi kaşlarını birbirine çattı.

"Güzel bir sandviçti, yargılamayın" dedim.

Başını salladı ve küçük bir gülümsemeyle, "Sadece bu kadar sıradan bir şey yapmana şaşırdım. Gecenin bir yarısı bir şef çağırıp sana sandviç hazırlattığını hayal ederdim, sonra da tişörtünün kırıntılarla dolduğunu hayal ederdim."

Yere baktım ve evet, siyah Celtics tişörtümün üstünde kırıntılar vardı.

"Belki de sandığın kadar dangalak değilimdir," dedim göğsümün tozunu alırken.

"Çıldırılmayalım," diye alay etti. "Ama izleme tercihinden etkilendiğimi söyleyebilirim. *Psych*'a bayılırım."

"Harika bir dizi," diye katıldım.

"Bir dakika önce gerçekten hâlâ çalışıyor muydun?" diye sordu. "Gecenin bir yarısı mı?"

Ses tonundan ya şok olduğu ya da dehşete düştüğü anlaşılıyordu. "Gece yarısı teknik olarak ikiye geçene kadar başlamaz." dedim.

"Bu doğru mu?" diye sordu ve esnedi.

"Sanırım öyle. Yatağına git, Abi."

Kaşları aşağı indi. "Sen benim patronum değilsin."

Onu kucağına alma dürtüsü biraz daha güçlendi. "Biliyorum. Başka bir şekilde ifade edebilir miyim?"

"Lütfen," dedi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

"Telefon ederek su molanı bölmek istememiştim. İyi geceler, Abi."

Gözlerini devirdi ve mırıldandı, "Hâlâ patronluk taslıyor gibi hissediyorum ama iyi geceler."

5K

Abi

"Koşucular, yerlerinizi alın."

Declan'a baktım ve sırıttı, bana dün gece beni öpüş şeklini hatırlatan kurt gibi bir gülümsemeydi bu. *Küstah, günahkâr ve baştan çıkarıcıydı*. Bunu oyunun eğlenceli bir parçası olarak ilan etmem umurumda *değildi* - *ah, dostum, kesinlikle öyleydi* - aklımdan çıkarmam imkansızdı.

Çünkü görünüşü tam olarak bunu ve daha fazlasını çağırıyordu.

Otoriter, kontrolcü, çökmekte olan, alfa, zarif... Bunların hepsi vardı. Ama aynı zamanda eğlenceli, ateşli ve cinsel vaatlerle o kadar doluydu ki dün gece beni saatlerce ayakta tuttu, tekrar oynattı.

Eğer böyle öpüşüyorsa, muhtemelen başka birçok şeyi de çok iyi yapıyordur gibi şeyler düşündüm.

Ve sonra beynim beni, düşünmeme gerek olmayan bu şeylerin sonsuz bir montajına maruz bıraktı.

"Hazırlan."

Odaklan, Abi! Tekrar ona baktım, bana bakarken yüzünde beliren karanlık ifade, ya onun da aynı şeyleri düşündüğünü ya da ağzının vahşetini hatırlayarak beynimin bir kez daha açıldığını gördüğünü düşünmeme neden oldu.

Utanç verici.

"Git!"

Megafonlu adam başlangıç tabancasını ateşledi ve 5K yola çıktı.

Sıraya girmeden hemen önce tuvaletlerden birine girip inhalerimden bir nefes almıştım, bu yüzden koşmaya başladığımızda kendimi iyi hissediyordum. Bunun çocukça olduğunu ve kesinlikle güvensizliğimin bir işareti olduğunu biliyordum ama Declan'ın önünde bunu yapmayı kendime yediremiyordum. O güçlü bir insanın güzel bir örneğiydi, muhteşemdi, atletikti ve bir endüstri kaptanıydı ve beni bir inek gibi puffer'ımı emerken görmek onun için utanç verici hissettiriyordu.

Ama mevsim sonbahardı ve ben de yılın bu zamanlarında böyle biri oluyordum: balon emen bir inek.

Yaprakların değişimi, yakup otu, polenler; ciğerlerime zarar vermekte ve astımımı tetiklemekte asla başarısız olmayan mükemmel bir fırtınaydı.

Bu yüzden bugün dışarıda üç mil koşmam aptalca mıydı, özellikle de günlük Pulmicort'um bitmişken ve sigorta çok erken olduğu için gelecek haftaya kadar karşılamayacakken?

Muhtemelen öyleydi.

Ama hafta sonu Dex'in partneri olmak için *çok* para alıyordum.

Hafta sonunun en aile merkezli etkinliği olarak adlandırdığı bu etkinliği öylece atlayamazdım.

Declan'ın tüm akranları eşleri ve çocuklarıyla birlikte yürüyüp koşuyorsa, bebeklerini bebek arabalarında itiyorsa, bu bizim birleşik bir cephe sunmamız için harika bir fırsattı.

Kesinlikle 3 milin üstesinden gelebilirdim.

Yani, kırk bin dolar için üç milin üstesinden *gelmeliydim*.

Inhalerim sporcu sütyenimdeydi, bu yüzden Dex öne geçtikten sonra ihtiyacım olduğunda o bebeğe vurabilirdim. *İyi olacaksın*, dedim kendime, her ne kadar midemdeki düğümlenmeye yardımcı olmasa da. Ama o öne *geçecekti* çünkü hem çok formdaydı hem de bacakları o kadar uzundu ki beni toz duman içinde bırakmaması imkânsızdı.

Ben de ciğerlerimi doldurana kadar üflerdim.

Bu yüzden uzaklaşmaması rahatsız ediciydi.

Koşarken konuşmadık ve ikimizde de kulaklık vardı ama ilk mili bitirdikten sonra hala *yanımdaydı*.

Ve beklendiği gibi, hırıltılı nefes alıyordum ve göğsüm sıkışmıştı. Durmam gerekiyordu.

Koşmayı bırakmalıyım.

Vücudumu tanıyordum ve bu daha iyiye gitmeyecekti.

Koşmaya devam ettim, nasıl bırakacağımı bulmaya çalıştım. Bir sakatlık numarası yapabilirdim; belki bileğimi incitmişim gibi davranabilirdim. Bu sayede koşmayı biraz bırakabilir ve sonunda Declan'a yetişebilirdim.

Yapmam gereken buydu, ama koşmaya devam ettim, gergin bir şekilde bunu nasıl başaracağımı bulmaya çalışıyordum.

Ses çıkarmalı mıydım?

Topallamaya mı

başlamalıyım?

İnsan bileğini incittiğinde nasıl davranır?

Tüm bunları düşünürken bir yandan da panikliyordum çünkü göğsüm gittikçe daralıyordu.

Bazen inhalerimi kullanmak için çok uzun süre beklersem göğsüm o kadar sıkıştırdı ki sırtım ağrımaya başladılar ve bu ağrı yerleşiyordu.

Şimdi yapmam gerekiyordu.

Sahte bir sekme hareketi yaptım, sonra yavaşlayarak topallayarak koşmaya başladım, sanki koşarken ağırlığımı sağ ayağımdan uzak tutmaya çalışıyordum.

Dex bana baktı ve "İyi misin?" dedi. *Tanrım, terlemiyor bile. Ya da nefes nefese.* Ne psikopat ama.

Koşudan dolayı ağır nefes alırken ve hırıltılı nefes alırken konuşmak zordu ama "Bileğim biraz sarsıldı. Yetişirim."

Beton yoldan ayrılıp çimlere doğru zıpladım ama dehşete kapıldım, o da beni takip etti.

"Hayır, sen git," dedim, nefes alamıyormuşum gibi görünmemeye çalışarak. "Ben iyiyim."

"Otur," dedi, kolumdan tuttu ve beni kaldırıma doğru yönlendirdi.

"İyiym," dedim, nefesimi tutmaya çalışırken oturur pozisyona düştüm. Beynim, düzensiz nefes alış verişimin her zaman neden olduğu panik ile Declan'ın sahte sakatlığını anlamaya çalışırken bir yandan da şekilsiz bir fil gibi solumamı dinlemesinin verdiği utanç arasında kısa devre yapıyordu.

"İyi değilsin, bakmama izin ver," dedi ve uzanıp bileğime hafifçe dokundu. O bunu yaparken ben de gözlerimi deviriyordum çünkü bu çok saçmaydı, çok saçmalıyordum. Nazik parmakları tenimde geziniyor, arıyordu ve ben yok olmak istiyordum.

Benim neyim var böyle? Astımımı kabul etmekle ilgili bu sorunları yaşamam o kadar çocukçaydı ki, ama yine de olmaya devam ediyordu.

Ama bunu bilmek bile yardımcı olmadı.

Daha önce de köpeklerinin tüyleri göğsümü sıkarken arkadaşlarımla evinde oturmuştum çünkü köpekleriyle takılmayarak onları aşağılamak istemiyordum.

"İyi görünüyor," dedi, gözleri ayağımdaydı. "Şişmiş gibi görünmüyor."

"Bu iyi," dedim ve sesimde bir şey olmalıydı

-Muhtemelen yoğun sarsıntıdan dolayı gözleri hemen benimkilere kaydı. "İyi misin?" diye sordu, kara kaşlarının arasında bir kırıksıklık vardı.

Başımı salladım, nefesimi tutmaya ve sesimi kısımaya çalıştım. Ama gözleri kısıldı.

"Emin misin?" diye sordu. "Çünkü nefes almakta zorlanıyor gibi görünüyorsun."

Gülümsedim ve başımı salladım. "Sadece biraz astımım var ve bazen koşarken alevleniyor. Sorun yok."

İyi değildi.

"Önemli bir şey değil," diye ekledim.

"Aslında bu gerçekten büyük bir mesele gibi görünüyor," dedi, gözleri vücudumun içini görmeye çalışıyormuş gibi üzerimdeydi.

Başımı salladım ve "Sadece inhalerimi almam gerekiyor ve iyi olacağım" diye açıkladım.

"Nerede o? Gidip getirmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır, bende," dedim, spor sutyenime uzanıp çıkarırken yanaklarım yanıyordu. "Bir saniyeliğine bana bakmasan olur mu?"

Sanki az önce ona hakaret etmişim gibi bana şaşkınlıkla baktı ve "Tanrım. Benim için endişelenme, sadece şu lanet ilacı al."

Sinirli ses tonu kendimi bu duruma soktuğum için aptal gibi hissetmeme neden oldu. Yani, kendimi bu duruma soktuğum için aptalın *tekiydim*. İnhalerimden iki nefes çekerken döndüm ve diğer yöne baktım.

Ne yazık ki, çözüm noktasını geçmesine izin vermişim, bu yüzden rahatlama biraz zaman alacaktı.

Bazen ilacımı aldığımda ve atak sırasında yaptığım şeyi yeterince erken bıraktığımda, tamamen daha iyi hisseder ve hemen devam edebilirdim. Ama çok zorlamıştım ve çok uzun süre aptallık etmişim, bu yüzden şimdi tekrar doğru nefes almam saatler alacaktı.

Ama numara yapmakta iyiydim.

"Sadece birkaç dakika burada oturmam gerekiyor ve sonra iyi olacağım Declan, ama senin yarışı bitirmen gerekiyor."

"İşte," dedi, elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. "Ayağa kalkmak daha derin nefes almana yardımcı olabilir. Ellerini bu şekilde başının üstüne koy."

Ellerini başının üzerine koydu ve burnundan derin nefesler aldı. Bana zaten bildiğim ama panikle unuttuğum şeyleri göstermesi çok saçmaydı.

Onu takip ettim, dediklerini yaptım, bir yandan çocuk gibi hissederken bir yandan da onu takdir ettim. O benimle ilgilenirken biraz duygusallaştım, sanki ona sarılmak ve yüzümü güçlü göğsüne gömmek istiyordum çünkü birinin benim için endişelenmesi iyi hissettiriyordu.

Bu çok acınası ve yanlış yönlendirilmiş bir duyguydu.

Declan'ın *beni* umursamadığını biliyordum; o iyi bir adamdı ve bunu herkes için yapardı. Aslında, bu oynadığımız bir oyun olduğuna göre, muhtemelen sadece olabildiğince çabuk iyileştiğimden emin olmaya çalışıyordu, böylece günün geri kalanında iyi olacaktım. Onun yerinde olsaydım, günün geri kalanında önemli meslektaşlarının yanında hırıltılı bir şekilde dolaşmamı istemezdim.

Ama bunu bilmek, bana bakılmasının ne kadar iyi hissettirdiğini azaltmıyordu. "Daha iyiye gidiyor mu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sanırım öyle."

"Alabileceğin daha güçlü bir ilacın var mı? Nebülizör gibi?"

Nebülizatörün ne olduğunu bilmesine şaşırmıştım. "Evde bir tane var ama kendimi gerçekten daha iyi hissetmeye başladım" dedim.

Ve gerçekten de öyleydim, Tanrı'ya şükür. Hâlâ hırıltılıydım. Saatlerce hırıltılı olurdum.

-Ama tekrar derin nefesler alabildim. "Lütfen git yarışı bitir, Dex."

Onun lakabını kullanmak istememiştim ve o da kesinlikle bunu beklemiyordu. Çenesinin büküldüğünü gördüm ve pişman oldum çünkü haddimi aştığımı düşünmesini istemiyordum.

"Sen yarışın geri kalanını herkesle birlikte koş, ben sana bitiş çizgisinde yetişirim" dedim.

"Şu anda iki mil yürümeni istemiyorum, şaka mı yapıyorsun?" Sesi sessiz ama yoğundu, sanki kendini tutmaya çalışıyordu. "Kıpırdamadan durmalısın."

"Bunu takdir ediyorum, gerçekten, Declan," dedim, anı hafifletmek için sahte bir kahkaha attım. "Ama ben bir yetişkinim, bununla başa çıkabilirim. Sen git, birazdan görüşürüz."

"Başa *çıkabilir* misin?" diye sordu, sesinde hayal kırıklığı vardı. "Çünkü bana öyle geliyor ki sende astım var ve kendine dikkat etmiyorsun."

Hem utanmış hem de bu kadar sinirli görüldüğü için kafam karışmıştı. Ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu ve her şeye rağmen, bu yarışı bitiremezsem bana ödeme yapmayacağından endişeleniyordum.

Belki *de bu yüzden bu* kadar sinirliydi.

Astım krizimin bu kadar kötüleşmesine izin verdiğim için sözleşmedeki yükümlülüklerimi yerine getirmiyordum.

"Yapacağımız şey şu," dedi Declan, yeşil gözlerini benimkilere dikerek. "Sen benim sırtıma tırmanacaksın ve ben de seni sırtıma alacağım."

"Ne?"

"Tartışma yok, münakaşa yok," dedi. "Bu tartışmaya açık değil. Yaklaşık beş kilo ağırlığındasın ve yürüyüş yapmak için güzel bir sabah. Sahte erkek arkadaşının sırtında gezintiye çıkarken derin nefes almaya konsantre olabilirsin."

Beş kiloymuş, kıcımın kenarı, ama bu hoş abartıyı görmezden geleceğim.

Tartışmak istedim ama yüzünde bunun anlamsız olduğunu görebiliyordum.

Ayrıca çok yoruluyordum, her zaman bir saldırının ardından gelen o derin yorgunluk üzerime çöküyordu.

Bu konuda yine pervasız davrandığım için kendime çok kızgındım. İnhalerim söz konusu olduğunda kesin *sorunlarım* vardı; terapistimin teorisine göre bu benim gizli kusurlarımın fiziksel kanıtı gibi bir şeydi. Bunun tam olarak doğru olup olmadığından emin değildim ama annemden ne kadar sık kullanmam gerektiğini saklamaya çalıştığım birçok çocukluk anım vardı. Astımımın başa çıkmanın hiç de ucuz olmadığı gerçeğini gizlememişti ve her zaman istediği sağlıklı, atletik kız olamamamın onun için büyük bir hayal kırıklığı olduğunu da açıkça belirtmişti.

Yani evet, nefes açıcım konusunda biraz nevrotiktim.

Mantiken bunun nispeten yaygın bir sağlık sorununa yardımcı olan bir ilaç olduğunu biliyordum, ancak kendimi on yaşındaki güvensiz halim gibi hissetmeden toplum içinde alabilmek tamamen başka bir şeydi.

"Tamam," dedim başımı sallayarak çünkü bunun olduğuna gerçekten inanamıyordum. "Ama Declan, çok özür dilerim."

"Özür dileme," dedi ve sanki beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi ağzını hafifçe yukarı kaldırdı. "Bu cidden önemli bir şey değil. Koşma konusunda rekabetçi değilim ve muhasebede Gloria'dan daha hızlı olduğumu kanıtlayamadığım için kendimi bir kayıp gibi hissetmiyorum. Hadi bakalım."

Döndü ve sırtına atlayabilmem için çömeldi. Bu kesinlikle saçmaydı ama sırtına tırmandım ve kollarımı omuzlarına doladım. Yürümeye başladı ve ben de büyük, yavaş nefesler almaya odaklandıkça kendimi biraz daha iyi hissetmeye başladım.

"Peki ne zamandır astımın var?" diye sordu, bunu tartışmaktan çekinmiyordu. Etrafımızda tek tük yürüyen ve koşan insanlar vardı, yarışı ne zaman bitirecekleri umurlarında olmayan ama bize de pek dikkat etmeyen yarışmacılar.

"Neredeyse tüm hayatım boyunca," dedim, bunu tartışmak istemiyordum ama yine de bu geceden sonra Declan'ı bir daha görmeyecektim, ne önemi vardı ki? "Küçükken bu kadar kötü değildi ve her zaman da bu kadar kötü değil."

zaman. Çoğu zaman sabahları günlük ilacımı alıyorum ve sonra bunu gerçekten düşünmüyorum. Sadece kedi ve köpek gibi alerjim olan şeylerin etrafında olduğumda ve sonbaharda sorun oluyor."

"Demek sonbaharda bir yarışta koşmaya karar verdin," dedi ve dizlerimin arkasına dolanan kolları sıcak ve güçlü hissettirdi. Onları neden fark ettiğimi bilmiyorum ama birdenbire hissedebildiğim tek şey buymuş gibi geldi.

"Hizmetlerim için çok para ödüyorsunuz, bu yüzden en azından 5K'ya bir şans verebilirdim," diye açıkladım, fedakrlığımı takdir etmesini bekliyordum.

"Bu yarışta koşamayacağını söylediğinde sana ödeme yapmayacak kadar aşağılık biri olduğumu mu düşündün gerçekten?" diye sorduğunda sesindeki hayal kırıklığı geri gelmişti.

Sesi aşağılanmış gibiydi.

"Hayır, hayır, öyle değil," dedim, gerçi tam da endişelendiğim şey buydu - *pislik* kısmı hariç. "Daha çok, ykmllklerimi yerine getirmezssem bana ödeme yapmanı *istemem*."

Boğazının arkasından bir ses çıkardı ve yorum yapmayacağını düşündüm. Ama bir iki dakika sonra, "Biliyor musun, o aptal tişrtnle durup *beni* takip ettiğim için polis çağırmakla tehdit ettiğinde, oyunumuza bu kadar bağlı olacağına asla inanmazdım" dedi.

"nk beni tanı mıyordun," dedim, kokuşmuş sokakta bana sinir bozucu bir sivrisinekmişim gibi bakışını hatırlayarak.

"Sanırım bu doğru," dedi ve "Ve şimdi tanıyorum," diye eklediğinde sesi biraz tuhaftı.

"Ve şimdi biliyorsun," diye tekrarladım, bu kabullenişten huzursuz olmuştum.

"Peki günün geri kalanında ne yapacağız?" Sabahın tonunu yeniden ayarlamaya çalışarak ağzımdan kaçırdım. "Sanırım brunch hakkında bir şeyler söylemiştin ama internette hissedar kahvaltısı hakkında bir şey bulamadım."

"nk bu herkes için değil," dedi beni sırtında daha yükseğe kaldırmak için kayarak. "Ayrıca, konuşmayı bırakmalısın. Derin nefes almaya konsantre ol, sesin daha iyi geldikten sonra konuşabiliriz."

Tartışmak istedim ama sonra öksürmeye başladım, bu da onun ne demek istediğini kanıtlıyordu.

Beni susturmak için mi emin olamadım ama etkinliği anlatmaya başladı.

"Monk Aviation'da seçkin bir yatırımcı grubu için bir brunch var.

Özel uçaklarıyla ayrılan hissedarlara özel bir uğurlama. Herkes hangarda sosyalleşir, Warren birkaç kelime söyler ve sonra herkes uçağına biner ve hafta sonu sona erer."

Özel uçaklar.

Tüm hafta sonu boyunca zenginlerin yaşamlarına tanık olduktan ve dünyada nasıl üst düzey bir şekilde hareket ettiklerini gördükten sonra bile özel uçakları hayal edememiştim.

Bu, benim onlardan ne kadar farklı olduğumu bir kez daha hatırlattı.

Pavyona yaklaştığımızda insanlar Declan'ın beni sırtında bitiş çizgisine doğru taşıdığını fark etmeye başladı.

Tabii ki fark ettiler.

Ama sanki çok sevimli bir çiftmişiz gibi şaşkınlıkla gülüyorlardı. Bitiş çizgisinde duran insanlar sırtıyor ve alkışlıyorlardı ve ben de onların bu yanılgılarının gerçek olmasını o kadar çok diledim ki.

Gerçek bir çift olduğumuzu değil, sadece sevimli olduğumuzu ve Declan'ın beni kendi berbat sağlık yönetimimden kurtarmak zorunda kalmadığını.

Beni bir piknik masasına taşıdı ve inebilmem için kendini aşağıya indirdi ve ben sırtından inerken ailesinin oraya doğru yürüdüğünü gördüm. Onları son birkaç etkinlikte pek görmemiştim ama bana her etkinliğe katılmadıklarını çünkü şehirdeyken arkadaşlarını ziyaret etmeyi sevdiklerini söylemişti.

Dost yüzlerin bize yaklaştığını görmekten mutlu olmakla, onlardan gerçekten hoşlandığım ve tüm bu yalanlardan nefret etmeye başladığım için kendimi suçlu hissetmek arasında kaldım.

Ayrıca bir gün sohbetlerde Declan'ın kısa bir süre çıktığı "şu Abi kızı" olarak ortaya çıkabileceğim gerçeğinden de nefret ediyordum. Neden umursadığımı bilmiyorum - muhtemelen ailemde pek fazla akrabam olmadığı gerçeğiyle ilgiliydi.

hayatım ya da kendime ait çok fazla arkadaşım yoktu ama bir şekilde eninde sonunda onların çevresinden tasfiye edilecek olmam bir kayıp gibi geliyordu.

"Bütün bunlar da ne?" diye sordu annesi sırtarak.

"Abi bileğini burktu," dedi Declan, bana kaçamak bir bakış atarak.

"Neyse ki sen ona yardım ettin," dedi babası.

"Abi'nin bana ihtiyacı olmadığına eminim," dedi Declan gülümseyerek. Gülümsemesindeki ve sözlerindeki alaycılığı sadece ben hissedebiliyordum.

"Onun gibi kendi başının çaresine bakan biriyle daha önce hiç tanışmamıştım."

Gözlerimi devirmek istedim.

Evet, anlıyorum Dex.

Anne babası başka biriyle konuşmak için uzaklaştıktan sonra Declan önümde çömeldi.

"Dinle," dedi sessizce, içimde bir şeylerin yeniden yumuşamasına neden olan ciddi bir göz teması kurarak. Uzanıp elimi çenesinde gezdirmek istedim.

Ama yapmadım.

"5K'dan sonra genellikle herkes burada, parkta bir ya da iki saat sosyalleşir. Çadırda mimozalar ve simitler var ve güzel bir sabah, bu yüzden herkes yudumlarken hafta sonu hakkında konuşuyor olacak. Seni buna maruz bırakacaktım ama sanırım seni daireye geri götürmem daha iyi bir fikir olabilir, böylece nefes alma tedavisi görebilirsin."

"Hayır, şu anda gerçekten iyiyim," dedim, ciddiydim. "Söz veriyorum bunu öylesine söylemiyorum. Beni koşturmak ya da yüzümü bir köpeğin tüylerine gömmeye zorlamadığın sürece senin yanında kalıp sosyalleşebilirim."

"Emin misin?" diye sordu, gözleri gerçeği arıyormuş gibi yüzümde geziniyordu.

"Eminim," dedim ve sonra elimin bunu yapmasına, yanağına dokunmasına engel olamadım. "Teşekkür ederim."

Bakışlarımızı paylaşırken görebildiğim tek şey gözleriydi. Gözlerimiz birbirine kilitlenmişken aramızda *tam olarak* ne olduğunu açıklayamıyordum ama güzel, sıcak ve bir *anlamı varmış* gibi hissettiriyordu.

"O zaman sosyalleşmeye gidelim mi, kız arkadaşım?" diye sordu, ağzı göğsümün sıkıştığını hissettiren tatlı bir gülümsemeye dönüştü.

"Gidelim," dedim, ayağa kalkarak.

İri elini elime doladı ve beni ayağa kaldırırken gözlerimin dolduğunu hissettim. Şu anda ona karşı o kadar yumuşak, bana değer veren kişiye karşı o kadar zayıftım ki, bu biraz tehlikeliydi.

Bu bir iş, salak, kendine gel.

Boğazımı temizledim ve çenemi kaldırdım.

Bu benim işim.

Parkın çadırlı alanlarında dolaşmaya başladık, Declan herkesle sohbet ediyordu ve ben onun yanında olduğum için mutluydum.

Çünkü şirkette onun yaşına en yakın ve onun seviyesinde olan iş arkadaşlarının hepsi oradaydı ve hepsinin de eşleri vardı.

Aslında çoğunun çocuğu vardı ve bu sevimli aile etkinliğine mutlulukla katılıyorlardı. Önümde uzanan her şeye baktığımda, iş söz konusu olduğunda neden *daha az* görüldüğünü tamamen anladım. Tüm bu insanlar hayatlarını birlikte sürdüren yetişkin insanlar gibi görünüyordu. Zıplama evlerindeki çocuklar, bebek arabalarına bağlanmış köpekler, araba koltukları olan Volvoslar; *hepsi* öyleydi.

Öte yandan Declan genç ve çekiciydi. Yalnızdı. Ona baktıklarında şu anda parlak olabilecek ama hayatının büyük bir kısmı henüz şekillenmemişken uzun vadeli bir liderlik çözümü olamayacak birini görmeleri mantıklıydı.

Bu arkaik bir düşünce tarzıydı, tamamen adaletsiz ve önyargılıydı (ve mutlak bir İK ihlaliydi), ancak neden *bu* konuda baskı altında hissettiğini anlayabiliyordum.

İkram masasından bir elma almak için yanından ayrıldığımda onu izledim.

Herkesle konuşurken çok rahat görünüyordu, sanki adamın vücudunda garip bir kemik yok gibiydi. Eşleri ve çocuklarıyla konuşurken açık ve arkadaş canlısıydı; iş arkadaşlarıyla konuşurken de aynıydı, ancak onlarla konuşurken yüzü biraz daha "iş yoğunluğuna" bürünüyordu.

Bu da bana dün gece yaptığı telefon görüşmesini düşündürdü. O ve Roman bir şeylerin *peşinde* miydi?

Rolünde ne yaptığı hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama Roman Hathaway için çalışmadığından, bana garip geldi.

sabahın ikisinde oldukça ciddi bir iş görüşmesi gibi gelmişti.

Konu neydi?

"Yatırımları" neyi içeriyordu? Roman'ın iki kişilik bir operasyon olduklarını söylediğini duymuştum, bu kesinlikle tuhaftı ama anlamama *gerek yoktu*.

Onlar iki zengin adamdı, zengin adam işleri yapıyorlardı ve açıkça kendilerini daha da zengin yapmaya çalışıyorlardı.

O gece uyumaya gittiğimde hayatımdan sonsuza kadar çıkmış olacaktı, bu yüzden Declan Powell'ın entrikalar çevirip çevirmediği benim için önemli değildi.

Elime bir Granny Smith aldım, gümüş saçlı bir adam ve karısıyla sohbet ederken onu izliyordum ve birden içimde bir gurur duygusu belirdi. Gerçek hayatta birbirimize hiç benzemiyorduk ama yine de ona ihtiyacım olduğunda beni önceliği haline getirmişti.

Bu da alışık olmadığım bir şeydi.

Yanına gittiğimde iki kolumu da sağ koluna doladım ve ona gülümsedim.

"Ne?" dedi bana sırtarak.

"Hiçbir şey," diye yanıtladım, hâlâ gülümseyerek. "Sadece bu sabah çok yakışıklı görünüyorsun."

Gümüş saçlı kadına baktım ve "Çok yakışıklı, sence de öyle değil mi?" dedim.

"Oh, çok yakışıklı," diye onayladı, sanki şimdiye kadar tanıştığı en sevimli çiftmişiz gibi gülümsüyordu. "Büyükannesine çok benziyor."

Buna katılmadım, çünkü Declan gerçekten de bazen gülümsüyor ve nezaket gösterebiliyordu.

Şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla Marian Nine bunun tam tersiydi; yaşlı, zengin bir savaş baltası gibiydi.

Parkta geçirdiğim zamanın geri kalanını hayalperest bir kız arkadaş gibi davranarak, kolyemi göstererek ve Declan'ın ne kadar düşünceli olduğunu anlatarak geçirdim. Her şeyi ballandıra ballandıra anlatıyordum ama anladığım kadarıyla herkes buna inanmıştı.

Ve Declan da kesinlikle bu işin içindeymiş gibi görünüyordu.

Elleri benden hiç ayrılmıyor, dirseğime ya da sırtıma küçük dokunuşlar yapıyor ve arada sırada saçlarımdan bir tutamı geriye doğru itiyordu.

Yüzümde; birinin sevgilisine değer verdiğinde yaptığı tüm o tatlı, bilinçaltı şeyler.

Birinci sınıf bir oyunculuktu ve adamın gerçekten rol yaptığını kendime sürekli hatırlatmasaydım, başım biraz derde girebilirdi.

Sonunda arabaya bindiğimizde emniyet kemerimi bağladım ve "Bu sabah gelmiş geçmiş en iyi kız arkadaş olmadığımı söylemeye çalış." dedim.

Gülümsemesi kayboldu ve anahtarı çevirirken hiç de memnun görünmüyordu. "Gelmiş geçmiş en iyi kız arkadaş, anlamsız bir 5K için kendini tehlikeye atmaz. Dünyanın en iyi kız arkadaşı, bir şey söyleyemeyecek kadar nazik olduğu için sağlık krizine girmesine izin vermezdi."

"Bana kızgın mısın?" Ne kadar üzgün göründüğüne şaşırarak sordum.

Astım krizi geçirdiğimde endişeli görünüyordu, evet, ama otoparktan çıkan bu sinirli adama hiç benzemiyordu.

"Evet, kızgıyım, şaka mı yapıyorsun?" dedi, sesi hayal kırıklığıyla doluydu. "Bu çok korkunçtu Abi. Bunu kendine neden yaptın? Anlamıyorum bile."

"Bilmiyorum," diye mırıldandım, pencereden dışarı bakmadan önce omuz silktim. "Özür dilerim."

Arabayı sürerken konuşmadı ve o kadar çelişkideydim ki konuşmak isteseydi ne diyeceğimi bilemezdim. Çünkü birinin -herkesin- sağlık krizi geçiren biri için endişelenmesi doğaldı.

O sadece iyi bir insan olmaya çalışıyordu.

Ama Declan'ın endişesinde ve benimle ilgilenme biçiminde kişisel bir şeyler vardı.

Ve bu kadar hoşuma gitmesi rahatsız ediciydi.

AŞAĞI ZAMAN

Declan

Neden bu kadar sinirlendiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Abi Mariano benim sorunum değildi, dolayısıyla onun sağlığı da beni ilgilendirmiyordu. Bu kadar kızgın hissetmem aptalcaydı.

Ama ciğerlerine hava almaya çalışırken ve bunu başaramazken çıkardığı hırıltıyı duyduğumda ödüm bokuma karışmıştı. Orada durup bana iyi olduğunu söylerken bile çok korkmuş görünüyordu.

Sanki iyi *olduğuna* inandığından emin değilmiş gibi.

Demek istediğim, şu anda benim çalışanın sayılırdı, yani konu kesinlikle buydu. Benim gözetimimdeyken birinin kendini tehlikeye atmasından duyduğum rahatsızlık. Tek açıklaması buydu, değil mi?

Ama astımıyla uğraşmak ürkütücü derecede tanıdık gelmişti. Dedem de KOAH hastasıyken hep böyle şeyler yapardı. Rahatsızlık vermek istemezdi ya da herkesin yaptığını engellemek istemezdi, bu yüzden onu ne kadar rahatsız ederse etsin güç kullanmaya çalışırdı, bu da onu genellikle hastaneye götürürdü.

Tanıdığım en aktif insanken, hava almak için durmak zorunda kalmadan bir odanın içinde yürümekte zorlanan bir adama dönüşmesini izledim.

Açıkçası, Abi genç, aktif ve sağlıklıydı, bu yüzden büyükbabama hiç benzemiyordu.

Ama bu bana çok tanıdık gelmişti ve hoşuma gitmemişi.

Daireye döndüğümüzde, onun yanında nasıl davranmam gerektiğinden emin değildim. Bir yandan, ona bağırması olmama rağmen, bir pislik olmadığım konusunda onu rahatlatmam gerektiğini hissediyordum. Kendimi açıklamam ve özür dilemem gerektiğini biliyordum.

Ama diğer yandan, konuşmaya hazır değildim çünkü nefesini tutamadığında gözlerindeki korkuyu görmeden duramıyordum.

Hay sikeyim.

"Peki uçağın kaçta kalkıyor?" diye sordu ve garipliği ortadan kaldırmak için havadan sudan konuşmaya çalıştığı belliydi. "Yoksa ne zaman istersen mi? Aslında özel uçakların nasıl çalıştığını bilmiyorum."

"Benim uçağım yok," dedim anahtarlarımı tezgâhın üzerine bırakarak. "Hangar etkinliğine katılıyorum ama ana terminalden uçuyorum."

"Vay canına, halktan biri gibi mi?" diye sordu koşu ayakkabılarını çıkarırken. "Evet, halktan biri gibi," dedim, Abi'nin benimle alay ettiğinin tamamen farkındaydım ve etrafımdaki hemen hemen herkes.

Adil olan da
buydu. Çok fazla
şeyimiz vardı.

Ayrıcalığının çok farkındaydım -her zaman öyleydim- ama onun yanındayken bu konuda her zamankinden daha suçlu hissediyordum.

"Bence oraya iki saat erken gidip çığlık atan çocuklar ve çıkış domuzlarıyla takılmak, huzur içinde sessizce uçmaktan daha eğlenceli, değil mi?" Ayakkabılarımı çıkardım ve umutsuzca kahve içmek için mutfığa girdim.

"Bilemem," dedi omuz silkerek. "Çocukluğumdan beri uçağa binmedim."

"Ciddi misin?" Bunu hayal bile edemezdik. Hayatımın yarısı seyahat ederek geçti, bu yüzden yılda en az bir kez uçağa binmemeyi aklım almıyordu.

"Evet, ben küçükken ailece birkaç tatile çıktık," dedi adaya yaslanarak. "Ama babam öldükten sonra bunu pek yapmadık."

"Peki sen ve arkadaşların hiç çılgın bir bahar tatiline çıkmadınız mı?" Arkadaşlarının nasıl olduğunu merak ederek sordum.

Aslında günlük hayatının neye benzediğini gerçekten merak ediyordum.

Akşam yemeğinde bana biraz bahsetmişti ama beklediğim gibi olmadığı için ilgimi daha da artırmıştı. Başlangıçta onun sadece markette çalışan ve evlere temizliğe giden bir kız olduğunu düşünmüştüm. Sonra, onu araştırdıktan sonra, finans sektöründe çalışan ve ek olarak yarı zamanlı bir işi olan biri olduğunu varsaydım.

Ama tüm bunların ötesinde yazarlık profesörü olmak istemesi onu benim için büyüleyici kılıyordu. Ne yazdığını ve gecekondu sahibine ait dairesinin neye benzediğini bilmek istedim.

Para sıkıntısı çektiği için mi ek işlerde çalışıyordu, yoksa finansal hedefleri ve biriktirdiği şeyler olduğu için mi ek işlerde çalışıyordu?

"Benim için çılgın bahar tatilleri yok," dedi omuz silkerek ve bana başka bir bilgi vermedi.

Daha sonra ikimiz de duş almak ve üstümüzü değiştirmek için odalarımıza gittik. Nebülizörün açıldığını duymadım, bu yüzden nefret edeceğini bildiğim şeyi yaptım ve ona mesaj attım.

**NEFES ALMA TEDAVISI YAPMAN GEREKMIYOR MU?
BİZ EVDEYKEN?**

Anında cevap verdi: **Ben iyiyim, baba.**

İçimi çektim. Bunun benim sorumluluğum olmadığını biliyordum ve kontrol manyağı olmak istemiyordum ama neredeyse ambulansla hastaneye götürülmek zorunda kalmasının üzerinden sadece birkaç saat geçmişti (her ne kadar o kadar ciddi olduğunu asla kabul etmese de).

Mesaj attım: **İYİ OLDUĞUNU BİLİYORUM, AMA BU İYİ OLMAZ
MIYDI?**

**TAMAMEN İYİLEŞTİĞİNDEN EMİN OLMAK İÇİN BİR FIKIR VEREBİLİR
MISIN?**

Sanırım ukala bir yanıt bekliyordum, çünkü onun basit mesajını görünce şaşırdım: **Teşekkür ederim.**

Ve birkaç dakika sonra -Teşekkürler *Tanrım*- bir nebülizatörün sesini duydum.

Duştan sonra ihtiyaım olmasa da bazı eşyalarımı seyahat çantama attım. Manhattan'da çok zaman geçirdim, bu yüzden SoHo'daki dairemde ihtiyaım olabilecek her şey vardı. Kot pantolonumu giydim -herkes gitmeye hazırlandığı için brunch her zaman gndelikti- ve sonra hazırdım.

Ama kendimi rahat hissetmiyordum, çünkü ayrılıyordum ve *ondan* ayrılmakla ilgili bir şey beni tedirgin ediyordu. Bu sadece bir oyundu ve birbirimizi çok az tanıyorduk ama daha yeni başlamışken bitiyor olması garip hissettiriyordu.

Mutfağa girdiğimde adada oturmuş defterine bir şeyler yazıyordu. Artık kurgu yazarı olduğunu bildiğimden, ne yazdığını öğrenmek daha da ilgimi çekiyordu. Zihninde hangi fikirler canlıydı, onları kğıda dökmek için ilham almasına yetecek kadar canlı mıydı?

Ve Edward harika bir iş çıkarmıştı, çünkü bir şekilde geleceği gibi görünüyordu. Abi bir İngilizce profesörüne benziyordu. Kot pantolon ve lacivert bir blazer ceket giymişti, altında beyaz bir tişört ve bir çift kaplumbağa kabuğu gzlk (yazarken burnunun üzerinde neredeyse tamamen aşağı kaymıştı) vardı. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve lacivert bir toka ile tutturulmuştu.

Bu şekilde ne kadar doğal göründüğü beni şaşırtmıştı. Daha iyi bilmesem, bunun Abi Mariano'nun günlük versiyonu olduğunu düşünürdüm.

"Ne üzerinde çalışıyorsunuz profesör?" diye sordum ve bana bakıp gülümsediğinde kalbim duracak gibi oldu.

Çünkü o kadar güzeldi ki.

Ama not defterini hızla kapatması ve yüzünde temkinli bir ifade belirmesi dikkatimden kaçmadı.

"Muhtemelen hiçbir şey ifade etmeyecek rastgele düşünceler," dedi omuz silkip elini sallayarak. "Bunu her zaman yaparım, muhtemelen hiç kullanmayacağımı bilsem de bilgileri kaybetmemek için sürekli bir şeyler not alırım."

"Mantıklı," dedim, ne üzerinde çalıştığını daha da merak ederek. "Bu hafta ders için mi?"

Kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu ve gerçek hayatının bir kısmını benimle paylaştığını geçici olarak unuttuğunu söyleyebilirim

Dün gece.

Ve nedense pişman olması fikri hoşuma gitmedi. Yakında yollarımız ayrılacağı için aslında bunun bir önemi olmadığını bilsem de paylaşmak istemesi hoşuma gitmişti.

"Özellikle değil," dedi. "Dönemin başındayız, bu yüzden hazırlık yapıyorum, hangi hikaye fikirlerinin bitirme projeme gireceğini bulmaya çalışıyorum. Yakında onay için danışmanımla görüşmem gerekecek, bu yüzden her şeyi planlamam gerekiyor."

"Anlıyorum," dedim, bundan daha fazlasını asla öğrenemeyeceğim için hayal kırıklığına uğramıştım. Beyninin kâğıt üzerinde çılgınca çalışması, hikâyeler yaratması fikrini hafiften sarhoş edici buluyordum. Ayaklarının dibine oturup saatlerce konuşmasını dinlemek istiyordum.

Kahretsin, benim neyim var böyle?

Belli ki uzun bir hafta sonu geçirmiştım ve aklıma *böyle* düşünceler geldiğinde bakış açımı kaybediyordum. Bitiriyor olmamız ve birkaç saat içinde New York'a doğru yola çıkacak olmam iyi bir şeydi.

Bu hafta sonu taklidi ne kadar çabuk biterse beynim için o kadar iyiydi.

"Gitmeye neredeyse hazır mısın?" diye sordum. "Bu arada çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi, ayağa kalkıp kendine bakarak. "Hiçbir zaman ceket giyen biri olmadım ama Edward'ın nasıl biri olmam *gerektiğini* çok iyi bildiğini hissediyorum."

"O en iyisidir," diye kabul ettim. "Ama senin kim olduğunu herkesten daha iyi bildiğin gerçeğini ikinci plana atmazdım."

Sözlerimi anlamamış gibi kaşları daha da sert bir şekilde birbirine çarptı, ki bu haklıydı çünkü ben de anlamamıştım. Tanışmamızın üzerinden kırk sekiz saat bile geçmemişti ve şimdi onu tarzı ya da hayata bakışı konusunda ikna etmeye çalışıyordum.

Bana neler olduğundan emin değildim. Belki de bir hastalığa yakalanmıştım.

"Ben hazırım," dedi. "Şu defteri yatak odasına koyayım."

Diğer odaya doğru yürüdü, geçerken çantamı işaret ederek "Bavulun yok mu senin?" dedi.

Sanki oraya aitmiş gibi yatak odama girdiğini görmek tuhaftı. "Hayır," dedim. "Ben de New York'ta yaşıyorum, yani dairemde ihtiyacım olan her şey var."

"New York'ta bir evin olduğuna inanamıyorum," dedi - aslında çığlık attı - odaya geri döndüğünde yüzünde çocuksu bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Hep oraya gitmek istemişimdir."

Sesindeki heyecanla ilgili bir şey beni yine *suçlu* hissettirdi. Ya da ne kadar şanslı olduğumun aşırı farkındaydım. Çünkü benim için önemli bir şey değildi. Sadece bir apartman dairesiydi ve New York da başka bir kalabalık şehirdi.

Ama onun için hep gitmek istediği ama hiç gitmediği bir yerdi.

Abi basit bir apartman sorunu için bir otelde bir hafta kalmayı göze alamamıştı ama benim birden fazla evim vardı.

Evet, işte yine karşımda, bana ayrıcalığımı hatırlatıyor.

"Yolda kahve içecek vaktimiz var mı?" diye sordu çantasını tezgâhtan alırken. "Brunch'a gideceğimizi biliyorum, muhtemelen orada kahve vardır ama ben hafta sonları kahvaltıda Frappuccino içmeyi çok seven bir insanım."

"Sadece arada bir mi?" Anahtarlarımı aldım, sanki orada birlikte yaşayan gerçek bir çiftmişiz gibi çantasının yanında durduklarını fark etmemiştim. "Yani sen her hafta sonu bunu yapan biri değil misin?"

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi, bana aklımı kaçırmışım gibi bakarak. "Bir içki yedi dolar falan. Her hafta sonu Frapp bütçem yok ama öyle olabileceğimi düşündüğün için teşekkür ederim."

Güldü ve yanımdan geçerken omzumu okşadı, yeni favori kokum olacağından endişelendiğim çiçeksi ama vanilyalı bir koku bıraktı.

ÇIKIŞ

Abi

İnsanların gerçekten bu şekilde yaşadığına inanmak imkânsız.

Lüks hangarın etrafına bakındım ve bunun hatırladığım uçak seyahatiyle herhangi bir şekilde, biçimde veya biçimde ilgili olduğuna inanmakta zorlandım. Normal insanlar boyunlarında donut şeklinde yastıklarla güvenlik kuyruklarında beklerken ve kalabalık terminallerde otururken, ayrıcalıklılar *burada* mı takılıyordu?

İnanılır gibi değil.

Monk Havacılık hangarı gülünç derecede havalıydı. Yüksek tavanları, parlak zeminleri ve modern hava yolculuğu alanlarının tam tersi olan geniş açık bir depo hissi vardı. Mobilyaların hepsi üst düzey, şık, modern ve aslında rahattı ve yemin ederim ki bu mekânın hiçbir yerinde ne bir toz zerresi ne de bir çöp parçası vardı.

Brunch için masalar getirilmişti; masalar yiyeceklerle *kaphıydı*. Büyük bir açık büfe hazırlanmıştı ama hayatımda alışık olduğum türden bir açık büfe değildi. Önceden pişirilmiş çırpılmış yumurtalar ve şüpheli pastırmalarla dolu alüminyum tepsilerin önünde sarkan hapşırık koruyucuları yoktu.

Hayır, bu özenle seçilmiş enfes kahvaltı yiyeceklerinden oluşan bir koleksiyonu.

Bir krep istasyonu (elbette bir şef tarafından yönetiliyordu), pırıl pırıl gümüş tepsilere yığılmış muhteşem hamur işleri, tam hizmet veren bir bar ve büyük beyaz şapkalı bir adam kaburga eti kesiyordu.

İçeri girer girmez birçok tanıdık yüzle karşılaştık.

Warren, Dex'in ailesi ve diğer başkan yardımcılarının etrafta dolaştığını, golf tatilindeymiş gibi görünen ve evlerine dönmeye hazırlanan seçkin hissedarlarla sosyalleştiklerini görebiliyordum.

"Bence başka bir şey yapmadan önce biraz pirzola yemeliyiz," dedim kolumu Declan'inkinin arasından geçirip büfeyi işaret ederek. "Tüm insanların seni meşgul edecek, bu yüzden önce biraz lezzetli eti hak ediyorsun, öyle değil mi?"

"Yani aç mısın?" diye sordu, ağzında bir sırıtışla bana bakarak, şimdi neler yapabileceğini bildiğim için çok dikkat dağıtıcı olan o ağzıyla.

"Hayır, ben iyi bir kız arkadaşım ve bence yemek yemelisin. Erkeğimin iyi beslendiğinden emin olmak benim sevgi dilim sayılır."

"Gerçekten mi?" Gözlerini kıstı ve beni anlamak ister gibi, daha fazlasını görmeye çalışır gibi bana baktı. *Bu bakışı sevmiştim.* Samimiydi ve gerçek beni gerçekten takdir ettiğini hissettiriyordu. "Bu senin sevgi dilin gibi görünmüyor."

"Elbette öyle," diye yanıtladım sesimi alçaltarak. "Sanırım üç yemek yapmayı biliyorum, hatta belki dört, yani bir gün bir erkeği gerçekten şanslı kılacağım."

"Üç yemeğin adını söyle," dedi sırtarak.

"Tamam, belki iki tane," dedim, dondurucumdan başka bir şey hazırlamak istediğimde yaptığım şeyleri düşünerek. "Müthiş spagetti ve köfte yaparım, gulaşı öldürürüm ve ayrıca gerçekten harika bir biberli güveç yaparım."

"Demek sadece makarna yapıyorsun," dedi gülerek ve gerçekten gülümsediğinde gözlerinin kısılmasına bayılıyordum.

"Evet, sadece makarna yapıyorum," diye kabul ettim. "Gerçi çok iyi Crock-Pot dana rosto da yaparım."

"O sadece eti tencereye atıp güç düğmesine basmak değil mi?" "Yine de *çok iyi* pişiriyorum."

"Peki," dedi, gülümsemesi hafif bir kıvrıma dönüşmüştü. "Hadi gidip kızıma biraz et getirelim."

Sadece oyun oynuyorduk, biliyordum, ama onun bu hoşgörölü tarafında bir şey vardı, bana istediğimi kabul ettiğini gösteren bir bakış attığında, bu inanılmaz derecede çekiciydi. Bu, Declan'ın iş dünyasından gelen, başkan yardımcısı versiyonunun karakterine o kadar aykırıydı ki neredeyse romantik bir hal alıyordu.

Her şeye hükmeden kontrol manyağı bir patrondur, bu yüzden pantolonu benim giydiğim zamanlar gerçekten çok hoş hissettiriyordu.

Açık büfeye gittik ve onun tabağına istemediğini bildiğim yiyecekleri koyarak kendimi eğlendirdim. "Krepleri denemelisin" gibi şeyler söylemek çok kız gibi hissettiriyordu, oysa onu 5K'dan sonra üç tam buğday simidi yerken görmüştüm, bu yüzden çok aç olamayacağını biliyordum.

Ama tabağına istemediği bir şey koyduğumda gülmek için kendini zor tutuyormuş gibi dudaklarını titretmesi hoşuma gidiyordu.

Uzun bir masaya doğru yürürken ağzının kenarından sessizce, "Doldurduğun her şeyi sana yedirmeliyim," dedi.

"Ama bu kadar çok yemem hiç de hanımefendice olmaz," dedim alaycı bir tavırla. "Gerçi muhtemelen vücuduna dikkat ediyorsundur ve tabağına koyduğum hiçbir şeyi yemezsin zaten."

"Sanırım vücudumu izleyen kişi *sensin*," diye alay etti. "Hayır, değilim," diye ciyakladım, sesimin ne kadar çok ortaokul öğrencisi. "Dolabına girdim ve sen yarı çıplaktın; göğsüne bakmaktan başka çarem yoktu."

"Tatlım, ben öyle bir şey demedim," dedi sessizce, ağzında seksi bir sırıtışla. "Sadece şaka yapıyordum, ama görünüşe göre beynin hala dünkü dolapta göğsümün üzerinde."

Buna ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden kaburgamı kesip ağzımı tıka basa doldurmaya başladım, bu da onu güldürdü.

Yemekten sonra etrafı dolaştık ve aslında oldukça güzeldi. Declan'ın iş arkadaşlarının çoğuna ısınmaya başlamıştım; hâlâ gösterişçi ve ayrıcalıklı olduklarını düşünüyordum ama bana gösterdikleri nezaketi takdir ediyordum.

Taslağını yazmaya başladığım hikâyede kendimi Daphne gibi hissetmem korkutucuydu. Şaşırtıcı bir hızla bu insanların ve hayatlarının içine çekiliyordum, küçümsemem daha sıcak ve daha az yargılayıcı bir şeye dönüşüyordu.

Tasarım ayakkabılar ve pahalı çantalar karşısında hâlâ içten içe gözlerimi deviriyordum ama sahiplerinden gelen samimiyetten hoşlandığımı da inkâr edemezdim.

Brunch boyunca, sürekli bir kalkış akışı vardı. Kapıların yanında bir bagaj kontrol bankosu vardı ve görevliye el sallayan yolcular kapıdan çıkmadan önce bagajlarını alıp götürüyorlardı.

Kalabalığın yavaş yavaş azalmasını izlerken bile, nedense sıranın Dex'e gelmesine hazır değildim.

"Hey," dedi eğilip kulağıma doğru konuşarak. "Uçağıma yetişme vaktim geldi."

Soluna baktım ve servis şoförünün arkasında durduğunu, onu ana terminale götürmek için beklediğini fark ettim.

Plana göre arabasını dairesine ben götürecektim, ki bunu yapmak için çok heyecanlıyım, servis şoförü de onu Eppley'deki ticari terminale götürecekti.

"Şimdiden gitmek zorunda mısın?" Dedim, kesinlikle rol yapmıyordum. Onunla harika vakit geçiriyordum ve gitmesini istemediğimi fark ettim. Büyük bir şey değildi, üzerinde düşünülecek duygusal bir şey değildi ama ondan hoşlanıyordum.

"İstiyorum," dedi, gözlerinde pişmanlık gibi bir şeyle bana bakıyordu.

Bütün gün rol yapmanın verdiği bir cesaret miydi, yoksa benimle ilgilendiğinden beri kendimi ona çok daha yakın hissetmem miydi bilmiyorum ama ne yapacağımı çok iyi biliyordum.

"Seni mekiğe kadar geçireyim," dedim ona bir bakış atarak. Anlamış olmalı, çünkü bana göz kırptı. "Hadi gidelim."

Elini tuttum ve onunla birlikte yürüdüm, büyük cam pencerelerin diğer tarafına park etmişken bu biraz saçmaydı ama umurumda değildi.

Dışarı çıkıp siyah cipin yanına varır varmaz, sanki gerçekten erkek arkadaşımış ve beni bir yolculuğa çıkmak için terk ediyormuş gibi kollarımı ona doladım. O da bana sarıldı, o koca bedeni beni sardı, odunsu kokusu burnuma geldi ve ben de "İyi yolculuklar" dedim.

Ellerimi yanaklarına koydum ve ağzını kendime doğru çektim, terminalin içinden izleyebilecek herhangi bir seyirci tarafından takdir edileceğini bildiğim türden bir öpücük verdim.

Basit bir şekilde dudaklarımızı birbirine bastırdık.

Bir kez daha, normal bir çift öpücüğü deniyordum. Ve bir kez daha başarısız oldum.

Çünkü o da beni öpmeye başladığı anda öpücükleri, terminalleri ve gerçek kelimeleri düşünmeyi bıraktım.

Kahretsin, bu adamın öpüşme şekli.

Ağzı benimkinin üzerinde açıldı ve kolları vücuduma sıkıca sarıldı ve beni bırakmak istemiyormuş gibi öptü. Dili dizlerimin üzerinde gezindiğinde dizlerimin arkasında hissettim, dişleri alt dudağımın üzerinde gezindiğinde vücudumun ortasında hissettim.

Ve boğazının arkasından yalnız kalmayı dilediğini söyleyen bir ses çıkardığında bunu *her yerde* hissettim.

Beni geri getiren, kim olduğumu, nerede olduğumuzu ve kiminle birlikte olduğumu hatırlamamı sağlayan şey servis şoförünün boğazını temizlemesiydi.

Declan geri çekildi ve bana baktı, gözleri ateşliydi.

"Gitmeyi gerçekten zorlaştırıyorsun, Abi Green," dedi küçük bir sırtışıla.

"Gitmene izin vermeyi gerçekten zorlaştırıyorsun, Declan Powell," dedim, rujumu dudaklarından silmek için uzandım. "Oraya vardığında bana mesaj at ki sağ salim indiğini bileyim."

"Burada bizden başka kimsenin olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve itiraf ettim, "Biliyorum, ama yine de oraya vardığında bana mesaj at ki başardığını bileyim, tamam mı?"

Yutkundu ve başını salladı. "Atacağım."

Sonra döndü ve mekiğe bindi. *Güle güle*

Declan.

Orada öylece durmuş, onu özleyeceğimi bilecek kadar neyim olduğunu merak ediyordum. Süslü hangara geri dönüp havadan sudan konuşmak ve bir daha asla göremeyeceğim insanlarla vedalaşmak yerine, doğruca binanın diğer tarafındaki Declan'ın arabasına gittim.

Kendimi bu kadar duygusal hissetmem hiç mantıklı değildi ama üzerinde fazla düşünmeyecektim. Sonuç olarak hâlâ bir servet kazanıyordum ve şimdi Cuma gününe kadar kalacağım lüks daireye lüks bir arabayla gidecektim.

Declan'ın gidişiyile ilgili herhangi bir duygu sadece aptalcaydı ve onu düşünmeyi bırakıp kim olduğumu ve durumumuzun gerçekliğini hatırlamam gerekiyordu.

Ama eve döner dönmez ondan bir mesaj alınca bunu yapmam imkânsız hale geldi.

Sıkıldım. Buraya 2 saat erken gelmek çok saçma.

TSA ön kontrolü var. Güvenlikten 2 dakikada geçtim ve şimdi öldürecek 2 saatim var.

Koltuğuna oturdum ve cevap verdim: Diğer tüm işadamları gibi barda sarhoş olmayacak mısınız?

Dex: Havaalanında tek başıma içmek gibi bir niyetim yok. Bu çok iç karartıcı görünüyor.

Bir şakayla karşılık vermek üzereydim ama dokunmanın ortasında durdum. İşimiz bitmişti ve bunu kesmem gerekiyordu.

Ben de denedim; gerçekten d e n e d i m . Mesaj attım: **Biliyorum** **ikimizin de**

ama bu hafta sonu şaşırtıcı derecede iyi vakit geçirdim. **Değiştirdiğin için teşekkürler.**

Dex: Ne demek "değişmek"?

Sırıttım ve gönderdim: Seninle tanıştığım gün biraz hıyar gibiydin ama hafta sonu boyunca büyüdü. Aslında çok hoş anların var.

Dex: Daha önce hiç keyifli olarak tanımlanmamıştım.

Mesaj attım: Bunun doğru olduğuna eminim ama hangarda seninle çok keyifli vakit geçirdim.

Dex: İyi vakit geçirdim ;)

Gönderdim: Senden bu kadar nefret ettikten sonra sana tahammül etmeye başlamamın Münchausen sendromu gibi bir şey olduğuna eminim.

Dex: (a) Sen benden hiç nefret etmedin ve (b) bu Münchausen sendromu değil.

anneler tıbbi ilgi istedikleri için kendi çocuklarını zehirlerler mi?

Burnumu çektim çünkü haklıydı. Mesaj attım: Rehinelerin kendilerini esir alanlardan hoşlanmaya başladığı şeyi kastetmişim.

Bunu kastettiğini biliyordum. Bu arada çekini yatak odasındaki masa.

Yatak odasına girdim ve yatağın karşısındaki masanın üzerinde duran çeki gördüğümde kusmak istedim. Bunun sembolizmi beni çöp gibi hissettirdi. Artık onun iyi bir insan olduğunu düşünüyordum, bana hiçbir şey için küçük bir servet ödüyor olması bana çok iğrenç geliyordu.

Sanki ondan haraç alıyormuşum gibi.

Hangarda bu konuda bir karar vermem gerektiğini fark etmişim. Öğrenci kredilerimin ödenmesini, geleceğime başıma bela olmadan yeni bir başlangıç yapmayı çok istiyordum ama kırk bin dolar *kazanmamıştım*. Dürüst olmak gerekirse, *kırk* doları bile zar zor kazanmıştım.

Süslü bir dairede uyudum ve gerçek hayatta asla karşılayamayacağım süslü kıyafetler giyerek süslü gezilere gittim; bu nasıl bir şeydi ki birinden bunun için para alabileceğimi düşündüm?

Henüz kesin cevabımı bulamamıştım ama o çeki bozdurmayacağımı düşünmeye başlamıştım.

Yatak odasından çıktım ve mesaj attım: Bu bana hatırlattı, ben gidiyorum.

Cuma günü dışarı çıktığımda kolyen mutfak tezgahında olacak.

Dex: Yapma. O senin.

İnledim ve mutfığa girdim, bana kolyeyi aldığından beri boynumdan ayrılmayan çikolata elmaslara dokunmak için elimi kaldırdım. Adam bu kadar sarhoşken aklımı başımda nasıl tutabilirdim ki?

Bana mücevher mi veriyorsun? Ona çillerimi hatırlattığını söylediği o muhteşem kolyeyi saklayamazdım, bu yüzden zaten yüz kadar fotoğrafını çekmiştim.

Mesaj attım: Kesinlikle benim değil. Fiyat etiketini gördüm. Fiyat etiketini gördüm.

Harika bir fikir -Warren ve çetesi bunu yedi- ama o para için sıkışıp kalmanız için bir neden yok.

Dex: Geri vermeyeceğim, sende kalsın.

Adam para konusunda tam bir gulyabaniydi. On beş bin dolarlık bir kolyeyi iade etmek istemediği için çekmecedeki mi bırakacaktı?

Mesaj attım: Sakla ve başkasına ver.

Bunu yapmayacağım. Eğlenceliydi ve eğer beğendiysen sende kalmalı ve giymelisin.

İçimi çektim ve buzdolabını açtım. Mesaj attı: Parayı gerçekten hiç umursamıyorsun, değil mi?

Mesaj atmak yerine telefonum çalmaya başladı. Arayan oydu tabii ki. Cevap verdiğimde, "Eşyalar umurumda değil." dedi.

Eşyalar. On beş bin dolarlık bir kolyeyi "eşya" olarak görüyordu.

Konuya girmek istemedim ve dedim ki, "Bu rastgele olacak ama mutfak aletlerinizi kullanmamın bir sakıncası var mı? Yiyeceklerimi kendim alırım ama gitmeden önce o muhteşem mutfağınızda bir kez daha yemek pişirmeyi çok isterim."

"Sadece üç tarif bildiğini söylediğini sanıyordum," dedi.

"Bu yemek yapmaktır." Buzdolabının arkasına bakmak için eğildim. "Pişirme tamamen başka bir şey."

"Elbette," dedi, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Evet, istediğin her şeyi kullanmakta özgürsün ve ihtiyacın olan şeyler bende varsa, gidip market alışverişi yapma."

Tekrar dik durdum. "Neden bu kadar iyi davranıyorsun? Bu iş bittiği için çok mu mutlusun da kutlama için kıcımı öpüyorsun?"

"Sanırım bu da bir parçası," dedi. "Ve şimdi seni tanıdığıma göre, sanırım biraz daha az tehdit gibi hissediyorsun."

"Beni daha önce tehdit olarak mı görüyordun?" Tehdit edici miydim? Bu düşünce hoşuma gitmişti. "Daha önce kimsenin bana böyle dediğini sanmıyorum."

"Bu senin tavrındı. Bana bedensel zarar vermenden korkmuyordum ama hayatıma ve itibarıma yapabileceklerin konusunda biraz dehşete düşmüştüm."

Buzdolabını kapattım ve kilere doğru yürüdüm. "Fantastik olduğumu kabul edeceğin kısım burası mı?"

"Her şeyi mahvetmediğini kabul ettiğim kısım burası."

"Sanırım kabul edeceğim," dedim ve aslında başka bir oda olan yere adım attım. Kileri yerden tavana kadar kuru gıda ve malzemelerle doluydu ve ben bunu asla unutamayacaktım.

"Peki günün geri kalanında ne yapıyorsun?" diye sordu ve benimle bir arkadaş gibi telefonda sohbet etmesinin ne kadar garip olduğunu düşündüm. O da *neydi* öyle? Ve daha da tuhafı bunun çok rahat hissettirmesiydi.

Declan artık benim arkadaşım mıydı?

"Yarın dersten önce bazı fikirlerin taslağını çıkarmak istiyorum ve yarın sabah Benny's'de çalışmam ve yarın akşam beşte sizin binadaki bir birimi temizlemem gerekiyor."

"Bunu yaptığını unutmuş olmam garip mi?" diye sordu.

"Evet, çok tuhaf," diye cevap verdim. "Asıl tuhaf olan, seni tanıdıktan sonra *burayı* ilk kez temizlemek zorunda kalışım olacak."

"Sırf senin hayatını mahvetmek için pasaklı biri olmam gerekebilir," dedi alaycı bir şekilde.

"Bu senin daha önce olduğunu düşündüğüm kişiye çok benziyor." Çömeldim ve Doritos'un her bir çeşidinin bir rafta sıralandığını fark ettim.

"Uçağa binmeden önce bu zamanı değerlendirip biraz iş yapsam iyi olacak," dedi. "Gelen kutum dolup taşıyor."

Hathaway işleriyle mi dolup taşıyordu yoksa hâlâ kocaman bir soru işareti olan Roma işleriyle mi? Merakım daha fazla dayanamadı ve "Roman'la yatırım anlamında ne tür işler yapıyorsunuz?" diye sormaya karar verdim.

Cevap vermeden önce kısa bir duraksama oldu.

"Neden bilmek istiyorsun?" diye sordu.

Soruma cevap vermemek için ne tuhaf bir yol.

"Bilmiyorum. Yani, sadece merak ediyorum," diye açıkladım. "Çünkü iki en iyi arkadaşın boş zamanlarında birlikte yatırımlar üzerinde çalıştığını görmek eşsiz bir şey."

"Benzersiz" derken şüphe uyandırıcı demek istedim.

"Bu biraz... karmaşık bir durum," dedi, ses tonu beni çekip gitmem konusunda uyarıyordu. "Ve bunun Hathaway ile bir ilgisi olmadığını söylemiştin?" diye sordum.

"Bana ne sormaya çalışıyorsun, Mariano?" dedi, sesi... savunmacı mıydı? Belki de kızgın. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Tamam," dedim, bilmemin neden bu kadar önemli olduğundan emin değildim. "Roman'la *tam olarak* ne tür bir iş yaptığınızı söyleyin, anlamam için çok karmaşık ve sıkıcı olsa bile."

"Hayır." "Yapamam" demeden önce boğazını temizlediğini duydum. Yasadışı ya da ahlaka aykırı bir şey değil ama gizli."

"Anlıyorum," dedim, bunun yatırımlar açısından ne anlama gelebileceğini merak ederek.

"Yapabilseydim sana söyledim," dedi, "ama bu sadece işle ilgili şeylerden biri."

Uyuşturucu kaçakçılığı ve zimmete para geçirme gibi mi?

Bu düşünce aklıma gelir gelmez konuyu kapattım, çünkü ona güvenmemem için bana hiçbir neden vermemişti. Neyin peşinde olduğunu anlamayabilirdim ama anlamak zorunda değildim.

"Birinci sınıfta mı uçuyorsun?" Onu bir uçağın içinde hayal etmeye çalışırken konuyu değiştirerek sordum.

"Bugün uçuyorum,"

dedi. "Her zaman

değil mi?"

"Tamam, çoğu zaman uçuyorum," diye itiraf etti ki bu beni güldürdü çünkü *tabii ki* uçuyordu. Pahalı bir kolye alıp çöpe atmayı umursamayan adam, uçak biletinden tasarruf etmeyi de umursamazdı.

"Gerçekten size sıcak havlu veriyorlar mı?" Yüksek sesle merak ettim.

"Kısa uçuşlarda ve küçük uçaklarda vermiyorlar ama çoğu zaman evet, sıcak havlu veriyorlar."

"Onlarla ne yapıyorsunuz?" Dünyadaki diğer yetişkinlerin bir şekilde benim kaçırdığım bir yaşam kılavuzuna sahip olduklarını bir kez daha hissederek sordum. "Yani, bariz cevabın yüzünü silmek olduğunu biliyorum, ama bu önermek için çok garip bir şey gibi görünüyor."

"Sanırım öyle, şimdi sen söyleyince aklıma geldi," dedi, sanki daha önce hiç düşünmemiş gibi eğlenmiş bir sesle.

"Tamam, sen git işini yap," dedim, "ben de mutfağında çikolatalı kurabiye yapmama yetecek kadar var mı diye bakmaya gidiyorum."

"Parmaklarım senin için çapraz duruyor," dedi kuru bir sesle. "Elbette öyle."

"Sonra konuşuruz," dedi.

Telefonu kapatmadan önce, "İndiğinde bana mesaj at, böylece kaza yapmadığını bileyim," dedim.

"Benim için endişeleniyor musun, Mariano?"

Bir an nutkum tutuldu, bunu neden ağzımdan kaçırdığımdan ve sesinin neden *öyle* çıktığından emin değildim, sanki gülümsüyor ve gerçekten merak ediyor gibiydi. "Evet," dedim, karşımda utanmamı gerektirecek kimse olmamasına rağmen yanaklarım sıcacıktı. "Çünkü eğer ölürsen, muhtemelen Cuma gününden önce buradan kovulacaksın."

"Vasiyetime bu şekilde yazdım bile. Kesinlikle sürüklenip götürüleceksin."

"Güle güle Declan," dedim gözlerimi devirerek.

Bu kez telefonu kapatmadan önce onun sessiz sesini duydum. "Sana mesaj atarım." Alt dudakımı ısırarak kendi kendime gülümsedim.

"Güzel."

Telefon görüşmesi bittikten sonra, kendimi onun devasa kilerindeki malzemelerle oynadığım saklambaç oyununa kaptırdığımda bir hafiflik hissettim.

Declan'ın çikolata parçaları yoktu ama büyükannemin muzlu ekmeğinden altı somun yapmama yetecek kadar olgunlaşmış muz vardı. Ayrıca daha önce hiç kullanmadığım devasa bir endüstriyel mikseri vardı, bu yüzden o nefis partiyi çırpılmaktan *gerçekten* keyif aldım.

Ama mutfağı temizledikten ve ekmeği kaldırdıktan sonra kendimi biraz kaybolmuş hissettim.

Lauren'a mesaj attım ama cevap vermedi. Bu sürpriz değildi. O benim en iyi arkadaşımdı - dürüst olmak gerekirse, iş arkadaşlarım dışında tek arkadaşımdı - ama artık benim için fazla zamanı yoktu. Aşıktı, ruh eşini bulmuştu ve şimdi zamanının çoğunu o alıyordu.

Olması gereken de buydu.

Kendisi için mükemmel kişiyi bulmuştu ve sürekli birlikteydiler.

Ama bu beni çoğu zaman kaybolmuş hissettiriyordu.

Kanepeye uzandım ve *Psych*'ın bir bölümünü bulmaya çalıştım, çünkü şu anda yazmak için çok yorgundum ve Stephen King havamda değildim.

Ama orada oturup televizyonda bir şeyler aramak hayatımın ne kadar durgun olduğunu gösteriyordu.

Çünkü burada, milyon dolarlık muhteşem bir dairede oturuyordum ve arayıp dertleşebileceğim hiç kimsem yoktu. Kendisini etkilemediği sürece nerede olduğumu ya da ne yaptığımı muhtemelen umursamayan annemden başka kimse yoktu. Doğrusunu söylemek gerekirse, sırf *şoföre* heyecan verici bir şey yaptığımı gösterebilmek için bir pizza sipariş etmek istedim.

Ama pizzaya harcayacak param yoktu.

Tanrım, acınacak haldeydim.

Yalnızlık aptalca bir kelimeydi, kimsenin onları sevmediğini düşündükleri için ağlayan ay yüzlü kadınların görüntülerini çağrıştıran bir kelimeydi ve ben öyle değildim.

Yalnız değildim.

Daha çok görünmezdim. Dünyadaki diğer herkesin dolu ve meşgul hayatları varmış gibi görünüyordu ve benim küçük varlığım onların yetki alanlarının dışında gerçekleşiyordu. Müşteriler ve iş arkadaşlarımla sohbet ediyordum ve benden hoşlanıyor gibiydiler ama özel hayatımda yalnızdım.

Ve bazen çok uzun zamandır böyle olduğumu hissediyordum.

Tek başıma olmaktan memnundum -aslında iyiydim de- ama dünyada kimsenin nerede olduğumu bilmediği ya da umursamadığı gerçeğinin rastgele anlarda beni yakalamasından nefret ediyordum.

"Boş ver bunu," diye mırıldandım ve televizyonu kapattım.

Ne kadar yorgun ya da moralsiz olduğum önemli değildi, bu tatilden en iyi şekilde yararlanacaktım. Dizüstü bilgisayarımı ve not defterimi kaptığım gibi balkona çıktım ve hâlâ ilham verici bir manzaraya sahipken kendimi yazmaya zorladım.

Ve bir dakika sonra, diğer her şey eriyip gitti.

Daphne dikkatimi çekti ve bu onun dikkatiydi.

Daphne'nin özel arabaları ve lüks uçakları nasıl gördüğünü yakalayarak yazmaya başladım ve sanki kelimeler içimden dökülüyordu. Parmaklarım yeterince hızlı yazamıyordu. Daphne'yi yazmak çok kolaydı çünkü o bir bakıma bendim ya da en azından gözlemleri benimkine benzer deneyimleri olan birine aitti.

Declan ve hayatıyla ilgili yüzeysel düzeyde şaşırtıcı bir karakterizasyon işlevi gören o kadar çok şey vardı ki. O kadar çok parası olduğu için arabalara ve mücevherlere tek kullanımlıkmiş gibi davranan bir milyoner anlamını yitirmişti. İnsanların kendisine kraliyet ailesindenmiş gibi davranmasına alışmış bir adam. Gerçek hayatta Declan'da bundan çok daha fazlası vardı ama aynı şey Daphne'nin aşık olduğu Connor için söylenemezdi.

Evet, Dexxie'nin göbek adını kullanıyorum, diye düşündüm sırtarak. Bundan nefret ederdi.

Saatlerce orada oturdum, Connor, Daphne ve onun sudan çıkmış balık deneyimleriyle milyonlarca mil uzakta oturdum ve sadece defterime birkaç hatırlatma eklemek istediğimde ve kalemim olmadığını fark ettiğimde içeri girdim.

Dex'in ofisine girdim - o odayı defalarca temizlediğim için bir çekmece dolusu yeni açılmış kalemi olduğunu biliyordum - ama çekmeceyi açarken gözlerim masanın üstünde duran bir kağıt parçasını fark etti.

Asla gizlice bakmazdım ama gözlerim bunun Roman'dan Dex'e gelen basılı bir e-posta mesajı olduğunu görünce kendimi durduramadım.

Gönderen: Roman Halder< rhalder@RWDR.com>

Tarih: 29 Eylül saat 16:53

Konu: Yatırım Operasyonları 9/29

Kime: Declan Powell< dpowell@RWDR.com>

Dex-

İlk üçünü şiddetle tavsiye ederim, dördüncüsüne siz karar verin

-REZAK, JONATHAN {917055} 125K
-JOHNSON, CAMILLE {765003} 76K
-KPH DANIşMANLIK {891077} 2 MİLYON
-HANNIFORD, PETER {122739} 325K

Bana ne oldu bilmiyorum ama telefonumu çıkardım ve bir fotoğraf çektim. Dex, Roman'la yaptığı işin gizli olduğunu söylemişti ve içimden bir ses onun suç teşkil eden bir şey yapmadığını söylüyordu ama bütün gece yalnız ve sıkılmış olacaksam Google'da araştırma yapmanın ne zararı olabilirdi ki?

Dışarıdaki derme çatma ofisime geri döndüm ama hava biraz serinlemeye başlamıştı, ben de içeri geçtim. Dizüstü bilgisayarımınla yemek masasına oturur oturmaz arama penceresini açtım, hafiyelik fikriyle o kadar meşguldüm ki hemen işe geri dönmek istemedim.

Google'da RWDR'yi arattım ama hiçbir şey bulamadım. Rastgele yerlerde, sahte erkek arkadaşım ve onun arkadaşıyla bağlantısı olmadığı belli olan bir sürü rastgele şey. Listedeki isimleri Google'da arattım ama hiçbir şey ifade eden bir bilgi bulamadım. Güney Dakota'da bir RWD Consulting buldum, ancak süper... etkileyici olmayan bir BT firması gibi görünüyordu.

Muhtemelen Canva kullanarak kendi web sitelerini yapmışlar ve üç tane Ortabatı görünümlü çalışanları varmış gibi görünüyordu.

Milyonerlerin ya da herhangi birinin yatırım yapmak isteyeceği türden bir iş değildi, yani ya yanlış firmaydı ya da bu daha az mantıklıydı.

Telefonum çaldığında araştırmamdan sıkılmaya başlamıştım. Yakalanmışım gibi hissederek sıçradım.

Masadan telefonu aldım ve arayanın Dex değil de Lauren olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım.

Bu çok aptalcaydı; neden beni arasın ki?

"Alo?" dedim. Arama motorumu kapatıp Word dokümanımı açtım.

"Gönderdiğin resimlere inanamıyorum!" diye ciyaktı. "Bir milyoner gibi takıldığın için seni çok kıskanıyorum."

"Oldukça harika," dedim sandalyede arkama yaslanıp odaya bakarak.

Yüksek tavanlar, büyük pencereler, gömme aydınlatma; burası bir rüyaydı. "Peki ne yapıyorsun? Bu arada Bay Powell'ın arabasına bir takip cihazı yerleştirdim.

Şehir merkezinde bir garaja park etmiş gibi görünüyor."

Kendime rağmen güldüm. Declan bilseydi ne yapardı? Muhtemelen kızardı ama dürüstçe söyleyebilirim ki bu konuda hiçbir şey bilmiyordum çünkü gerçekten bilmiyordum.

"İzleyici "nin ne olduğunu bile bilmiyordum. AirTag'in endüstriyel versiyonu olduğunu varsayıyordum ama neydim ben, casus mu? "Altımdaki garajda."

"Oh, biliyorum," dedi ve kendisiyle ne kadar gurur duyduğunu duyabiliyordum. "Bu arada hafta sonundaki erkek arkadaşınla ilgili ilk kontrolüm temiz çıktı."

"Sana söylemiştim," dedim. "Yine de..."

"Neye rağmen?" Sesi anında meraklanmış gibi geldi. "Bir şey mi buldun Ab?"

"Hayır, öyle bir şey yok," dedim, ona söylemeli miyim diye düşünürken. Teknik olarak hiçbir şey bilmediğimde gizliliği ihlal etmemiş oluyordum ve Lauren kelimenin tam anlamıyla bir kasaydı. Eğer ondan bir şeyi gizli tutmasını isterseniz, bunu mezara kadar götürürdü.

"Tamam, mesele şu: Bu endişelendiğim bir şey değil; bu *meraklı* olduğum bir şey. Declan'a tamamen güveniyorum, ama... sadece işlerinden birinin ne olduğunu gerçekten bilmek istiyorum ve o bunun gizli olduğunu söylüyor."

"O bir katil," dedi bilerek.

"Aman Tanrım, değil!" Güldüm ve onunla konuşurken ayağa kalkıp yürümeye başladım. Telefonda konuşurken oturmakta pek iyi değildim.

Ona tam olarak ne bildiğimi anlattım ve sonra bulduğum e-postadan bahsettim.

"Ekran görüntüsünü bana göndermelisin," dedi. "Bir şey *yapmayacağım* ama araştırma konusunda senden daha iyiyim. İzin ver senin için hafiyelik yapayım."

Hâlâ mükemmel bir şekilde boyanmış olan ayak parmaklarıma baktım - teşekkür ederim Kat- ve ona söylemeyi düşündüm. Bana bunun gizli olduğunu söylemişti; onun bilgilerini gerçekten paylaşmalı mıydım?

"Hayır," dedim mutfağa doğru yürürken. "Bırak fotoğrafını çekmeyi, okumamalıydım bile. Sahte kız arkadaş rolünü oynamayı çoktan bıraktım, yani onun hayatında ne yaptığı beni ilgilendirmez."

"Ama merak etmiyor musun?" diye dürtükledi. "Bilmek eğlenceli olmaz mıydı? Bir zamanlar birlikte bir hafta sonu geçirdiğin milyoner hakkında bir sırra sahip olmak? Bundan on yıl sonra onu ikinci karısı ve üçüncü yatıyla gazetede gördüğünde, ondan daha fazlasını biliyormuş gibi hissetmek eğlenceli olmaz mı?"

Az önce söylediği her şeyden neden nefret ediyordum? "Bırak iki karısını, bir karısı olacağından bile şüpheliyim. Yirmi dört-yedi çalışıyor."

"Bırak da bakayım; bu arada bir şey bulamayacağıma eminim. Declan Powell bunun gizli olduğunu söylüyorsa, internette havalı bir kız tarafından bulunamayacağına eminim."

"Tamam, gönderiyorum," dedim inleyerek. "Ama lütfen bakmayı bitirir bitirmez sil."

"Gece yarısına kadar silinmiş olacak," dedi. "Söz veriyorum."

Sonra vites değiştirdi, bana yeni dövüş sanatları takıntısından bahsetti ve telefonu kapattığımızda midem gurulduyordu. Brunch'tan beri bir şey yememiştim, yani saat kaç olursa olsun yemeğe ihtiyacım vardı.

Mutfağa gittim, artık Dex'in dolaplarındaki neredeyse her şeyin yerini tamamen biliyordum ve birdenbire bir yabancının dairesi yerine bir arkadaşımın evinde kalıyormuşum gibi hissetmek biraz akıl karıştırıcıydı.

Kilerden biraz melek saç makarnası çıkarırken, indiğinde bana gerçekten mesaj atıp atmayacağını merak ettim. Kolayca unutulabilir ya da umursamayabilirdi.

Tabii bu da şu soruyu akla getiriyordu: Son konuşmamız her şey sona ermeden önce yapacağımız son konuşma mıydı, yoksa farklı bir şeyin başlangıcı olabilir miydi?

BİRİNCİ SINIF

Declan

"Cidden beni FaceTim'liyor musun?" diye sordu aramama cevap verirken.

Telefonumun ekranında Abi'nin yüzü belirdi ve yanından ayrıldığımdaki genç profesörden çok farklı görünüyordu. Saçları örülmüştü, gözlüğünde bir çeşit pudra vardı - un olduğunu varsaymak zorundaydım ve üzerinde *SENİN MO'N KOLEJE GİDİYOR* yazan neon-turuncu bir tişört giymişti. "Uçakta telefon kullanma izniniz var mı?" diye sordu.

"Birinci sınıf uçağa bindi ama diğer herkes hâlâ biniyor, o yüzden birkaç dakikam daha var."

"Beni görmek için ölüyor muydun? Burada erişte yapmaya çalışıyorum Powell."

Telefonu yere bıraktı, böylece ocağımın önünde durduğunu görebiliyordum.

"Birinci sınıfta çok ilgili görünüyordun," dedim, makarnayı karıştırmak için bir masa çatalı kullanmasını izlerken. "Ben de sana ıslak havludan başlayarak küçük bir tur attırayım dedim."

"Sende var mı?" Eriştesini izlerken beni yarı yarıya dinliyor gibi görünüyordu ve bu nedense beni büyülüyordu. Onun kendi dünyasında -benim dairemde- hareket edişini görmekte büyüleyici bulduğum bir şey vardı.

Daha fazlasını öğrenmek, oturup bundan sonra ne olacağını izlemek istiyordum.

"Bu sıcak havlu," dedim havluyu tutarak. "Ve yüzüne bu şekilde koyuyorsun."

Birkaç saniye yüzümü kapattım, sonra havluyu çıkardım. "Ama bu makyajını lekelemez mi?" diye sordu. "Makyaj yapmış gibi mi görünüyorum?" diye cevap verdim.

"Hayır, ama o zaman bu cinsiyetçi bir avantaj çünkü hiçbir kadın yüzünü mahvetmeden sıcak havluyu kullanamaz."

"Tüm kadınların seyahat ederken makyaj yaptığını varsayarsak *bu* cinsiyetçi bir yaklaşım olur."

Kaşlarını çattı. "Erkek olduğun halde bana cinsiyetçi diyemezsin." "Bu doğru mu?" diye sordum ve burnu kırışarak gülümsedi.

Kamera.

"Kapa çeneni ve bana gerisini göster," dedi başını sallayarak.

Telefonu çevirdim ve ona business class koltuğunu ve her şeyin nasıl çalıştığını gösterdim. Sürekli seyahat etmeye o kadar alışmışım ki, uçaklara aşina olmayan insanların olması benim için akıl almaz bir şeydi.

"Yani New York'a inene kadar bir battaniyeyle yatıp gece gündüz uyuyabilir misin?" diye sordu inanamayarak.

"Yapabilirim ama yorgun değilim," dedim.

"Uçakta *bana* rahat bir yatak verilseydi kesinlikle uyurdum."

"Sende bunu görebiliyorum," dedim, gözlüklerinin ne kadar kirli olduğunu bilip bilmediğini merak ederek. "Şimdi gerçekten gitmeliyim ama görmek istersin diye düşündüm."

"Çok düşüncelisin," dedi yüzünü telefona biraz daha yaklaştırarak. "Ciddiyim. Sadece görebilmek için aradığına inanamıyorum. Bu gerçekten çok hoş."

"Sıkılmışım," diye yalan söyledim.

"Teşekkür ederim," dedi sırtarak. "Her zaman bir ahmak olmadığın gerçeğiyle beni şaşırtmaya devam ediyorsun."

"Öyleyim. Sadece nezaket gösterdiğim anlar oluyor."

"O anlardan birine tanıklık ettiğim için çok heyecanlıyım."

Bunu yapmak istememiştim ama New York'a uçarken hep Abi'yi düşündüm.

Ve hiç beklemediğim bir sonuca vardım: Biriyle çıkmaya hazır olduğumda, mevcut sosyal çevrem dışına bakmayı düşünebilirdim. Abi çok akıllı, gerçek ve komikti, çıktığım son birkaç kişiden çok farklıydı ve onda en çok hoşuma giden şey eğlenceli olmasıydı.

Eğlenceli.

Çok uzun zamandır kimseyle eğlenmemiştim.

Beni daireme götürecek olan cipe bindikten sonra ona basitçe "indim" yazan bir mesaj gönderdim.

Cevap verip vermeyeceğinden emin değildim çünkü işbirliğimiz resmen sona ermişti, ancak şöyle cevap verdi: **Muhtemelen telefonunda ya da bilgisayarında çalışmakla meşgulsündür, ama eğer değilsen ve sıkıldıysan beni FaceTime'la arayabilirsin.**

Mesaj attım: Beni şimdiden özledin mi?

Abi: Öyle olsun. Sadece kamerayı çevirmeni istiyorum, böylece **senin aracılığınla New York'ta yaşayabilirim.**

Cevap vermedim, sadece FaceTime düğmesine bastım.

Cevap verdiğinde "Yaşasın," dedi ve bana sırtış şekli benim de gülümsemememi imkansız hale getirdi. Belli ki yeni duş almıştı, çünkü saçları nemli ve dalgalıydı ve üzerinde yine yüzünün olduğu o aptal pijamalar vardı. "Ne kadar heyecanlı olduğumu tahmin bile edemezsin."

"Ben de seni heyecanlandırmak için yaşıyorum," dedim, artık birlikte olmadığımız ve aramızda bir kimya titreşimi olmadığı için ona sataşmak konusunda kendimi biraz daha güvende hissediyordum.

"Tamam, o zaman bana şehri göster," dedi.

Telefonumu cama tuttum ve şoför daireme doğru giderken nerede olduğumuzu işaret ettim.

"Taksiye mi biniyorsun?" diye sordu. "Hayır, şoförüm var."

"Ooh, *şoförün* var. Yani maaş bordronda işi sadece sana şoförlük yapmak olan biri mi var?"

"Bir şoförün gerçek iş tanımı bu, ama o sadece benim şoförüm değil. Yıllardır ailemin ve CrashPad çalışanlarının şoförlüğünü yapıyor."

"Hathaway değil mi?"

"Hayır, Leonard eskiden Nana Marian için çalışmaya başlamıştı ve o zamandan beri ailemize özel."

"Sizin için kapıları o mu açıyor?"

"Hayır, ben kapı açmayı bilirim," dedim.

"Dikiz aynasından sana bakarken bilgece öğütler veriyor mu?" diye sordu.

"Aptallığı bırak," dedim.

"Telefonunu kaldırıp bana rastgele bir New York caddesini gösterdiğin anda Jay-Z featuring Alicia Keys'in 'Empire State of Mind' şarkısının aklımdan geçmeye başlaması garip mi?"

"Nedense bu beni şaşırtmıyor," dedim ama gerçek şu ki onunla ilgili her şey beni şaşırtıyordu. Hayatımdaki insanlardan çok farklıydı. Evime gelene kadar yol boyunca böyle gevezelik etti, bu da e-posta okumaktan ya da pencereden dışarı bakıp gözlerinde yeni ve büyümlü olan bu tanıdık manzaraları zar zor fark etmekten çok daha eğlenceliydi.

Sonunda evime ulaştığımda Abi SoHo'da olmasına, kapıcım olmasına, asansörün parlak gümüş duvarlarına ve hoparlörlerden geldiğini hiç fark etmediğim müziğe ciyak ciyak bağırdı.

Abi evimle ilgili her şeyi seviyor gibiydi.

Hayatımı bir başkasının gözünden görmek büyüleyiciydi.

New York'u ve bu daireyi seviyordum -her zaman en sevdiğim yerlerden biri olmuştu- ama Abi'nin coşkusu bir üst seviyedeydi.

Ön kapının kilidini açar açmaz, "Tamam, tüm turu yapmam gerekiyor," dedi. "Burası *benim dairem* deyip öylece bırakamazsın. Her şeyi görmek istiyorum."

"Sürüngen," diye mırıldandım anahtarlarımı giriş masasına bırakırken.

"Hayır." Güldü. "Sürüngen olduğum ve nerede uyuduğumu görmek istediğim için değil, orada olduğumu hissetmek istediğim için."

"Sürüngen gibi."

"Yine sürüngen olduğum için değil, senin aracılığınla yaşamak istediğim için."

"Hâlâ bir sürüngen," dedim ama duraksayıp ona göz kırptım. "Ama en büyük hayranım için buna izin vereceğim." Ayakkabılarımı çıkardım ve daireme doğru yürümeye başladım.

"Ne kadar nazıksın," dedi soğukkanlılıkla.

"Burası benim dairem," dedim, her şeyi görebilsin diye yavaş bir daire çizerek.

"Aman Tanrım, şu pencerelere bak," diye ciyakladı ve haksız da sayılmazdı. Evle ilgili en sevdiğim şeylerden biri duvarlardan çok penceresi olmasıydı. Bir ses çıkardı ve "Declan, evin çok *güzel*" dedi.

"Teşekkürler," dedim, onayladığı için muhtemelen olmam gerekenden daha mutlu olmuştum.

Bana evi gezdirdi, sonra da onu özel terasa götürmemi istedi.

"Şimdi Benny's'e gitmem gerekiyor çünkü çağrıldım ve bu beni çok üzüyor," dedi. "Seni saatlerce balkonda oturmaya zorlamak istiyorum, böylece kafasını pencereden çıkarmış bir köpek gibi aşağıdaki sokağı izleyebileceğim."

"Kusura bakma ufaklık," dedim ve mutfak tezgâhının üzerindeki posta yığınının doğru yürüdüm.

"Umarım arabam çekilmemiştir; dün sokağın aşağısına park ettim ve tamamen unuttum."

"Neden benimkini almıyorsun?" diye sordum. "Anahtarlar sende ve güzel, sıcak garajda; almalısın."

"Hayır," dedi. "Senden faydalanıyormuşum gibi hissederim ve ona bir şey olursa ölürüm."

"Bu benden faydalanmak değil çünkü en başta teklif eden benim ve ona hiçbir şey olmayacak. Olursa da, işte bu yüzden sigortamız var."

"Lütfen yanlış anlama ama paranın senin için bu kadar az şey ifade etmesi beni sürekli şaşırtıyor," dedi kaşları yine birbirine karışarak. "Eşyalara hiç önem vermiyorsun."

"Eşya sadece eşyadır," dedim, kesinlikle ciddiymdim. "Sana bunu söylemiştim."

Benim paradan etkilenmemem Nana Marian'ı çıldırtıyordu ama aradaki fark onun parasız büyümüş olmasıydı. Bunca zaman sonra bile yaptığı her pahalı alışveriş onu heyecanlandırırdı ve bana bir şeyin tam olarak ne kadar tuttuğunu söylemeye bayılırdı.

Büyükannem bana her hafta "*Ne kadar zengin olduğuma inanabiliyor musun?*" derdi.

Ve bunu kibirli bir şekilde söylemezdi. Sadece bunca yıl sonra bile zengin olduğuna inanamıyordu.

Ben tam tersiydim.

Hayatım boyunca paramız ve pahalı şeylerimiz oldu.

Demek istediğim, ailem bana öncelikleri öğretmek için büyürken istediğim şeyler için beni çalıştırdı ve her zaman başkalarına karşı cömertliklerine tanık oldum.

Ve bunun için minnettardım.

Ancak babanızın pahalı spor arabalarla dolu bir garaja sahip olduğu bir evde büyüdüğünüzde, artık pahalı spor arabalardan pek etkilenmiyordunuz.

Roman'la tanışana kadar bu ayrıcalık seviyesini fark ettiğimden bile emin değilim.

Sistemdeki bir aksaklık nedeniyle, yurt odasını kendime ayırmak için kayıt yaptırmış olmama rağmen, Roman'ı üniversitede oda arkadaşı olarak buldum. Buna aldırmadım çünkü Roman çok havalıydı ve onunla çok eğleniyordum ama herkesin yaptığı gibi sıradan davranmıyordu.

Para sahibi olmak normal bir şeymiş gibi davranmıyor, hatta iğrenç bir şeymiş gibi davranıyordu.

Her nasılsa yargılayıcı olmayan bir şekilde.

Onunla tanıştığımda Barış Gönüllüleri'ne katılmayı düşünüyordu ve sosyal konularla çok ilgiliydi. Gözlerimi pek çok şeye açtı ve dünyaya bakış açımı tamamen değiştirdi.

İkinci yılımın sonunda okulu bırakıp Barış Gönüllüleri'ne katılmak istiyordum.

Ama sonra Roman benim için çok önemli bir şey söyledi.

Parayla, parasız olduğundan daha fazla iyilik yapabilirsin, demişti. Mezun olup Hathaway'de işe girmek ve dağıtabileceğin milyonlarca dolar kazanmak varken neden bu hayatı bırakıp birkaç insana yardım edebileceğin Barış Gönüllüleri'ne katılasın ki?

Bu konu hakkında çok konuştuk ve ben son sınıftayken bir plan hazırladık.

O sayılarla uğraşmayı seviyordu ve kâr amacı gütmeyen bir kuruluştaki finans ya da muhasebe alanında bir iş bulmayı planlıyordu.

Ben iş dünyasını seviyordum. Bir şirketi büyütmek ve daha fazla para kazanmak için yeni ve heyecan verici yollar bulmanın zorluğunu seviyordum. Hathaway için çalışmak ve yükselmek istiyordum.

İlgi alanlarımızı birleştirmenin bir yolunu bulduk.

Kariyer hedeflerim değişmemişti ama paramla ne yapacağıma dair planım değişmişti.

Görünüşte, ailemdeki herkes gibi hareket ediyordum. Gelirimi iki harika daire, güzel arabalar ve harika kıyafetler satın almak ve sürdürmek için kullandım.

Güzel şeyleri sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Ama tüm fazla gelirimi daha zengin olmak için yatırmak yerine, dağıtacak daha çok şeyim olsun diye yatırdım. Ailem bilmiyordu (Nana Marian beni evlatlıktan reddederdi), arkadaşlarım bilmiyordu; sadece Roman ve ben anonim ve son derece gizli ortaklığımız aracılığıyla fonları ihtiyacı olanlara dağıtmak için kışımızı yırtarak çalışıyorduk.

İkimizin de hayal ettiğinden daha karmaşık ve zaman alıcıydı ama bunu bir öncelik olarak da görüyorduk. Muhtemelen Abi'nin istediği ve benim paylaşmak istemediğim çay buydu - özellikle de çabalarımızın bu aşamasında.

"Lütfen arabamı al Abi," dedim endişeyle buruşmuş yüzüne bakarak. "Senden bunu istiyorum."

"Tamam, belki alırım," dedi ve bunu gerçekten yapıp yapmayacağından emin olmadığını söyleyebilirim. "Yaparsam çok dikkatli olacağıma söz veriyorum."

"Biliyorum," dedim. "İş yerinde iyi geceler, Mariano."

"Sen de, Powell."

ARKADAŞLARLA KONUŞMALAR

Abi

Tüm vardiyam boyunca bana mesaj atmasını beklemiyordum.

Benny's'de oldukça sakin bir geceydi, bu yüzden telefonumda harcayacak bolca zamanım vardı. Ama işin aslı, genellikle telefonumda fazla zaman kaybetmezdim çünkü mesajlaşacak kimsem yoktu. Bazen Lauren kısa bir not gönderebiliyordu ama çoğu zaman telefonumu kaldırıp boşluğa bakmadan önce birkaç dakika telefonumda geziniyordum.

Beyin fırtınası yapıyor ve hikayelerimin içinde kayboluyordum.

Bu yüzden genellikle iş yerinde telefonumdan başka bir insanla sohbet etmezdim.

(Tabii annemin dramı yoksa, ama bu tamamen başka bir şeydi).

O bütün gece mesajlaşırken işin çok daha eğlenceli olduğunu çabucak keşfettim. Hiçbir şey hakkında değildi: televizyonda ne izlediği, Warren'ın ona ne hakkında e-posta gönderdiği, annesinin ona ne hakkında mesaj attığı.

Spoiler: Annesi ona benim hakkımda mesaj atıyordu.

Görünüşe göre çift olarak o kadar harika bir iş çıkarmışsınız ki tanıdığı herkes beni ne kadar sevdiklerini söylemek için telefonunu patlatıyormuş. Bu da beni gerçekten harika hissettirdi çünkü-çok fazla arkadaşım olmamasıyla ilgili önceki yoruma bakın.

Sadece genel olarak garip bir insan değildim, aynı zamanda tanımadığım insanlarla konuşmak için genellikle kendimi ortaya koymazdım. Bu yüzden bir süredir

Üst sınıftan yabancılarla sosyal ilişkiye girmeye zorlandım ve bu insanlar benden gerçekten *hoşlandılar* mı?

Bu gerçekten de harika bir mucizeydi.

Vardiyam nihayet bittiğinde ve arabasını çalıştırırken ona bir mesaj göndermek zorunda kaldım.

Çünkü o canavarı işe götürmek direksiyon başında yaşadığım en eğlenceli şeydi. O araba hem kışını kaldırıyor hem de lüks bir araç gibi yol tutuyordu ve ben ona aşık olmuştum.

Mesaj attım: Yaptırdığın şu özel arabadan biraz daha bahsetsene.

Biri onu bir kitten bir araya getirmiş gibi mi?

Cevap verdi: Hayır. Webb en sevdiği motorlardan parçalar seçiyor ve özelleştirilmiş bir araç yapıyor. Yani kullandığınız arabada Maserati motoru, Porsche gövdesi ve Bentley Flying Spur'un iç mekanı var.

Akıllara durgunluk veriyor.

Mesaj attım: Öncelikle, Flying Spur lüks bir araba için saçma bir isim. Kulağa turistik bir ahbap çiftliği gibi geliyor. Peki 1290 nereden geliyor?

Dex: İş bittiğinde arabayı kaydettiriyor, sadece bir kayıt oluşturmak için

ve numaraları bana seçti. 1290, büyükbabamın Sosyal Güvenlik numarasının son dört rakamı.

Ben de cevap verdim: Ciddi misin?

Yemin ederim.

Gecenin geri kalanında mesajlaştık ve ben onun lüks yatağına girmeden hemen önce beni *aradı*.

"Neden beni arıyorsun?" Cevap verdim, aradığı için anlaşılmaz bir şekilde memnun olmuştum. "Sesimi duymadan uyuyamayacağından mı korkuyorsun?"

"Belki," dedi ve derin sesi o kadar cilveli çıkmıştı ki ayak parmaklarım kıvrıldı. "Ya da belki de sana dedemin son dört ismini verdiğim için gerçekten sen *olduğunu* teyit etmem gerekiyordu."

"Evet, bu aptalca bir şeydi. Resmi neden olarak ikincisini seçelim," diye karşılık verdim. "İkimiz de bunun ilk olduğunu bilsek bile." "Biliyor muyuz?" dedi ve bunu söyleme şekli midemi bulandırdı.

ağır yorganının altında.

"Öyle değil mi?" Cevap verdim, sonra onunla dalga geçerken aşk acısı çeken bir ortaokul öğrencisi gibi kıkırdamaya tehlikeli bir şekilde yaklaştığımı fark ettim.

"Ee," dedim boğazımı temizleyerek ve kendimi aptal durumuna düşürmeden önce konuyu değiştirerek. "Hiç senin gülünç derecede çökmüş yatağında olduğum kadar rahat olmadığımı biliyor muydun? Cuma günü ayrıldıktan sonra daireni her temizlediğimde beni öldürecek."

"Bu haftadan sonra dairemi temizlemeye geri döneceğin fikrini hiç düşünmemiş olmam garip mi?" diye sordu.

"Evet, ben de bunu biraz önce fark ettim."

Bu sadece tuhaf değil, aynı zamanda iç karartıcıydı. Benim neredeyse beş parasız yarı zamanlı bir hizmetçi, onun ise milyoner olması gibi farklılıklarımızla ilgili bir sorunum yoktu. Kim olduğum gerçeğiyle iyiydim ve tuvalet temizlemekten utanmıyordum.

Ancak bir kez daha onun tuvaletini temizlemenin getireceği kapanış canımı yakacaktı.

"Yapmanı istemiyorum," dedi, birden ciddileşerek. "Ne?"

"Ben... istemiyorum." Bir an durakladı, sanki bu bilgiyi yeni alıyormuş ve sindirmesi gerekiyormuş gibiydi. "İşini bozmak istemiyorum Ab, ama... Tanrım, artık birbirimizi tanıdığımıza göre arkamı toplamak zorunda kalacağın düşüncesi iğrenç geliyor, değil mi?"

Öyleydi, ama onun için daha rahatsız edici olduğunu hissediyordum çünkü muhtemelen her zaman "temizlikçiyi" gerçekten arkadaş olabileceği bir kişi olarak değil, yüz­süz bir varlık olarak düşünmüştü.

Ne olursa olsun, "sonrası" hakkında konuşmak istemedim, bu şekilde değil.

Onun yerine, "Eşyalarını karıştırmak ve çekmecelerde bir şeyler bırakmak eğlenceli olabilir" dedim.

"Ne demek çekmecelere bir şeyler bırakmak?"

"Yavru tarantulalar ya da belki yeni evcil yılanım."

"Yılanın mı var?" "Hayır,
ama olabilir," dedim.
"Kürkü olmadığı için
mi?"

"Çünkü kürk yok," diye kabul ettim, nedense alerjimi hatırlamasından memnun olmuştum. Benimle ilgili bu kişisel bilgiyi hatırlaması *hoşuma* gitmişti.

"Gerçekten de *lütfe* beni kovma bölgesine geri dönmek istiyor musun?" diye takıldı.

"Bunu yapmazsın, değil mi?"

"Beni zorlama," dedi ama zorlamayacağını biliyordum. "Öğrenmek istemezsin."

"Tamam, konumuza dönelim. Bu canavar yatakta tekrar uyuyacağım için çok heyecanlıyım. *Bu* şey özel yapım mı? Bir prenses için mi? Çünkü bir yatağın bu kadar rahat olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Hayır, CrashPad'den sipariş ettim. Ailemin mobilya yaptığını unutuyorsun. Yataklarım en konforlu yataklar *olmasaydı* bu bir rezalet olurdu, değil mi?"

"Sanırım bunu unutmuşum," dedim yuvarlanıp yastığa sokularak. "Bu, dairedeki her şeyin CrashPad'den alındığı anlamına mı geliyor?"

"Tabii ki öyle -sanki başka bir yerden mobilya alabilirmişim gibi. New York'taki mobilyalarım da CrashPad'den alınmıştı."

"Dostum, Nana Marian Target'tan aldığım sunta sehpayı görse çıldırırdı. Yatak odası takımımın tamamı da Amazon'dan geldi. Bunları görse benden daha çok nefret ederdi."

"Onu tamamen yanlış anladın," dedi. "Sana kızdı çünkü bir şeyleri unuttuğunda sinirleniyor. Güven bana, Marian Nine mobilyalar hakkında benim asla öğrenemeyeceğim kadar çok şey bilen, zeki ve tatlı bir kadındır."

Yüzünü hayal ettim ve ona inanmadım. "Mobilyalarımın nefret edeceğine dair önceki cevabımın hâlâ arkasındayım."

"Kesinlikle ederdi," dedi. "Ama züppe olduğu için değil. Bunun nedeni, kaliteli, el yapımı mobilyaların değerini takdir etmesidir. Aslında çizik ve çentikli mobilyayı bulan oydu."

İnsanların kaliteli mobilyaları yarı fiyatına alabileceği bir merkez. Bunu o istedi. Bunun gerçekleşmesini sağladı."

"Bu çok hoş," dedim, neden birdenbire benden hoşlanmasını dilediğimi merak ederek. Belki de Declan onun tatlı ve zeki olduğunu düşündüğü içindi. Belli ki onda benim gördüğümünden daha fazlası vardı ve onun bu yönünü henüz görememiş olmam bir şekilde reddedilmiş gibi hissettiriyordu. "Ben yatmaya gidiyorum."

"Evet, aynı şekilde," diye onayladı ve esnediğini duydum. "İyi geceler, Abi Mariano."

"İyi geceler, Declan Powell," dedim, aramayı sonlandırırken kalbim biraz sıkışmıştı.

Telefonu kapattıktan sonra başımı büyük yastığa gömdüm ama şimdi bu konuda bile sorularım vardı.

Her gece uyuduğu gerçek yastığında mı uyuyordum? Ve Tanrı aşkına, bu düşünce beni neden mutlu etti?

DAVETİYE

Declan

Ertesi günün tamamını ofiste arayı kapatmaya çalışarak, görmezden geldiğim e-postaları yanıtlayarak ve ertelediğim toplantı davetlerini kabul ederek geçirdim.

Gerçek hayata dönme vakti gelmişti.

Gün boyunca temas ettiğim neredeyse herkesin Abi'den bahsetmesinden nefret etmiyordum. Görünüşe göre tüm şirket yalanımızı gerçek olarak kabul etmişti ve genel fikir birliği sunaktan birkaç adım uzakta olduğumuz yönündeydi.

Mükemmeldi.

Madalyonun diğer yüzünde ise Abi'ye hiç mesaj atmadım, çünkü bu alışkanlığımı bırakmaya başlamam gerektiğini biliyordum. Ayrıca, dersi olduğunu, Benny'ye gideceğini ve daha sonra bir daireyi temizleyeceğini biliyordum. Hayatlarımız daha farklı olamazdı, bu yüzden muhtemelen sohbet etmeye devam etmek mantıklı bile değildi.

Ama işten sonra daireme döndüğümde ondan bir mesaj aldım. Kısa ve tatlıydı.

Umarım iyi bir gün geçirmişsindir.

Ve Tanrı yardımcım olsun, ondan haber aldığıma sevinmiştim. Ayakkabılarımı çıkardım ve bana neler olduğunu merak ederek mutfığa gittim.

Mesaj attım: **Ders nasıldı?**

Abi: **HARIKAYDI.** Kısa öykü koleksiyonumun haritasını çıkardık ve işe yaradı, Declan.

Ben de cevap verdim: Bu harika.

Keşke hepsini okuyabilseydim.

Abi: Bu gece New York'ta ne yapıyorsun? Hala senin aracılığınla yaşamak istiyorum.

Mesaj attım: Aslında bu gece hiçbir şey yapmayacağım çünkü yorgunum. Abi: Ama sen hiç uyumayan bir şehirdesin. Nasıl içeride oturabiliyorsun?

Buzdolabından bir bira aldım ve cevap verdim: Ben turist değilim, unuttun mu?

Tezgâhın üzerine zıpladım, üzerimde hâlâ pantolon ve gömlek vardı, o kadar yorgundum ki üzerimi değiştirmek için yatak odama kadar yürümek istemedim.

Abi: Şu anda ne kadar kıskanç olduğumu bilemezsin. New York Cidden, bana herhangi bir yere bedava seyahat hakkı verilse dünyada gideceğim tek yer.

Merak ettim, mesaj attım: Şu anda sihirli bir şekilde buraya gelsen ne yapmak isterdin?

Abi: Yürümek. Sanırım New York sokaklarında yürümek beni mutlu ederdi.

York'ta günlerce. Central Park'a yürür ve büyük kayanın yanındaki o meşhur kaplumbağaların yanına gidip yazardım. You've Got Mail'deki bakkala yürürdüm. Ve belki Brooklyn'de bir balık pazarına giderdim.

Mesaj attım: Empire State Binası'na ne dersin? Özgürlük Anıtı? Tüm turistik şeyleri yapmak ister misin?

Abi: Hayır. Onları televizyonda görüyorum ve eminim harikadırlar, ama

Amacım orada yaşadığımı hissettiren her yeri ziyaret etmek olurdu. Bana bütün büfeleri verin, bırakın korna sesleri arasında yuvarlanayım. Ve tüm yayınevlerinin önünden geçmek isterdim, sadece bir gün basılı olarak ortaya çıkabilecek bir şeyler yazdığımı göstermek için.

Abi'nin "hiç uyumayan şehri" ziyaret etmek istemesi ama kesinlikle heyecan verici *olmayan* bir şey yapması çok yerindeydi.

Mesaj attım: Bu şehre çok az bakım gerektiren bir ziyaret. Bir gösteriye bile gitmek istemiyor musun?

Abi: Yani, bir gösteriye gitmek güzel olurdu ama ben istemezdim Bilet bulmaya çalışmak için harcadığım zaman.

İleri geri mesajlaşırken, bunu hayal edebiliyordum. Onu (bilet kuyruğunda beklemek zorunda olmadığı) bir gösteride, yapmaması gerektiği halde bodega kedilerini severken, Central Park'ta yazarken ve terasımda kitap okurken hayal edebiliyordum.

Hay sikeyim.

Onu burada istiyordum.

Mesaj attım: Gelip benimle buluşmalısın.

Mesajın hemen altındaki *Teslim Edildi* kelimesi beni korkutmalıydı ama korkutmadı. O benim arkadaşım sayılırdı ve Hathaway'de önemli olan herkes onunla çoktan nişanlanmıştı. Onunla biraz daha takılmanın ne zararı olabilirdi ki?

Sadece

arkadaş olarak.

Ya da.

Özel jetimi hazırlayayım, hemen geliyorum.
saat.

Gülerek mesaj attım: Özel jet seni oraya daha hızlı götürmez, ciddiylim.

Abi: Ciddi olamazsın.

Mesaj attım: NEDEN OLMASIN?

Konuşma balonları vardı ama yanıt göndermesi birkaç dakika sürdü. Sonunda cevap verdi: Çünkü hayat bu şekilde işlemiyor. Birine gelip ülkenin diğer ucundaki başka bir şehirde seninle takılmasını söyleyemezsin.

Bir şekilde onu ikna etmem gerektiğini biliyordum. Mesaj attım: Uçak biletlerini ben ayarlayacağım, böylece bedava olacak, Mariano.

Abi: BUNU NEDEN YAPTIN?

Bağırdığını *duyar* gibi oldum ve bu beni gülümsetti.

Ben gönderdim: Çünkü sıkıldım ve tek derdim hayallerinizi gerçekleştirmek.

Abi: Çok komik. Ve çalışmak zorundayım.

Birden bunu çok istedim. Mesaj attım: Yarın gel. Benny's'i ara. Hafta sonu hastalığının nüksetmesi. Sadece yap ve ertesi sabah geri uç.

Mesaj attı: HAYAT BÖYLE İŞLEMİYOR.

Vazgeçmiyordum. Cevap verdim: Bana bunun neden işe yaramayacağını söyle. Tek yapman gereken havaalanına gelmek ve her zaman istediğin gibi New York'a gelebilirsin. Buradayken ne istersen yapabiliriz ve ertesi gün evine dönersin. Sık uçan yolcu millerim var, bu yüzden endişelendiğin buysa bana hiçbir maliyeti olmayacak.

O konuşma baloncuklarını gördüm ama ben almadım.

Hızlı mesaj attım: Buraya geldiğinde benimle takılmak istemezsen sana metroyu nasıl kullanacağını gösterebilirim. Ya da benim evimde kalmak istemezsen bir otel odası ayırtabilirim.

Onu ikna etmeye kararlıyım, kıcıımı satmaya çalışıyordum.

Abi: Gerçekten ciddi misin? Orada bizi birlikte görmek istediğin Hathaway'ler mi var?

Gerçeği söylemek istedim, görünürde hiçbir neden yokken onu orada istediğimi, ama korktum ve yarı doğru söyledim çünkü bu senaryoda dürüstlüğe nasıl tepki vereceğini bilmiyordum.

Mesaj attım: Bundan nefret etmezdim ama kulağa eğlenceli geliyor.

Arkadaşım Abi ziyarete geldi.

Abi: Artık resmen arkadaş mıyız? Bunu mu demek istiyorsun?

Mesaj attım: Kesinlikle öyle.

Abi: Bu gece işe giderken bunu düşünmeme izin ver, tamam mı?

Hayal kırıklığına uğramıştım ama düşünmesi gerektiğini de biliyordum. Özellikle de benim yaptığım düşünme, bu geçmiş arkadaşlığı devam ettirmek isteyip istemediğim üzerineydi.

İçimdeki her şey sakin olmamı ve dikkatli davranmamı söylüyordu ama ona her baktığımda, onunla konuştuğumda ya da onu içeren tek bir düşünceye sahip olduğumda daha fazlasını istiyordum.

Yani bu yolculuk gemiyi düzeltmeme yardımcı olabilirdi. Ya da beni suyun derinliklerine gönderebilir.

Biramın kalanını bitirdim ve egzersiz kıyafetlerimi giydim, ama eklemeyen önce değil: Bana bir iyilik yap, Abi. Çalışırken, NYC'de sorumlulukların olmadığı bir günün ne kadar harika olacağını düşün.

Abi: Güven bana, yapacağım.

NEW YORK

Abi

"Sanırım bu isteksizliği anlamıyorum."

Lauren'in sesi hoparlörden yüksek geliyordu, "Her zaman New York'u ziyaret etmek istemiştin ve şimdi de şehirde onunla bir gün geçirmen için sana para verecek zengin bir arkadaşın var. Bu neden düşünmeyi gerektirsin ki?"

"Aslında durum bundan daha karmaşık," dedim dış fırçasıyla derzleri temizlerken. Patronumun söylediğine göre, bu dairede yaşayan kadın çok titizmiş, bu yüzden daha sonra sorun yaşamamak için her ayrıntıya dikkat ettiğimden emin oldum.

"Başlangıç olarak, bir hafta sonu için kız arkadaşı gibi davranmam için bana para ödedi. Birkaç kez öpüştük ve hepsi gösterinin bir parçası olsa da, onunla daha fazla zaman geçirip geçirmemem gerektiğinden emin olmamı sağlayacak kadar iyi öpüşmelerdi."

"Tam olarak neden korkuyorsun?" Lauren sordu. "Ona aşık olacağını mı düşünüyorsun, yoksa ikinizin birlikte olacağını mı? Ya da onun senden hoşlandığını ve senin ondan hoşlanmadığını mı düşünüyorsun?"

Ne diyeceğimi bilemedim ama tekrar konuşunca cevap vermekten kurtuldum. "Yine de bunların hiçbirisi gitmemek için bir neden gibi görünmüyor. Eğer ondan hoşlanıyorsan, neden bu hafta sonunu değerlendirmek istemeyesin ki? Sadece sizinle takılmak istiyor gibi görünüyor, bu da hisleri keşfetmek için mükemmel bir fırsat. Eğer ikinizin takılacağından endişeleniyorsan,

Ya kulağa eğlenceli geldiği ve hiçbir şartı olmadığı için yaparsın ya da yetişkin bir kadın olduğun ve yapmak zorunda olmadığın için yapmazsın."

Mantıklı konuşmasından nefret ediyordum.

"Bunun garip bir durum olduğunu anlıyorum çünkü ilişkiniz şimdiye kadar işlemseldi, ama bu farklı, değil mi? Bu tamamen alakasız. Bu, arkadaşıyla takılmak isteyen bir adam, bu yüzden ondan hoşlanıyorsan gitmeli ve iyi vakit geçirmelisin. Bunu kucakla."

"Gerçekten mi? Yani gitmem gerektiğini düşünüyorsun."

"Evet, tabii tehlikeli olduğunu falan düşünmüyorsan." "Hayır, değil. Ama..." Birdenbire bunun nedenini hatırlamakta zorlanıyordum.

berbat bir fikir gibi görünüyordu.

"Kankasıyla yaptığı küçük yan işi de araştırıyorum," dedi, "ama Romalı adamın adı hiçbir şey çağrıştırmıyor, bu yüzden yasal bir yatırım işi olduğunu tahmin ediyorum. Listedeki isimlerden birinde kontrol ettiğim bir şey buldum, ama bu temiz çıkarsa, onlar sadece sıkıcı zengin-adam işleri yapan iki sıkıcı zengin adam."

"Biliyordum. Fotoğrafi sildin mi?"

"Elbette," dedi, sorudan iğrenmiş gibiydi. "Yani...?"

Neden ayak sürüyorsun...?"

"Bilmiyorum, sanırım bütün hafta sonu onun her şeye ne kadar az değer verdiğini gördüm, değil mi? Bana bir araba vermeyi teklif etti, hiç düşünmeden bana kocaman bir çek yazdı, hiç düşünmeden bedava geziler düzenliyor. O kadar zengin ki hiçbir şey onun için bir şey ifade etmiyor. Sanırım bu senaryoda kendimi merak ediyorum."

"Romantik olarak mı demek istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır, arkadaş olarak bile demek istiyorum. Benden sıkılana kadar beni bir arkadaş olarak istediğini ve sonra arabaları, parayı ve işi biten diğer her şeyi bir kenara attığı gibi beni de bir kenara attığını görebiliyorum."

"Tatlım, fazla düşünüyorsun," dedi, sesi anaçlaşarak. "Onu ziyarete gitmesen bile bu olabilir. Her zaman gelecek hakkında endişeleniyorsun, ama bazen şansını denemeli ve şu anın tadını çıkarmalısın."

"Sanırım," dedim, haklı olup olmadığını merak ederek.

"Ve burası New York, bebeğim, hadi ama."

Ona 40 bin doları almamaya karar verdiğimi söylemedim, çünkü onun da New York'la aynı şekilde düşüneceğini hissediyordum. İyi değerlere sahip iyi bir insandı, ama aynı zamanda çok pratikti ve zaten üzerinde anlaşılmış bir paradan neden vazgeçtiğini anlamayacaktı.

"Gitmem gerek bebeğim, ama hayır demenin tek nedeni ona karşı bir şeyler hissetmeye başlaman ve bu konuda nasıl ilerleyeceğini bilmemen gibi geliyor bana."

"Bu doğru değil," dedim. "Parasal değerler bir yana, adamdan gerçekten hoşlanıyorum. Hepsi bu."

"Yani ondan hoşlanıyorsun," dedi Lauren. "Bu çok güzel. İnsanlarla yakınlaşma konusunda pek iyi değilsin, bu yüzden arkadaş grubunu genişletmek istemen bence harika."

Hiç arkadaşım olmadığını söylemenin kibar bir yoluydu bu.

Fırçayı kovama daldırdım ve "Cidden az önce 'ekip' mi dedin?" dedim.

"Evet, 'ekip' dedim çünkü havalıyım," dedi. "Şimdi dinle. Gerçekten gitmem gerek ama yarın New York'a gitmezsen bence delirirsin."

"Evet, haklı olabilirsin," dedim, yine de ne yapacağımdan emin değildim.

Ama mutfağa geçtiğimde annem karar vermemi çok kolaylaştırdı.

Mesaj attı: Yarın bana bir iyilik yapabilir misin?

Kahretsın. Ben de cevap verdim: Ne oldu?

Annem: Daniel ve benim yarın gece kalacak bir yere ihtiyacımız var - apartman yönetimimizle ilgili bir sorun var. Seninle kalabilir miyiz?

Şimdi, evimde olsaydım ve yaratıklardan arınmış olsaydım bile hayır demek *isterdim*. Ama anneme hayır demekte zorlanıyordum çünkü o her zaman çaresiz ve başı dertteydi.

Mesaj attım: Evim ilaçlanıyor, unuttun mu?

Ona söylediğimi biliyordum. Mesaj attım: **Aslında bir arkadaşımda kalıyorum, o yüzden sana yardım edemem.**

Hemen cevap verdi: **Senin kaldığın yerde kalabilir miyiz?**
Sorun çıkarmayız.

Benimle kıyaslandığında onun yetişkin, kıdemli bir yetişkin olduğu hiç gözümünden kaçmadı ama ben ona hep yardım ediyordum. O *her zaman* çaresiz bir kurbandı.

Bu yüzden şunu söyleyebilmek bana büyük keyif verdi: **Çok üzgünüm ama ben gidiyorum.**

Yarın şehir dışında.

Annem: **Ne? Bana seyahate çıkacağını söylememiştin.**

Ben: **Bir anda oluverdi.**

Annem: **Ne demek istiyorsun? İşle ilgili bir şey mi?**

Bunu bir an düşündüm. Teknik olarak Declan yaptığım iş için bana bir çek yazmıştı, bu yüzden mesaj atmak benim için zor değildi: **Evet.**

Ama daireyi temizlemeyi bitirip Dex'in evine döndüğümde, ona gerçekten gittiğime dair mesaj atmaya kendimi ikna etmem biraz zor oldu. Bu yüzden, **ş ö y l e** bir mesaj aldığımda neredeyse küçük dilimi yutacaktım: **Kararını verdin mi?**

Beni ikna etmek için bu kadar çabalamasından nefret ediyordum, çünkü aklıma tehlikeli düşünceler sokuyordu. O sıkılmış zengin bir adamdı ve ben *de şimdilik* onun eğlenceli yeni arkadaşıydım - hatırlamam gereken buydu.

Mesajı gönderdiğimde derin bir nefes aldım ve ciyakladım: **Sanırım ben Yarın New York'a gidiyorum. Rezervasyon yaptığında bana haber verir misin?**

Mesaj attı: **Çoktan yaptım.**

Tek başıma olmama rağmen yüksek sesle güldüm -hayır, bir çocuk gibi kıkırdadım-. Gönderdim: **Evet diyeceğimden o kadar emin miydin?**

Mesaj attı: **Kesinlikle hayır diyeceğini düşünmüştüm.**

Ben de cevap verdim: **Doğru, para umurunda değil.**

O da karşılık verdi: Sana iş seyahatlerinden bir milyon milim olduğunu söyledim, seni yargılayıcı pislik.

Gönderdim: Bana bilmem gereken her şeyi söyle.

Bana bilmem gereken her şeyi söylemedi, ama biniş kartımı ilettiler ve bagaj alımında bir şoförün beklediğini söyledi, yani bu fazlasıyla yeterliydi.

Birkaç Edward parçasını ve kendime ait birkaç parçayı bir araya getirdim, banyo malzemelerimi topladım ve sonra ne halt ettiğimi düşünerek uykusuz bir gece geçirdim. Sabah güneş doğmadan önce güvenlikten geçerken bu düşünceler zihnimde çılgılık atmaya devam etti, ama sonra aklım business class'ta gerçekten karıştı.

Beni buna hazırlamamıştı.

Öncelikle, biletimde *business class* yazdığını gördüğümde, bunun birinci sınıftan daha düşük bir seviye anlamına geldiğini varsaydım. Sadece uçağın ön tarafına daha yakın, belki biraz daha fazla bacak boşluğu olan koltuklar olacağını düşünmüştüm ki bu kesinlikle hoşuma giderdi.

Ancak uçağa bindiğimde ve bana sol tarafa gitmemi söylediklerinde gözlerime inanamadım. Koltukların hepsi yanlara, çaprazlara bakıyordu ve filmlerde ve Dex ile FaceTime'da gördüğüm gibi küçük mahremiyet bölmeleri gibiydi.

Koltuğumu buldum ve tüm uçuşu bu lüks koltukta geçireceğimi fark ettiğimde gülümsememe engel olamadım.

Hangi düşmanın ne işe yaradığını anlamam biraz zaman aldı ve daha uçağa binme işlemi bitmeden bir uçuş görevlisi yanıma yaklaşarak bana içecek bir şeyler getirip getiremeyeceğini ve yemek yiyip yemeyeceğimi sordu.

Yemek mi? Üç saatlik bir uçuşta mı?

Sabahın altısında bir Diet Pepsi ve biftekli sandviç sipariş ettim, bunun benim gerçekliğim olduğunu kavrayamıyordum. Küçük kapsülde süslü kulaklıklar, bir yastık ve battaniye vardı ve uzanıp kestirmek istersem koltuğum tamamen düz olana kadar yatıyordu.

Tabii ki uyumadım; uyuyamayacak kadar heyecanlıydım. Bunun olduğuna inanamıyordum.

New York'a gidiyordum ve orada bir gün geçirdikten sonra eve dönecektim. Sadece birkaç saatliğine şehrin havasını almak için.

Uçak havalandı ve *harika* bir uçuştı. Sıcak havluya hayır (merhaba, makyaj) ama diğer her şeye evet dedim ve söz verdiğim gibi indikten sonra bir adam elinde ABI GREEN yazan bir tabelayla bagaj alımında duruyordu.

Abi Green şanslı bir kızdı.

"Merhaba," dedim, siyah ceket ve süslü şoför şapkasıyla gerçek bir şoför gibi giyinmiş olmasından etkilenerek. "Ben Abi."

"Günaydın Abi," dedi, sanki tüm hayatını süslü bir şoför olmak için eğitim alarak geçirmiş gibi zarif bir sesle. "Ben Leonard. Çantanı alayım. Araba hemen dışarıda."

"Hayır, ben alırım," dedim ama elimden tekerlekli bavulu aldı, çok üzüldüm. O çanta eskiydi ve ödünç alınmıştı; tamamen utanç vericiydi.

Dışarı çıktık ve beni tüm camları renkli siyah bir Mercedes'e götürdü. Bana arka kapıyı açtı ve aracın içine girdiğimde Declan'ı gördüğümde neredeyse yerimden sıçırıyordum.

"Aman Tanrım, merhaba," dedim şaşkınlıkla gülerek. "Burada kimsenin olmasını beklemiyordum."

Yine çok güzel bir takım elbise giymişti, arka koltukta otururken pahalı ve mükemmel görünüyordu ve bana gülümsemesiyle ilgili bir şey midemde binlerce kelebeğin uçuşmasına neden oldu.

"Yine de buradayım," dedi, gözleri üzerimde geziniyordu.

Her yerimde. Bana bakma şekli hassasiyetlerime zarar veriyordu ve bunun bir hata olup olmadığını merak ettim. Bununla başa çıkabilir miydim? Bu yolculuk her neyse, onu gerçekten tanımlamamıştık ve bu da sorunluydu. Arkadaşlık demiştik, öpüşmekle ilgili şakalar yapmıştık ama bu bizim eylemimizin bir parçası değilse neydi?

"Fazla düşünmeyi bırak Mariano," dedi, aklımı okuyormuş gibi başını eğerek. "Sadece eğlen, tamam mı?"

"Tamam," dedim, Leonard kapıyı benim için kapattığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım. "Peki o zaman, bu eğlenceli günde ne yapıyoruz?"

"Kesinlikle sıkıcı şeyler," dedi Dex, "isteğin üzerine. Eşyalarını benim evime bırakacağız, sonra da hiçbir şey yapmadan dolaşacağız. Yemek yiyeceğiz, belki canımız isterse bir tiyatroya gideriz, sonra da Times Meydanı'nda takılır, dondurma yer ve turistlerle dalga geçeriz."

" senin bugün işe gitmen gerekmiyor mu?" diye sordum , nasıl diye telaşlandım.

New York'taki bu günü kişiselleştirmişti.

"Dün çok çalıştım, o yüzden bugün okulu asacağım."

Dürüst olmak gerekirse, bu doğaçlama yolculukla ilgili her şeyden çok bu beni şaşırtmıştı. Dex'i pek tanıımıyordum ama okulu asmanın onun için alışıldık bir hareket olmadığını biliyordum.

"Warren işe gitmediğini biliyor mu?" Yeni manzaraları seyrederken pencereden dışarı bakarak sordum.

"Bir günlüğüne şehirde olacağını söylediğimde bunu öneren oydu."

"Warren," dedim, midemdeki hafif hayal kırıklığı hissinden hoşlanmamıştım. "Yani bu da-"

"Hayır," diye araya girdi. "Ama yakın arkadaşım Warren'a beni görmeye geleceğinden bahsettim."

"Sanırım bu mantıklı," dedim, bunun oyunun bir parçası olmadığına gerçekten inanmayarak.

"Bu arada, neden hâlâ çekini bozduрмаdın?" diye sordu. "Daha mürekkebi kurumadan bozduracağını düşünmüştüm."

Ne kadar gurur verici.

Para konusunu açmış olmasından nefret ediyordum, çünkü arkadaşlığımızın finansal bir işlem olarak doğmuş olmasından nefret etmeye başlamıştım.

"Sadece fırsatım olmadı," diye yalan söyledim. "İşle ve hayali erkek arkadaşım için mükemmel bir kız arkadaş olmakla meşguldüm."

"Evet, bu çok zamanımı alıyor," dedi gülümseyerek. "Peki uçuşun nasıldı?"

"İnanılmazdı, teşekkür ederim," dedim, beni rahatsız eden şeylerden uzaklaşmaya karar vererek. "Biliyorum bu tür şeyler umurunda değil ve muhtemelen hiç ekonomi sınıfında uçmadın ama business class

Gerçek dışı. Bir biftekli sandviç, dört diyet kola ve bir dilim çikolatalı kek yedim."

"Üç saatlik bir uçuşta mı?"

"Evet," dedim gülerek. "Çok saçma ve çılgıncaydı ve her dakikasına bayıldım. Aslında yarın senden ayrılmak için sabırsızlanıyorum çünkü tekrar uçağa binmek için sabırsızlanıyorum."

"Bir erkeği nasıl özel hissettireceğini gerçekten biliyorsun," diye takıldı.

Dex'in dairesine giderken tüm yol boyunca pencereden dışarı baktım, her zaman görmeyi hayal ettiğim her şeyden gözümü alamıyordum. Üzerinde havalı harflerle 10 SULLIVAN STREET yazan binasının önüne geldiğimizde, Declan'ın ne kadar zengin olduğunu bir kez daha hatırladım.

Binası üçgen şeklindeydi, ancak köşeleri kavisliydi, iki cadde arasında duran uzun, parlak bir ada gibi görünüyordu. Yani, teknik olarak, New York mimarisine kıyasla, hiç de uzun değildi; yirmi kattan daha az yüksek görünüyordu.

Ama muhteşemdi.

Leonard kapımı açtı ve ben de daha önce hiç şehir görmemiş gibi aval aval bakmamaya çalışarak dışarı çıktım.

Ama Tanrım, Manhattan her zaman hayal ettiğim gibi hissettiriyordu. Herkes oraya aitmiş gibi caddede yürüyordu ve şehrin o gümbür gümbür enerjisi kaldırımların altında adeta *nabız* gibi atıyordu. Çöp ve lezzetli yemek gibi kokuyor, sohbet, müzik ve araba kornası gibi sesler geliyordu ve içeri girmeye hiç niyetim yoktu.

Ama sonra Dex'in arkamdaki arabadan indiğini hissettim. Döndüğümde o yeşil gözlerin yine üzerimde olduğunu gördüm ve gözlerim onun kara kaşlarında, sert çenesinde ve kontrolü ele alabileceğini bildiğim ağzında gezindi.

"Hadi benim evime gidelim, olur mu?"

Sözsüzce başımı salladım ve onu binaya kadar takip ettim, üniformalı kapıcıya merhaba deyip asansörü yedinci kata çıkarırken inanılmaz derecede gergin hissediyordum.

Bir hafta önce, onun hakkında bildiğim tek şey düşünce ne tür bir şampuan kullandığıydı, ama şimdi kalmak için ülkenin öbür ucuna uçmuştum.

Onunla New York'taki lüks dairesinde buluşacaktım.

Mesaj atması, telefonda konuşması o kadar kolaydı ki gerçekleri tamamen göz ardı etmiştim ve şimdi çok zengin ve güçlü bir adam beni geceyi geçireceğim dairesine götürüyordu.

Bu yolculuk için bir tür cinsel minnettarlık mı bekliyordu?

Biber gazım bile yok. Ya da taksi için param.

Burnumdan derin bir nefes aldım ve bu düşünceleri uzaklaştırdım. Onun kötü biri olduğunu hissetseydim buraya gelmezdim, öyle olmadığını biliyordum. Biz... arkadaşlık. Ayrıca, bu hayatta bir kez çıkılacak, filmlerden ya da rüyalardan fırlamış bir yolculuktan ve nevrozlarımın bunu mahvetmesine izin veremezdim.

Asansörle yukarı çıkarken ortalık sessizdi ve kapılar yedide açıldığında Dex'in özel fuayesine adım attık.

Özeldi çünkü dairesi tüm katı kaplıyordu.

Bana üç yatak odası, dört banyosu ve özel bir terası olan evini hızlıca gezdirirken kelimelerle bile baş edemiyordum.

Muhteşimdi.

Ama mesele büyüklüğü bile değildi; onu muhteşem yapan bu değildi.

Hayır, evi muhteşem yapan tavandan tabana pencereler, sıcak ahşap ve açık renklerdi. Eşsiz sanat eserleri duvarları kaplıyor, kitaplar raflara diziliyor ve büyük deri koltuk yıpranmış ve tereyağı yumuşaklığında görünüyordu. Her nasılsa, Declan'ın güzel dairesi rahat hissettiriyordu. Sanki gerçekten yaşanmış bir ev gibiydi.

Yerlerde mermer ya da parlak altın aksanlar, heykeller ya da kristal avizeler yoktu. Rüyamda uyansam ve kendime ait on milyon dolarlık bir dairem olsa tam da yaşamak isteyeceğim bir yerdi.

Bayılmışım.

"Tek kelime etmedin," dedi Declan, kaşlarının arasında bir kırıksıklıkla bana bakarak. "Ne düşünüyorsun, Mariano?"

Yutkundum ve biraz bunaldığımı hissettim, bu yüzden sadece "Hizmetçiniz muhteşem bir iş çıkarıyor" dedim.

VANİLLA

Declan

Nispeten sabırsız bir insandım, bu yüzden normalde Manhattan'daki turistler sinirlerimi bozardı. Çok yavaş yürürler, kaldırımın ortasında durup etraflarına çok fazla bakarlar ve her şey hakkında çok heyecanlı konuşurlardı.

Ama Abi'nin her şeye verdiği tepkide serbest serotonin gibi bir şey vardı.

Benim dairemde bavullarını misafir odasına koyarken gergin görünüyordu ve sadece ikimiz vardık ve kararını tekrar sorguladığından şüpheleniyordum.

Ki bunu tamamen anlıyordum.

Lanet biletleri aldığımdan beri kendime tekrar tekrar ne halt ettiğimi soruyordum.

Bu karışıklık iyi bir fikir miydi?

Temelde sadece onunla birlikte olma dürtüsünü takip ediyordum, onun etrafında olmaktan zevk alıyordum, ama bunun bir yere gitmesini istiyor muydum?

Çözmem gereken şey buydu.

Saçmalıklara tahammülüm olmadığı için uzun süredir flört havuzunun dışındaydım ama Abi'nin hayatımda olması fikri hoşuma gidiyordu. Komik, zeki ve birlikte olunması kolay biriydi, bu yüzden hayatımda bir arkadaş olarak olması harika olurdu.

Ama aramızdaki çekimi ve kimyayı inkâr edemezdim, özellikle de paylaştığımız öpücükler her zaman aklımdayken. Yirmi dört lanet olası yedi.

Tanrım, bu kadın beni çok etkilemişti.

Ama aynı zamanda pratik bir insandım ve mantıklı olmasalar bile duygularımla kesinlikle başa çıkabilirdim.

Sanırım onu buraya davet etmek, her şeyi mantıklı hale getirme çabamdı.

"Manhattan'da yaşıyor olsaydım her gün buraya gelirdim," dedi kayanın tepesinde durup Central Park göletine bakarak. "Yani, şuna bir bakın."

Midtown yönünü işaret etti.

"Evet, gördüm," dedim gülmek isteyerek. "Ve sabahları hava güzel olduğunda burada koşarım."

"Öyle mi?" diye sordu, şaşırmış görünüyordu. "Senin evinin yakınında değil ama, değil mi?"

"Hayır, ama ofisime yakın," dedim. "Leonard beni erkenden parka götürüyor, koşuyorum ve sonra işe gidiyorum."

"Ciddi misin?" diye sordu, sanki her sabah altın bir tek boynuzlu ata binerek işe gittiğimi itiraf etmişim gibi gözleri parlıyordu.

"Cidden," dedim, başımı salladım ve onun da benimle geldiğini hayal ettim. "Sonbaharda çok güzel oluyor."

"Tanrım," dedi iç çekerek ve başını salladı. "Sonbaharda Central Park'ta koşmak; ne hayal ama."

"Burada yaşasaydın yürürdük, Mariano," dedim dirseğimle onu dürterek. "Sadece yazın koşmana izin verirdim, o zaman yakup otu ciğerlerine işkence yapmazdı."

Gülümsemesi kayboldu ve alnında bir kırıışıkla bana baktı.

"Ne?" diye sordum. diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

"Bu benim kontrolcü olmam değil," diye geri adım attım, sözlerimin farkına vararak. "Senin patronun olmadığımı biliyorum."

"Biliyorum." Düşünüyormuş gibi birkaç kez hızlı hızlı göz kırptı ve sonra "Akşam yemeğinde ne yapıyoruz?" dedi.

Bir an yetişmekte zorlandım.

"Bekle. Bir sosisli sandviç, bir döner ve bir simit yedin, hâlâ aç mısın?"

"Henüz değil, öğle yemeği vakti bile geçmedi" dedi. "Ama hep bir sonraki yemeğimi düşünüyorum. Buradaki her şey çok güzel kokuyor."

"Parkta mı?"

"Şehirde," diye düzeltti.

"Peki, ne için havandasın?" Ona bakarak sordum. Telefonumu çıkarıp kayanın üzerinde fotoğrafını çekme isteğime direndim.

"Belki de şu tarafa doğru yürüyüp düşünmeliyiz. Akşam yemeği için mükemmel bir yerin yanından geçene kadar yürüyelim."

"Şey," dedim, rüzgârın saçlarını yüzüne savuruşu ve o kocaman güneş gözlüklerinin içindeki görüntüsü biraz dikkatimi dağıtmıştı. "Eğer rezervasyonumuz yoksa, muhtemelen mükemmel bir yerde yemek yiyemeyiz."

"Peki, sana genelde uyan favori bir restoranın var mı?" diye sordu. "Sahibinin sana 'Dekkie' dediği ve her zaman çok zayıf olduğunu söylediği bir yer?"

"Birinin bana böyle dediği bir yere asla geri dönmem."

Gözlerini devirdi. "Maçoluğu bırak da bana iyi bir İtalyan restoranı bul, Dekkie. Canım spagetti ve köfte istiyor."

"Yürürken düşüneceğim, Abster."

Böylece bütün öğleden sonrayı nihai bir hedef olmadan dolaşarak geçirdik. Kâğıt üzerinde sıkıcı görünüyordu ama ben harika vakit geçirdim.

Simon & Schuster ve Penguin Random House ofislerinin önünde fotoğraflarını çektim, böylece bir gün basılacak olan eserini hayal etmesine yardımcı oldum. O da Times Meydanı'nda külahta dondurma yerken fotoğraflarımı çekti çünkü bunu çok komik bulmuştu.

Nedenini hâlâ

bilmiyordum. Gün

mükemmeldi.

O kadar mükemmeldi ki sonunda yanlışlıkla onu öptüm.

Yanımda duruyordu, dondurma külahını ağzına doğru ittikten sonra gülüyordu, böylece vanilyalı bir gülümsemesi vardı, ama ona baktığımda kendimi durduramadım.

Tadına bakmam gerekiyordu.

"Abs, *burada* küçük bir şey var..." dedim parmağımla alt dudağına dokunarak.

Ama gözlerim ağzına odaklanır odaklanmaz ve gözlerinde bir soruyla bana bakar bakmaz, "Alabilir miyim?" diye sorduğumu duydum.

Başını sallamaya başladı ve işte o an oldu.

O vanilyanın *üzerindeydim*, ağzım onunkini buluyor ve derinlere iniyordu.

Tanrım, onu öpmekle ilgili bir şey vardı. Sanki daha önce hiç kimseyi öpmemiştim ya da Abi farklı bir şey yapıyordu. Çünkü dudaklarımız buluştuğu anda, *her seferinde*, vahşi bir hayvana dönüşüyordum.

Dili benimkine karışırken soğuktu, dudakları ve dişleri beni çıldırtmakla meşguldü. Isırıyor, sıyrıyor, kaydırıyordu. Elleri yüzümü buldu -bunu çok sevdim- ve parmak uçlarına kalkarak *o* da kendini vahşi bir hayvan gibi hissediyormuş gibi beni öptü.

Onu daha da yakınımaya çektim, vücudunun her santimetresinin benimkine değdiğini hissettiğimde neredeyse inleyecektim. Ellerim sırtında tehlikeli bir şekilde aşağıdaydı ve onu daha da yakınımaya çekmemek için kendimi zorlarken titriyorlardı.

Müstehcen bir şekilde daha yakına.

"Siktir," diye fısıldadım ağzına, sonra başımı kaldırdım. "Abi."

Gözleri yavaşça açıldı ve gözlerindeki bakış onu bir yatağa sürükleyip yere atma isteği uyandırdı bende.

"Bana öyle bakma," dedim sessizce, yüzünün kıvrımlarını izlemek için bir elimi kaldırdım. *En yumuşak ten*.

"Ne gibi?" dedi neredeyse fısıltıyla.

"Sanki sen de benim kadar bu işin içindeymişsin gibi," dedim parmaklarımın teninde gezinmesini izleyerek.

"Bu kötü mü?" diye sordu, ellerini göğsümde duracak şekilde indirerek.

"Dikkat dağıtıcı," diye cevap verdim, ne düşündüğünü merak ederek.

"Bana nerede olduğumuzu unutturuyor."

Keşke benim dairemde olsaydık, çünkü bunu daha fazla keşfetmek için çaresizdim, ama olmadığımıza sevindim çünkü seks ilişkimizle ilgili hiçbir şeyi okumayı kolaylaştırmayacaktı.

Başını salladı. Gözleri yüzümde geziniyordu ve zihninin çılgınca çalıştığını söyleyebilirdim.

"Peki bu neyle ilgiliydi?" dedi, parmaklarını kaldırıp alt dudağına dokunarak. "Hathaway'den birini gördün mü?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "O sadece bizdik." "Sadece biz mi?" dedi sessizce.

Yutkundum ve anlaşılmamızın gündeme gelmesinden bile nefret ettim. Ama ne istediğini bilmediğim için itiraf ettim, "Seni öptüm çünkü istedim. Güzel görünüyorsun, ağzını seviyorum, bir tanrıça gibi öpüyorsun.

-Ve ikimiz de beğendik. Bu kadar. O yüzden belki de fazla düşünmeyelim...?" Şaşırılmış gibi gözlerini hızla kırptırdı.

Başını hafifçe sallayıp "Tamam, yapmayacağım" dediğinde neredeyse rahatlatarak bağıracaktım.

Çünkü o öpücük hakkında aynı şekilde hissetmeseydi ne yapardım bilmiyordum.

Saat dört buçuk sularında acıktığını söyledi, ben de en sevdiğim küçük İtalyan restoranını aradım (sadece içki içmeye gittiğimde sahibi bana Dekkie diye hitap ediyordu ama bunu itiraf edecek değildim) ve bizi bara sıkıştırdılar.

Ancak garson bize bir şişe şarap getirdikten sonra yüzünde yine o gerginlik belirdi. Bana baktı ve şöyle dedi: "Peki bu *nedir*? Fazla düşünmemeye çalışıyordum ama hiç deneyimlemediğim bir şeye anlam veremiyorum. Sırf bir günlüğüne takılmak için beni New York'a uçuran arkadaşlarım yok. Tüm bu masrafların senin için hiçbir şey ifade etmediğini bilmeme rağmen hiçbir şey için ödeme yapmıyor olmam çok garip geliyor."

Bu konuda o kadar stresli görünüyordu ki onu öpmek istedim.

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirerek endişelerini durdurmak istedim ama bunu dile getirmesi gerektiğini de biliyordum.

"Bana garip geliyor," dedi, loş ışık onu daha da güzel gösteriyordu. "Bu arkadaşlık içinde olan normal bir durum değil. Daha çok bir ilişki havası veriyor ve bu arada bir ilişki istediğinizi söylemiyorum, kesinlikle böyle düşünmüyorum. Ama ben

Sadece bunun ne olduğunu bilmediğim için nasıl davranmam gerektiğini tam olarak bilmiyormuşum gibi hissediyorum."

Çok mantıklıydı; günle ilgili hiçbir şey *sadece* arkadaşmışız gibi hissettirmemişti. Gün boyu süren mükemmel bir randevuydu.

"Ne olmasını istiyorsun?" Cevabı öğrenmek için çaresizce sordum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Güldü, başını salladı ve bana deliymişim gibi baktı. "Ne kadar yüklü bir soru bu böyle."

"Abi," dedim, Manhattan'ımdan biraz almak için durakladım çünkü desteğe ihtiyacım olduğunu hissettim. Alkolün sıcaklığını midemde hissederek soğuk sıvıyı yuttum ve ona, "Biz arkadaşız ve öyle kalmasını istiyorsan söyle. Yani, bunu Roman için daha önce de yaptım; can sıkıntısından onu uçurdum ve birkaç günlüğüne evimde takıldı."

"Gerçekten mi?" diye sordu ve bunun onu daha iyi hissettirdiğini söyleyebilirim.

"Elbette," dedim. "Yani eğer başka bir Romalı olmak istiyorsan, bu kesinlikle sorun değil."

Kendimi farkındalığı yüksek biri olarak görüyordum ve gün boyunca Abi'ye karşı hissettiklerimin katlanarak arttığını acı bir şekilde fark etmişim.

Ancak tanışma şeklimiz nedeniyle, bunun organik olarak ilerlemesini istedim - eğer ilerlediyse. Kendisini baskı altında hissetmesini ya da içinde bulunduğumuz durumun güç dinamiklerinde üstünlüğün bende olduğunu düşünmesini istemiyordum.

Sadece Abi'yle takılmak ve eğer doğru geliyorsa, yavaş yavaş daha fazlasına geçmek istiyordum.

"Başka bir Romalı," dedi gülümseyerek. "Bu yeni bir tane."

"Doğru mu?" Tanrı'ya benim hissettiklerimin bir kısmını hissetmiş olması için dua ederek "Doğru mu?" dedim çünkü ona baktığımda biraz bunalmışım. "Bu gecenin geri kalanında ve yarın sabah ayrılana kadar, bunu tanımlamayalım. Bakalım bu iş kendi kendine nereye gidecek, tamam mı?"

VIBES

Abi

Daha fazlasıyla ilgilendiğini söyleyebilirim.

Bunu Declan Powell'ın benimle yatmak istediğini düşündüğüm gibi ukala bir şekilde düşünmüyordum, ama aramızda iyi bir kimya vardı ve bunu keşfetmek istediğini hissediyordum.

Bu da beni korkutuyordu.

Çünkü aynı kimyanın beni de çektiğini hissediyordum, *sevgili Tanrım, o kadar çok ki*, kendimi tamamen onun içine atma ve hava almak için bile endişelenmeme dürtüsü tarafından yutuluyordum.

Ama kalbimin onun devam etmesine dayanamayacağını biliyordum. Kalbimin onun ilgisini kaybetmesine dayanamayacağını biliyordum. Sonunda arkadaşım Dex'i kaybetmek yeterince kötü olurdu, ama onunla tamamen bir ilişkiye, daha derin, çok daha tutkulu bir şeye girme ve *bunu* kaybetme fikri?

Bu benim için çok fazlaydı.

"Üzgünüm Dexxie," dedim sesime alaycı bir ton katarak. "Ne demek istediğini anlıyorum ama bunu yapmamız gerektiğini kesinlikle düşünmüyorum. Senden çok hoşlanıyorum ama şu anda kimseyle bir ilişki yaşamak gibi bir arzum yok. Yani bunu yaparsak ve daha fazlasıyla ilgilendiğimizi fark edersek, bu büyük bir başarısızlık olur çünkü olmak istemiyorum. Bu yüzden sadece arkadaş olarak kalmayı tercih ederim."

"Tamam," dedi, bir an beni izlerken çenesi bir esneyip bir gevşiyordu. "Peki, eğer fikrini değiştirmeye başlarsan bana haber ver" diyene kadar kalbim boğazıma düğümlenmişti.

"Söylerim," dedim şarabımın geri kalanını yudumlarken. Bu güzel adamın benimle bir şeyler keşfetmekle ilgileneceğini bilmek sarhoş ediciydi.

Bu baş döndürücü bir şeydi.

Kesinlikle baş edemeyeceğim bir baş döndürücülük.

Yemekten sonra şehirde dolaştık, Declan beni tamamen şakaya vurdu ve saatlerce yürümeme izin verdi. Manhattan'ın gerçekten de hiç uyumayan bir şehir *olmasına* kafayı takmışım. Saat kaç olursa olsun her yerde insanlar vardı ve bir dakikasını bile kaçırmak istemiyordum.

O da benim takıntımı anlamayan bir yerli gibi sıkılmak yerine, tıpkı benim gibi bu işin içine girmiş görünüyordu.

Ve *gerçek* bir arkadaş gibi açıldı, saçma hikayeler anlattı ve benimkilere güldü.

Annemin, ben on iki yaşındayken çıktığı bir adamın annesinin yanına taşınmamızın iyi bir fikir olduğunu düşündüğü zamanla ilgili uzun ve abuk sabuk bir hikâye anlattıktan sonra bana kızarak, "Bu hiç mantıklı değil," dedi. "Yaşlı kadın bir yabancıydı, değil mi?"

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Yirmi dört saat hapsirmama neden olmasının yanı sıra beni dehşete düşüren kuşları vardı. Öğretmenlerimin kızarmış burnum ve şişmiş gözlerim yüzünden bir ay boyunca soğuk algınlığı geçirdiğimi düşündüklerinden oldukça eminim."

"Orada sadece bir ay mı kaldınız?"

"Tam olarak bir ay," dedim, hatırladıkça başımı sallayarak. "O korkunç kuşlar için Tanrı'ya şükürler olsun, yoksa hiç ayrılmayabilirdik."

Güldü. "Yani alerjiler annenin flört hayatı söz konusu olduğunda işe yaradı mı?"

"Bazen," dedim ama sonra Doug'ın yüzü aklıma geldi ve yüzümü buruşturdum.

"Aman Tanrım, ne dedim ben?" dedi, kalçama eliyle vurdu ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi.

Elimi tutmasına şaşırarak ona baktım ve bana en nazik gülümsemesini yaptı. "Neden şimdi bu kadar üzgün görünüyorsun, Mariano?"

Başımı hafifçe salladım. "Hayır, acıklı küçük bir hikâye."

"Anlat bana," dedi usulca, bana gerçekten bilmek istiyormuş gibi bakarak. "Tabii senin için çok fazla değilse ve hâlâ acıtmıyorsa."

Bu, göğsümde bir şeylerin şişmesine ya da büyümesine neden oldu, çünkü bana karşı bu kadar dikkatli olması biraz acı veriyordu.

"Tamam, annem Doug adında bir adamla çıkıyordu, değil mi?" Boğazımı temizleyerek ve onun yüzüne değil, önümdeki bloğa bakarak söyledim. "*Mükemmel* biriydi. Yakışıklıydı, ama bundan da öte, iyi bir işi vardı ve bana karşı inanılmaz derecede iyiydi. Mesela sırf alerjim olmadığını bildiği için verandasına ortancalar dikmişti. O *kadar* iyi *biriydi*, değil mi?"

"Doğru," dedi parmaklarını parmaklarımın arasına sıkıştırarak.

"Gerçekten harika bir dairesi vardı ve sanırım annem onun yanına taşınmak için gün sayıyordu. Doug kelimenin tam anlamıyla onun dualarının cevabıydı."

Her zaman kurutma kağıdı ve güneş ışığı gibi kokan temiz, aydınlık daireyi hâlâ hayal edebiliyordum. Koşu bandında koşarken spor salonundaki yoga toplarıyla oynamama izin verirdi ve hatta bazen beni apartmanın havuzuna götürüp onunla birlikte su sıçratmama izin verirdi.

Doug'ı *severdim*.

"Sonra düşüncesizce ve tatlı bir şey yaptı. Bir köpek yavrusu aldı - Gaia adında bir husky. Hep bir tane istediğini söyledi ve artık her geldiğimde onunla oynayabilecektim."

"Kahretsin," dedi Dex.

"Oh, kahretsin, gerçekten," dedim başımı sallayarak. "Annem, annem olduğu için, Doug evini çok temiz tuttuğu ve ben de daha önce hiç husky görmediğim için Gaia'nın astımımı rahatsız etmeyeceğini düşündü."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye mırıldandı, sesi inanmaz gibiydi ve bu boktan hatıraya rağmen beni gülümsetti.

"Bu yüzden onun evine giderdik, o muhteşem köpeğe bayılırdım ve ayrılmak zorunda kalırdık çünkü gözlerim neredeyse şişerdi ya da inhalerimi çok fazla almak zorunda kalırdım. Annem buna tolerans göstereceğime emindi.

-Doug'ı görmek istiyordu ama beni de evde yalnız bırakamazdı. Bu yüzden,

Durula ve tekrarla, ta ki inhaler artık işe yaramadığı için ambulans çağırmak zorunda kaldıkları zamana kadar."

"Yüce *Tanrım*," dedi ve kalabalık kaldırımın ortasında elimi sallayarak beni durdurdu. Yüzünde büyük bir öfkeyle bana baktı. "Belli ki iyiydin, ama lanet olsun Abi. Çok daha kötü olabilirdi."

Dex küçük Abigail için öfkelenirken boğazım düğümlendi ve gözlerim yaşardı. Tepkisi dizlerimin bağını çözdü ve başımı döndürdü çünkü kızgın görünse de gözlerindeki yumuşaklık bana bunun rastgele bir alerjik reaksiyondan çok daha fazlası olduğunu anladığını söylüyordu.

Anlamış gibi görünmesi içimde bir şeyleri *rahatlattı*.

"Daha da kötüleşiyor," dedim, tekrar yürümeye başlaması için elini çekiştirerek. "Ölüme yakın astım krizlerinden daha mı kötü?"

Başımı salladım ve yutkundum. "Evet. Hastanede uyuduğumda Doug oradaydı, hediyelik eşya dükkanından benim için aldığı balonların ve şeker buketlerinin arasında elimi tutuyordu ama uyandığımda annem pencerenin yanındaki sandalyede ağlıyordu."

Yine durdu, ama bu sefer beni önünden geçtiğimiz binaya yaklaştırdı, yaya trafiğinden uzaklaştırdı. "Neden ağlıyordu?"

Alt dudağımı ısırdım, bu hikâyenin beni hâlâ bu kadar üzebilmesine şaşırmıştım. "Çünkü Doug Gaia'yı seçti."

Dex'in çenesi dişlerini gıcırdatıyormuş gibi ileri geri hareket etti. "Ne?"

"Görünüşe göre küçüklüğünden beri hep bir husky istemiş. Onu veremeyeceğini düşünmüş çünkü bu çocuğunu vermek gibi bir şey olacakmış. Gaia onun için bir çocuk gibiydi, bebeği gibiydi..." dedim, gerisini söylemek istemediğimden, babam demek istediğim adamın benim yerime bir köpek yavrusunu seçtiğini söylemekten vazgeçtim.

"Doug'dan *nefret ediyorum*." Dex bana baktı ve sert bir sesle, "Boktan bir baba olurdu Abi. Ucuz atlattın. Doug senin için asla yeterince iyi olmayacaktı ve Gaia başına gelebilecek en iyi şey."

Gözyaşlarımı geri kııptım ve gülümsediğimi hissedince şaşırdım. "Gaia başıma gelen en iyi şey mi?"

Declan yutkundu, gözlerimi o güçlü boynuna indirdi ve sonra "Bundan eminim" dedi.

Kendini sarılmayı sevmeyen biri olarak, kollarımı ona dolamanın ve onu içimdeki en sıkı sarılmanın içine çekmenin bu kadar doğal hissettirmesi şaşırtıcıydı.

Sanki bir saniye daha içten bir duygunun beni kıracağını biliyormuş gibi kulağıma mırıldandı: "Bana böyle asıldığına inanamıyorum, Mariano."

Bu beni her şeye rağmen güldürdü, ben de geri çekildim ve "Sen öyle san Powell" dedim.

Nihayet gece yarısını biraz geçe onun apartmanına döndüğümüzde, *The Godfather*'ı açtı çünkü daha önce hiç izlememiştim ve bunun suç olduğunu düşünüyordu. Yatak odasına gidip pijamalarımı giydim, dışarı çıktığımda o da eşofmanlarını giymişti.

Gündelik kıyafetler içinde o kadar iyi görünüyordu ki bu biraz dikkat dağıtıcıydı.

Ama filmi izlemeye başladığımızda uyanık kalamadım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sürekli uyuyakalıyordum. Günün yorgunluğu üzerimdeydi ve uyanık kalmak neredeyse imkânsız görünüyordu.

Ama yatmayı reddediyordum çünkü çok yakında uyanacaktım ve gitme vakti gelecekti.

Vücudumun yerini değiştirdiğinde ona karşı koymadım, böylece başımı omzuna yaslayarak kanepede uzanıyordum. Büyük seksiyonelin köşesinde rahat görünüyordu ve ben de onun vücudu olan yastığı kendimden esirgeyemeyecek kadar yorgundum.

Görünüşe göre derin bir uykuya dalmışım, çünkü bir sonraki hatırladığım şey Declan'ın sessizce adımı söylediğiydi.

"Uyan Abi," dedi, derin sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı. "Yatma vakti geldi."

"Şşşt," dedim gözlerimi açmadan, hareket etmesini istemiyordum çünkü o kadar rahattım ki.

Bir şey söylemedi, ben de kalacağını düşündüm ama sonra kendimi hafifçe kaldırıırken hissettim.

"Dex," dedim, beni hiçbir ağırlığım yokmuş gibi, sanki yatağına götürdüğü uyuyan bir çocukmuşum gibi kaldırıırken yüzüne baktım. "Ne yapıyorsun?"

"Şşşş, uykucu," dedi beni kaldığım misafir odasına doğru götürürken. Odaya girip beni nazikçe yatağına yatırdığında kollarında saçma bir şekilde rahatlamış hissettim.

"Teşekkür ederim," dedim, yorganın altına girip koltuk altlarına kadar çekerken uykulu ve rahat hissediyordum.

"Bu pijamaları istiyor gibiyim," dedi benimle alay ederek. "Üzerimde büyüdüler."

"Göğsünü asla iliklemeyeceklerinden oldukça eminim," dedim. "Bu muhtemelen doğru," dedi göğsüne bakarak. "Eski sevgilin bir sosis mi?"

"'Sosis' diyebilir miyim bilmiyorum ama kesinlikle senin kadar büyük değil." "Yani ben kazandım," dedi gururla.

"Bu bir yarışma değil."

"Öyle değil mi?" diye sordu.

"Hayır, değil." Güldüm, çünkü sadece arkadaşlık ve eski sevgilim konusunu daha önce hiç konuşmamıştık.

Bu iyi bir şeydi çünkü gerçekten de konu dışı bir şeydi.

Son çıktığım adam iyi biriydi ve birlikte samimi bir zaman geçirdik ve eski sevgilisine hala aşık olduğunu söylemeden önce iki kez yattık ve bunun benim için önemli bile olmadığını fark ettim.

Gözleri yüzümde geziniyordu ve beni yalnız bırakmak üzere olduğunu biliyordum.

Ve ben yalnız kalmak istemiyordum.

"Bu gezi için size tekrar teşekkür edebilir miyim?" Dedim, çünkü yüzlerce teşekkür yeterli değildi. "Bugün seninle en güzel günümü geçirdim."

"Harika bir gündü," diye onayladı ve sanki dikkatle konuşuyormuş, bilerek kendini tutuyormuş gibi hissettim.

Dudağımı ısırđım. Ben de kendimi tutmalıydım ama kelimeler yine de ağzımdan çıktı. "Hiç ilk öpüşmemizi düşündün mü?"

Önce şaşırmış görünüyordu ama sonra ağzı yavaş bir gülümsemeye dönüştü. "Evet, her zaman."

"Düşünüyor musun?" Güldüm, bu kadar dürüst olmasına şaşırmıştım.

"Nasıl yapmam?" dedi, bana gülümserken ellerini başının üstünde birleştirdi. "İkimiz de büyük bir Hollywood öpücüğüne hazırlandık ama bir öpücüğün gerçekliği içinde tamamen kaybolduk."

"Bir öpücüğün ne olduğu' mu?" Neredeyse nefes nefese sordum, ayak parmaklarım battaniyenin altında kıvrılıyordu.

Yeşil gözleri sıcaktı. "Dudaklarının yumuşaklığında, parfümünün kokusunda ve dilimi kullanmaya cesaret ettiğimde çıkardığın nefes nefese küçük seste kayboldum - bir öpücüğün tüm fiziksel büyüünde. Sebepleri ve amacı unuttum ve sadece orada kalmak ve devam etmek istedim, anlıyor musun?"

Bu beni sırttırdı. "Ben de 'orada kalmak ve devam etmek' istedim, bilgin olsun."

"Dinle, Mariano. Biz burada yatak odasındaiken bu konuyu açmanın bir nedeni var mı?" Kollarını kavuşturup bir kaşını kaldırdı. "Bu sana iyi bir fikir gibi mi geliyor?"

"Şey, hayır," dedim. "Ama seni baştan çıkarmaya çalışıyor olsaydım, bilgin olsun diye söylüyorum, bunu senin büyük, süslü yatak odanda yapmak isterdim."

"Misafir odasıyla ilgili bir şikâyetin mi var?" diye alay etti, gözleri çocuksu bir muziplikle parlıyordu. "Senin için yeterince büyük değil mi?"

"Sadece senin odanın harika olduğunu söylüyorum."

"Başımızın üstünde yerin var," dedi ama ürkütücü bir şekilde değil. Kelimenin tam anlamıyla oda değış tokuşundan bahsediyordu. "Takas etmekten ve sana vermekten mutluluk duyarım."

Ama sanki öpücükten bahsetmesi, yatak odası fikrinin etrafına serpiştirilmesi, havayı anında şarj etti. Aramızdaki boşluk aniden elektrikle çatırdıyormuş gibi hissettirdi.

Gözlerimi onunkilere dikmeden önce milyonlarca uygunsuz şey düşünerek ağzına baktım.

Boğazımı temizledim ve "Teşekkürler, ama gece bıçaklanma vakası geçiriyorum ve buna engel olmak istemezsin" dedim.

"Kesinlikle istemem," dedi yutkunarak. "Gece bıçaklanmaları abartılıyor."

Yatağın üzerinde durup bana gülümseyişinde yoğunluğu artıran bir şey vardı.

Boğazımı tekrar temizledim ve "Doğru. Bunu hep söylerim."

"Öyle mi?" diye sordu, gözleri üzerimdeydi. "Bunu her zaman mı söylüyorsun?"

"Günde en az on kez," diye başardım, bir bakışın sıcaklığından kendiliğinden yanmanın mümkün olup olmadığını merak ediyordum.

"Evet, aynı," dedi, kollarını iki yanına indirerek. "O zaman iyi geceler."

"İyi geceler o zaman."

Kapı arkasından kapandığında nefesimi bıraktım, çünkü nefes almakta zorlanıyordum ve bunun astımımın hiçbir ilgisi yoktu.

Onu istiyordum.

Kutsal, kutsal bok, onu istiyordum ama sadece o pencereci duvarlı yatak odasında iyi vakit geçirmek için değil. Hayır, onu *etrafımda* istiyordum. Uzun bir süre hayatımda, yatağında ve o seyahatleyken telefonumda olmasını.

Declan Powell'a sırılsıklam aşkıttım, lanet olsun. Peki bu konuda ne yapmam gerekiyordu?

VEDALAR

Declan

Sabah her şey farklıydı.

Uçağı erkendi, bu yüzden havaalanına gitmeden önce bir espresso içmek için sabah 6'da sokağın sonundaki kafeye yürüdük. Terasta oturduk, o her zaman yaptığı gibi, benim de sevdiğim gibi durmadan konuşurken kahve içtik ama bir şeyler değişmişti.

Aramızda daha fazla bir şeyin farkındalığı vardı. Ve onun bu konuda ne hissettiğini kestiremiyordum.

Alaycı ve takılmacıydı, ki bu onun tarzıydı, ama ciddi bir sohbe dönüşebilecek her şeyden kaçınmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Bakışları normal bir göz teması kurmak yerine oradan oraya savruluyordu.

Kaçamak.

Oyunlardan hoşlanmadığım için doğrudan ona hitap ederdim, ama onun tamamen normal olması ve benim de ona çok fazla ilgi duyduğum için lanet bir ergen gibi fazla düşünüyor olmam ihtimali vardı, bu yüzden kendimi tuttum.

Artık ikimiz söz konusu olduğunda sıfır perspektifim vardı.

Bu yüzden arkadaşlığımıza odaklanacaktım. O konuyu açana kadar sadece arkadaşlık ve romantik bir ilgimiz yoktu. Çünkü onu ne kadar uzun süre yanımda rahat hissettirebilirim, bana güvenebileceğini göstermek için o kadar çok zamanım olacaktı.

Aramızdaki şeyin gerçek olduğunu. Ve keşfetmeye değerdı.

Onu havaalanına götüremedim çünkü erteleyemeyeceğim bir toplantım vardı ama sanki bu onu rahatlatmıştı. Arabanın yanında dururken bana dostça sarıldı ve ben bunun verdiği histen hoşlanmadım.

"Geldiğin için teşekkürler Mariano," dedim saçlarına doğru, keşke aklını okuyabilseydim. "Ben de seninle çok güzel bir gün geçirdim."

Başını sallayıp "Aynen Powell" derken kaşlarının arasında küçük bir kırıksıklık oluştu.

Arabaya tırmanıp kapıyı kapatırken, "İndiğinde bana mesaj at" dedim.

"Atarım."

Arabanın gözden kayboluşunu izlemek hoşuma gitmemişti ve o yanımda değilken kendimi bir anda daha boş hissetmem de hoşuma gitmemişti.

Sanki bir pencereden izliyormuş ve hayatımda neler olup bittiğini biliyormuş gibi telefonum çaldı. Roman'dı. Açtım, "Selam, ne var ne yok?"

"Sadece sabahın nasıl geçtiğini merak ediyordum," dedi.

Ona Abi'nin geleceğini söylediğimde, ondan hoşlandığı ve benim için iyi olduğunu düşündüğü için sevindiğini ve birbirimizi görmek için uçmamızın çok erken olduğunu düşündüğü için gergin olduğunu söylemişti.

Her iki konuda da haklıydı.

Ve dün gece, uyuyamadığım için bir saat boyunca telefonda onunla potansiyel yatırımların üzerinden geçtiğimde, sadece arkadaşlıkla ilgilendiğimize inanmasına izin verdim. Abi'den başka biriyle olasılıkları konuşmanın ne anlamı vardı?

Aramızda bir şeyler değişirse, ona o zaman haber verirdim. Şimdilik bu onu ilgilendirmezdi.

"Güzel," dedim, binaya geri dönüp asansöre binerken. "O eve gidiyor, ben de ofise gidiyorum. Her şey normale döndü."

Ama asansörden inip Abi kokulu bir şeyin kokusunu aldığımında - losyonu olabilir - durumun böyle olmadığını umdum.

DOUG DAYDREAMS

Abi

Telefonum cebimde titredi.

Dex: **Aramız iyi mi?**

Mesajına baktım ve cevap verdim: **Sanırım öyle. Neden havalı olmayalım ki?**

Yeni elma poşetlerini fiyatlandırıyordum ve onun mesajı normalde hoş bir kesinti olurdu, ama burada neyin peşindeydi?

Onunla ilgili her şeyi çok fazla düşünüyordum ve tüm arkadaşlık-ilişki dinamiği konusunda biraz stresliydim.

Hemen cevap verdi: **Nedenini biliyorsun. Onunla nasıl New York'un tadı kaçtı mı?**

Muhteşem öpücüğü kabul ettim mi? Evet. Beni uzun zamandır unuttuğum çocukluk travması için ağlatması sorun değil miydi? Evet.

New York'a yaptığım küçük bir seyahatin tüm duygusal çerçevemi altüst etmesinde sorun yok muydu? *Hayır.*

Mesaj attım: **Evet. NYC= çok iyi**

O mesaj attı: **Umarım bunu kastetmişsindir çünkü başka bir teklif sunarak seni tamamen korkutmak üzereyim.**

"Bu da ne böyle?" Kendi kendime mırıldandım, sonra gönderdim: **Bu ne olabilir ki?**

"ABI, BİR KASAYA ATLAR MISIN?" Benny dahili telefonda bağırdı.

"Geliyorum," diye bağırdım mağazanın önüne doğru.

Dex: Dairenin durumu ne zaman düzelir bilmiyorum ama bir hafta daha benim dairemde kalmaya ne dersin?

Adımımın ortasında durdum, neredeyse kenevir losyonu vitrinine çarpacaktım.

Çünkü her ne kadar dairesine çılgınca aşık olmuş olsam da, mesajını okurken hayal ettiğim şey o on bir metrelik tavanlar değildi. Hayır, düşünebildiğim tek şey *sevgili Tanrım, bu onun da hissettiği anlamına mı geliyor?*

Çünkü öpücük ve tüm bu yirmi dört saatlik ziyaret kalbimde tam bir tahribat yaratmıştı. Birdenbire Declan'a karşı *çok şey* hissetmeye başlamıştım, özellikle de birliktayken. Bütün gün bu duygular söz konusu olduğunda çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyordum, yani ondan gelen bu mesaj?

Hiç yardımcı olmadı.

Mesaj atmış: Cumartesi günü KC'de babamın doğum günü partisi var. Bir hafta daha kalma karşılığında benimle gelmeyi düşünürsün diye düşündüm.

Önceki mesajlarının neden olduğu enerji uğultusu hemen dağıldı. Sözlerini okurken tüm bedenim sönmüş gibi hissettim. Çünkü *dairemde bir hafta daha kalacağını* gördüğümde, aptalca *bir* şekilde benimle daha fazla zaman geçirmek istediğini ya da belki de birlikte geçirdiğimiz zamanın bitmesini istemediğini düşünmüştüm.

Ama duygularımız hakkında konuşmak istemek yerine, arkadaşlarına, iş arkadaşlarına ve ailesine bu cepheyi genişletmek için bana gayrimenkulle ödeme yapmaya çalışıyordu.

Sonra daha da kötüleşti.

O gönderdi: Ailem sana biraz fazla bağlandı, bu yüzden doğum günü partisinde son kez bir araya gelmeyi düşünüyorum ve sonra aileme ara verdiğimiz haberini vereceğim. Umarım bunu iş yerinde insanların sormayacağı bir yere koyabilirim, ama ailemin böyle bir şey olmadığını düşünmesine izin verdiğim için kendimi çok suçlu hissediyorum.

Söylediği her Şey çok mantıklıydı ama ağlamak istiyordum. Hafta sonundan sonra, bu sahte ilişkiyi bitirecek ve Abi Green'in hayatından küçük bir fiyonkla kaybolmasını sağlayacaktı. Bu bizi de mi kastediyordu? New York'ta arkadaşım olmak istediğini *söylemişti* ama hayatındaki herkes artık adımı hatırlamazken beni unutmaması çok daha kolay olacaktı.

"ABI!" Benny hoparlörlerden bağırdı. "GELİYOR

MUSUN?" Dişlerimi sıktım ve "EVET!" diye bağırdım.

Dükkânın önüne doğru yürürken uzun bir kuyruk oluŐturmuŐ mutsuz müŐterilerin günlerini mahvediyormuŐum gibi beni izlediklerini görünce iimden *bir* fke geçti ve "*Ne olacak ki?*" diye düşündüm.

Neden gerçek dünyaya tek başıma dönmeden önce bir hafta daha lüks bir yaşam sürüp Kansas City'de harika bir hafta sonu geçirmiyorum? Ama bunu yapmaya devam edip aramızın ve muhtemelen ailesinin fena halde bozulma riskini almak istiyor muydum?

TelaŐ yavaŐladıđında Dex'e mesaj attım.

Bunu düŐünmem gerekecek. Benny'den daha ne kadar izin alabileceğimi bilmiyorum ve yazmam gereken çok Şey var.

Cevap verdi: Kansas City'de yazabilirsin.

Mesaj attım: Bilmiyorum.

Dex: Ne kadar sürer?

Keşke bununla ne demek istediğini bilseydim. Onunla pazarlık yapmaya ve başka bir anlaşma yapmaya çalıştığımı mı düşünüyordu, yoksa sadece arkadaşını onunla gitmeye ikna etmeye mi çalışıyordu? İŞlemsel bir Şeye geri mi dönmüŐtük, yoksa bu sadece bir ifade değişikliği miydi?

İimi çektim ve gönderdim: **Şu anda çok meŐgulüz, müsait olunca mesaj atarım.**

işler yavaŐlar.

Telefonum tekrar çaldı.

Dex: Acele et Mariano, çünkü benimle birlikte olursan KC kulağa çok daha hoş geliyor.

Hmmm. Kendi sorularımın cevabını bilmiyor olabilirdim ama onunkinin cevabını biliyordum. **Tamam, ben giderim.**

KC

Declan

Cumartesi günü öğlen Abi'yi işten aldım ve markete tekrar girmek çılgıncaydı. İlk kez içeri girdiğimde, birisinin kız arkadaşım gibi davranmasına öfkelenerek, suçlu olduğunu düşündüğüm sevimli bir kasiyer kız görmüştüm.

Ama bugün içeri girdiğimde ve ikinci kasaya baktığımda, ona baktığımda kalbimi hafifleten şaşırtıcı derecede güzel bir kadın gördüm.

Aynı şeyi hissettiğinden emin değildim.

Onun sınırlarına saygı duyuyordum, özellikle de duygularını bilmiyorken, ama bu durum hakkında hiçbir şey yapamamak beni öldürüyordu.

Sabırlı olmaya alışık değildim.

Beni gördüğünde gülümsedi. Onun sırasına girdim ve "Hazır mısın?" diye sordum.

"Benny," diye bağırdı omzunun üzerinden, "Ben gidiyorum." "Ürünleri stokladın mı?" diye bağırdı.

"Tabii ki yaptım," dedi.

"Karen, iyi hafta sonları," dedi birinci tezgâhtaki kadına.

"Sana da Abs," diye cevap verdi kadın ve bu hâlâ çok hoşuma gidiyordu.

Abs. Onunla ilgili her şeyden gerçekten hoşlanıyordum ve bununla ne yapacağımı bilmiyordum.

İçimdeki kaos, bana sırtarak "Kansas City'ye gideceğim için çok heyecanlıyım" dediğinde daha da kötüleşti.

Geçen sabah gözlerinde gördüğüm tereddüt gitmiş, "tamam, giderim" mesajındaki ton kaybolmuştu. Bu Abi'nin tam gaz Abilik haliydi ve ben de ona katılmaktan başka bir şey yapamadım. "Ben de."

Abi'yle çıkacağımız bir yolculuktan ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmadan sadece onunla geçireceğim birkaç saati dört gözle bekliyordum.

Yola çıkar çıkmaz, "Sanırım müzik seçimini sırayla yapmamız senin için sorun olmaz, değil mi?" dedi.

"Elbette," dedim otoyola girerken.

"Mükemmel," dedi telefonunu bağlayarak. "O zaman müzik oyunu oynayalım, Dexxie."

"Buna oyun diyebileceğini sanmıyorum," dedim.

"Kuralları öğrenene kadar sus," dedi. "Ve ilk şarkı seçimim Nelly Furtado'dan 'Promiscuous'."

Bu mücevheri bulabilmek için beynimin 2000'lerin başındaki unutulmuş şarkıların bulunduğu bölgesinin derinliklerine inmem gerekti. "Neden ilk şarkın bu?"

"Çünkü geçen gün aklıma geldi ve sanki yıllardır duymamışım gibi hissettim ve eskiden çok severdim. Ayrıca müzik oyununun önemli bir kısmı da şarkınıza *mükemmel* bir şekilde eşlik etmeniz gerektiğidir."

"Yine de bir oyun değil ve hayır, teşekkür ederim," dedim şerit değiştirerek.

"Bu bir oyun, hiç kelime atlamadan en iyi şarkı söyleyen kişi ödül kazanıyor," dedi, belli ki aklına eseni söylüyordu.

"Ödül var mı?" Göz ucuyla bakarak sordum. "Um," dedi, etrafına bakarak.

"Yani ödül falan yok," dedim gülerek. "Ve bunu sadece uyduruyorsun."

"Bir ödül olacak," dedi savunmacı bir tavırla. "Ve gözlerini yoldan ayırma, Powell. En muhteşem, en harika ödül olacak ama kazanacak kişinin şarkı söylemede gerçekten iyi olması gerekiyor, o yüzden bu konuda endişelenmemelisin bile. Kazanmak sana düşmez."

"Kazanan ödülü *seçse* nasıl olur?" Ben önerdim.

"Bu kulağa tehlikeli geliyor," dedi.

"Parametrelerimiz ve sınırlarımız olmalı mı? Ödülleriniz için kurallar?"

"Sanmıyorum," dedi. "Çünkü biz makul yetişkinleriz. Sadece her birimizin veto yetkisi olacak. Eğer benden betonu yalamamı talep edersen, bunu veto ederim. Ama makul bir şeyse, isteğini yerine getiririm. Ama bu arada kazanamayacaksın."

"Ben senden ne istediğimi düşünürken Furtado'nun sesini aç ve başla Mariano."

Ben gaza bastım, o da şarkıya eşlik etti ve ben onun bir kâğıt parçasını kullanarak olayı puanlamasına, bir şeyi kaçırdığında bir puanı işaretlemesine takmıştım.

İlk şarkım için Taylor Swift'in "22" şarkısını seçtim, çünkü hangi şarkıya eşlik etmek bundan daha kolay olabilirdi ki? Ve ödülü kazanmaktan başka hiçbir şey umurumda değildi; kıcımlı yırtarak şarkı söyledim.

Ama kaybetmiş olsam bile bunun bir kazanç olduğunu hemen anladım çünkü Abi harika vakit geçiriyordu. Ben şarkı söylerken kıkırdıyordu, bu dünyadaki en harika sesti ve ben de buna bağımlı olmaya başlamıştım, bu da bir sonraki sefer sıra bana geldiğinde daha da sert söylememe neden oluyordu.

O Olivia Rodrigo, Sabrina Carpenter, Maisie Peters ve Gracie Abrams'ı söylerken ben de Metallica, Aidan Bissett ve Post Malone ile kendimi buldum.

Bu arada Abi harikaydı.

Tüm gücüyle şarkı söyledi ve kesinlikle benden daha iyiydi, şarkı seçimlerinde çok daha performanslı ve yaratıcıydı.

Ama ben şansımı denedim, sadece başarabileceğimi bildiğim şarkıları seçtim. Bu da kazanan ben olduğum anlamına geliyordu.

Otele vardığımızda ben bagajdan çantalarımızı çıkarırken Abi arabada oturup puanları saydı ve nihayet arkaya geldiğinde bana yemek istediğim utangaç bir sırıtış attı.

"Peki ödülün ne olsun istiyorsun?" diye sordu, parlak güneşin altında gözlerini kısarak bana bakarken. "Ve unutma, veto hakkım var."

"Oh, hatırlıyorum," dedim.

"Yani...?" diye sordu ve bilinçaltında alt dudağını yalayışına bakılırsa, yemin ederim biliyordu. "Neyi hak ettiğini düşünüyorsun?"

Tanrım, çok güzeldi. Gözlerinin içine baktım ve içimden her şeyi istemek geldi. Ama "Seni öpmek istiyorum" dedim.

Yutkundu ama sonra dudakları, başka ne yapacağını bilemediği zamanki cesur yüzü olduğunu düşünmeye başladığım o ukala sırtısa dönüştü. "Beni zaten *defalarca* öptün, yani bu daha fazlasına ihtiyaç duyacak kadar harika olduğu anlamına mı geliyor?"

Böyle gevezelik ederek üstünlüğü ele geçirdiğini düşündüğünden emindim ama beni öyle bir köşeye sıkıştırmıştı ki tamamen dürüst olmaktan başka çarem yoktu. Başparmağımı alt dudağına koydum, bakışlarım düşünmeden edemediğim ağzına takıldı ve dedim ki, "Kesinlikle bu anlama geliyor. Şimdi top sende Mariano. Veto edecek misin?"

Parmak uçlarına kalkıp ellerini yanaklarıma koyduğunda ve "Eğer kazanırsam bu da benim ödülüm olacaktı" dediğinde şaşırdım.

Başımı kendine doğru çekti ve işte o an oldu. Vücudunu arabaya doğru yönlendirdim ve ağzını yalayıp yuttum, her köşesini keşfederken parmaklarının esnemesini ya da nefesinin kesilmesini her hissettiğimde yavaşça ölüyordum. Sıcak ve vahşi, çılgınca ve aç bir öpüşmeydi, bir otelin otoparkı dışında bir yerde olsaydık kıyafetlerimizin düşmesine eşlik edecek türden bir öpüşmeydi.

Zamanı ya da etrafımızdaki herhangi bir şeyi algılayamıyordum; tüm duyularım onun bedenini benimkine karşı hissetmeye odaklanmıştı. Bilincimin geri döndüğünü ancak onun uzaklaştığını hissedince anladım.

"Ee," dedi, sanki o da kaybolmuş gibi bana göz kırparak. "Kazanan gibi hissediyor musun?"

Yüzümü aptalca bir gülümseme kapladığında hiçbir şey saklamadığımı biliyordum ve gülerek "Tabii ki evet. Gidip kontrol edelim."

TEK YATAK

Abi

Sonunda gerçek hayatta başıma gelmişti.

Declan antalarımızı otel odasına -tek yataklı otel odasına- taşırken kapıda öylece durdum.

Elaine doğum günü partisi için tüm odaları ayırtmıştı ve ilerici bir anne olarak Declan'la benim aynı odada kalacağımızı varsaymış olmalıydı.

Mantıklı olan da buydu elbette.

Ama o anda ne düşündüğünü bilmiyordum ve bu konuyu nasıl aacağımı da bilmiyordum. Her ne kadar ona karşı bazen dürüst olsam da ve şimdiye kadar her şeyi birlikte halletmiş olsak da, bu konuda nasıl bir yol izleyeceğimi bilmiyordum.

Çünkü onun her iki evinde de kaldığımda boş bir oda vardı. Suları bulandırmadan onunla kalabiliyordum.

Ama odanın ortasındaki büyük boy yatağa baktığımda ne beklediğini bilmiyordum. Annesinin bir oda rezerve ettiğini biliyor muydu? O da benim kadar şaşırmış mıydı?

Odanın içinde biraz daha ilerledim ve yatağın altındaki banka oturdum.

Elbette büyük, muhteşem bir odaydı; burası Powell ailesiydi. Oda çok büyüktü, kocaman bir çalışma masası, güzel pencereleri ve muhteşem bir balkonu vardı.

Her şey tertemiz görünüyordu ve duvardaki sanat eserleri havaalanındaki bir satıştan alınmış gibi durmuyordu, bu da stresimi ve tedirginliğimi artırıyordu.

"Peki parti ne zaman başlıyor?" Sessizliği bozmak için sordum. "Alt kattaki parti odasında falan mı?"

"Sana söylemedim mi?" dedi ama sanki düşüncelerini bölmüşüm gibi dikkati dağılmış görünüyordu. Konuşmaya yetişmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını kaşdı ve "Bowling salonunda" dedi.

"Ne? *Bowling salonu* mu dedin?" *Bu*, beni *bu uyku durumuyla ilgili ne yapacağım?* hayalinden kurtarmaya yetecek bir şoktu.

"Annem bütün bir bowling salonunu kiraladı çünkü babam bowling oynamayı hep sevmiştir."

"Öncelikle, baban nasıl bowling oynamış olabilir ki? Nana Marian'ın onu götürdüğünü hayal bile edemiyorum. Bowling salonlarının var olduğu bir hayat mı yaşadı?"

Dex bana yarım bir sırıtış attı. "Annem babamınkinden biraz daha az gösterişli bir hayat yaşayarak büyüdü. Ailesi kesinlikle fakir değildi ama o bir devlet lisesine gitti. Çok güzel bir devlet lisesi, beni yanlış anlamayın, ama yolu bir bowling topuyla kesişti, bu yüzden babam ona çıkma teklif ettiğinde ve ondan korktuğunda, bowling randevusuna gitmek istediğini söyledi. Bilirsiniz, oyun alanını eşitlemek ve ev sahibi avantajına sahip olmak için."

"Spor benzetmeleri," diye mırıldandım. "Evet, ama benimle devam et." "Tamam."

"Ondan sonra babam bowlinge aşık oldu. Sadece hayalindeki kızın onu ilk buluşmalarında götürdüğü şey olduğu için değil, doğuştan iyi olduğu için. Ayrıca ortamı da çok severdi. Bowling salonundaki gürültüyü, kızarmış yemekleri, topluluk ayakkabılarını, her şeyi çok seviyor. Annemi yılda birkaç kez kendisini bowlinge götürmesi için zorluyor, yemin ederim."

"Bu çok komik," dedim, Charles ve Elaine'i oluk toplarını fırlatırken hayal edemiyordum.

"Kansas City'de yepyeni, gerçekten *güzel* bir bowling salonu olduğunu öğrenince, hepimiz onun doğum gününü kutlayabilelim diye tüm mekânı bir günlüğüne kiralamaya karar verdi."

"Bu kesinlikle beklenmedik bir şey," dedim. "Bavulumu Edward'ın bana giydirdiği süslü kıyafetlerle doldurdum, ama şimdi hepsinin bowling için fazla güzel olduğunu hissediyorum."

"Özür dilerim, sana söylemeliydim," dedi Declan mahcup bir ifadeyle.

"Hayır, sadece süslü bir şey olacağını düşünmüştüm, o yüzden sormak aklıma gelmedi."

Bowlinge gideceğim için gerçekten heyecanlıyım. Declan'la tanıştığımdan beri ilk kez yabancı ve bana yabancı gelmeyen bir yerde olacağımı hissediyordum.

"Kot pantolon getirdim," dedim, "ama keşke bir sweatshirt falan alsaydım. Elimde sadece ipek bluzlar ve blazer ceketler var."

"Benim bir sweatshirt'üm var," dedi çantasını göstererek. "Milyon yıldır giydiğim eski bir Harvard sweatshirt'ü. Sana çok yakışacak ama istersen senindir."

"Son birkaç seferdir o kadar normal davranıyorsun ki Harvard'a gittiğini unuttum."

"Harvard sweatshirt'ünü Walmart'tan da almış olabilirdim, bildiğin gibi," dedi savunmacı bir sesle.

"Ama almadın," dedim. "Sakıncası olmadığına eminsen ödünç almak isterim."

"Elbette."

"Yani cidden akşam yemeğinde bar yemeği mi yiyeceğiz? Sanki bana kanepeleri ya da ıstakozları olduğunu söyleyecekmişsin ve ben de hayal kırıklığına uğrayacakmışım gibi hissediyorum çünkü hiçbir yemek bowling salonu yemekleri kadar iyi değil."

"Abi-"

"Ve patates kızartmaları genellikle on beş yıldır temizlenmemiş bir fritözde yapılır, bu da onları şimdiye kadar yapılmış en iyi patates kızartması yapar."

"Snack bar, gerçek mutfak bilimi hakkında hiçbir şey bilmeyen ancak fritöz söz konusu olduğunda uzman olan beceriksiz şeflerle dolu olacak."

dedi, anahtarlarını mini barın üzerine bırakarak.

"Tanrıya şükür," dedim, bowling oynayacağımız ve normal yemekler yiyeceğimiz için heyecanlanmıştım. "Gitmeden önce duş alsam sorun olur mu?"

Benny's'de çalışmak beni her zaman pis hissettirirdi.

"Evet, hayır, kesinlikle almalısın," dedi saatine bakarak. "Aslında gidip annemi aramam ve her şeyin ayarlandığından emin olmam gerekiyor, o yüzden ben arabadan şarj cihazımı alırken sen de duşa girebilirsin. Dur sana şu sweatshirt'ü getireyim."

Süslü deri seyahat çantasının fermuarını açtı ve *elbette* kıyafetleri içinde mükemmel bir şekilde katlanmıştı. Çantamın içindeki dağınıklığı görse muhtemelen ölürdü, ama umarım onu gözlerden uzak tutarak nazik hassasiyetlerini koruyabilirdim.

Harvard sweatshirt'ünü çıkardı, mükemmelin de ötesindeydi çünkü solmuş ve yıpranmıştı, sanki birinci sınıf oryantasyonuna geldiği günden beri tekrar tekrar giyip yıkıyormuş gibiydi ve ben onu sonsuza dek saklamak istiyordum.

Her gece onunla uyumak.

Belki de bu hafta sonu için ödeme olarak isteyeceğim şey buydu - Harvard sweatshirt'ü.

"Rory'nin yıllarca asıl hedefi olan Harvard'a gidememesinin tek nedeninin Harvard'ın dizinin orada çekilmesine izin vermemesi olduğunu biliyor muydun?"

"Ne? Rory kim?" diye sordu.

"*Gilmore Girls*'deki Rory *Gilmore*."

"Oh." *Gilmore Girls*'ten bahsetmenin her zaman doğru olduğunu bilmesi gerekirken, konuyu *Gilmore Girls*'e getirdiğim için deli olan *benmişim* gibi bana baktı. "Aslında o dizinin tek bir bölümünü bile izlemedim."

"Gerçek hayatta kız arkadaşın olmadığım için şanslısın, çünkü sana kesinlikle benimle birlikte izletirdim. Bütün bir hafta sonunu Stars Hollow'da geçirirdik ve sen de Pazar akşamına kadar bunun için bana teşekkür ederdin."

Yüz ifadesi değişti ve bana bakarken ciddi ve düşünceli görünüyordu.

"*Gilmore Girls*, ha?" dedi.

Başımı salladım ve saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım, aramızda alevlenen bir tür alt akımın aşırı farkındaydım. Açıklanamayan bir elektriklenme anı daha.

Boğazını temizledi. "Tamam, git duş al," dedi. "Ben aşağıya iniyorum, sonra da caddenin karşısındaki benzin istasyonuna gidip bir çikolata alacağım. Sen bir şey ister misin?"

Annesinin kokteyl partisinde Dex ve tatlılar hakkında anlattığı hikâyeyi hatırladım; bu nasıl bu kadar uzun zaman önceymiş gibi gelmişti?

Her şey değişmeden önce ne kadar zamanım olduğunu merak ederek, "Bir Milky Way isterim," dedim.

"Tamamdır," dedi ve anahtarlarını alıp kapıya yöneldi. "Hemen döneceğim."

AKREPLER VE SEKS

Declan

Asansöre bindim ve on ikinci katın düğmesine bastım, her elimde bir çikolata, kendimin gülünç bir karikatür versiyonuna dönüştüğümü biliyordum. *Duygularımı yakaladığım için çikolata almaya gitmek-evet*, makul, yetişkin bir adamın yaptığı şey buydu.

Ama her nasılsa, bir hafta sonunu izlemekle hiç ilgilenmediğim rastgele bir diziyi izleyerek geçirmekten bahsetmesi beni neredeyse düşürüyordu. Bir anda, umutsuzca bunu istedim.

Bu kadar kısa sürede birlikte çok şey yapmıştık, partiler, akşam yemekleri ve etkinlikler -hepsi yüzlerce insanın önünde- ama ben evdeki Abi'ye açtım. Onu bir battaniyeye sarılmış görmek istiyordum çünkü her zaman üşüdüğünü biliyordum ve New York'ta olduğu gibi yine üzerimde uyuyakalmasını istiyordum.

"Benzin istasyonuna gitme" fikrinden vazgeçmiştim çünkü aşağıda iki dakikalık bir telefon görüşmesinin kafamı toparlamak için ondan uzakta geçireceğim yeterli bir zaman olmayacağını biliyordum.

Abi bu hafta sonu bana iyilik olsun diye buradaydı. İşin içinde duygular olduğunu biliyordum ama bir duruma bu kadar çok yalan eklediğinizde, gerçeği kurgudan ayırmanın neredeyse imkânsız olduğunu da biliyordum. Onu tanıyormuşum gibi hissediyordum, ama bu sadece anlaşmamız boyunca bana verdiği hal miydi?

Her şeyi çözüp anlamak istiyordum, lanet olsun.

Neyin gerçek olup olmadığını, gerçekte kim olduğunu ve kimmiş gibi davrandığını anlamak istiyordum. *Kim olmak istediğini*. Her şeyi didik didik etmek ve gerçeğin içinde kaybolmak istiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, onu bu gece bu partiye getirmek, babamı doğum gününde mutlu etmek istemekten çok daha fazlasıydı.

Evet, ailem ondan hoşlanıyordu ve bizi birlikte görmeleri hafta sonunu kesinlikle daha eğlenceli hale getirecekti ama onu yanımda getirmeme gerek yoktu. Bir yıl boyunca kız arkadaşım benimle böyle şeylere gelemeyecek kadar meşgülmüş gibi davranmıştım, bu yüzden bu sefer Abi olmadan gelirim kimse aklını kaırmayacaktı.

Ama ben istememiştim.

Bunu çözmeye başlamak istiyordum. Yaptığım şeyin bu olduğunu ona söylemem gerekmiyordu ama Dex ve Abi'nin düğümünü, doğru ve yanlış olan her şeyi çözmeye başlamam ve her şey özöldüğünde geriye ne kaldığını görmem gerekiyordu.

Ve bu olayın çok ilginç bir yönü de otel odası hakkında tek kelime etmemiş olmasıydı. Annem, kız arkadaşımla birlikte kalacağımızı varsayarak bir oda ayırtmıştı ve Abi'nin hemen ikinci bir oda tutmamı isteyeceğini tahmin ediyordum.

Ben de bunu yapmayı planlamıştım. Mutlu bir şekilde.

Ama hiçbir şey söylememişti.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Konuyu atığı için gergin miydi, yoksa bu anlaşmadan memnun muydu?

Ona sormak akıllıca bir hareket olurdu ama ben bekleyip ne olacağını görmek isteyen bir aptaldım.

Çünkü onunla aynı odada kalmayı nefes almaktan daha çok istiyordum.

Düşünceli olmam gerektiğini biliyordum ama bencil yanımda sürekli onun yanında olmak istiyordu. Uyumken ne gibi sesler çıkardığını ve dönüp durup durmadığını bilmek istiyordum. Televizyonu aık mı bırakıyordu, yoksa tamamen karanlık ve sessiz miydi?

Eğer isteseydi ikinci odayı hiç düşünmeden tutardım.
Ama bir odayı ve bir yatağı paylaşma fikri gerçekten çok cazipti.

Asansörün sesi beni ürküttü ve boğazımı temizleyip kapılar açılır açılmaz dışarı çıktım.

Kendini topla, ahmak.

Odaya vardığımda, duşun çalıştığını duyabiliyordum.

"Dex?" diye bağırdı, sanki beni dinliyormuş gibiydi. Kapalı banyo kapısına yaklaştım. "Evet?"

"Lütfen yavaşça içeri girip bana yardım eder misin?" Sesi yüksek ama sakindi. "Duştan çıkışımı engelleyen bir akrep var."

Yavaşça kapıyı açtım, deli olduğunu düşündüm çünkü burası Kansas City'ydi, Tanrı aşkına; Orta Batı'da akrep yoktu, değil mi?

Ama gözlerim odayı taradı ve *kahretsin*, duşun hemen yanında yerde kahverengi bir akrep vardı. O küçük pislik tam da dışa açılan cam kapının önünde duruyordu.

Bir ürperti bastırmak zorunda kaldım çünkü o orospu çocuğu tüylerimi diken diken etti. Hay sikeyim. Bir akrebin nasıl çıkarılacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Umutsuzca buharlı banyoyu araştırdım, en iyi çözümü ararken Abi'nin ne kadar korumasız ve çıplak olduğunu fark ettim.

Duşun köşesinde, vücudunu saran bir havluyla donmuş bir şekilde duruyordu. Suyun altında değildi -tahminimce suyu açık bırakmıştı çünkü kapatarak o küçük canavarı korkutmak istememişti- ama sanki akrepten uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi kendini arka duvara bastırıyordu.

Tanrım, bu şey çok ürkütücüydü.

Ayakkabı giyiyordum, bu yüzden en iyi şansım o şeyi ezmeye çalışmaktı, ama akreplerin süper zehirli olduğundan oldukça emindim. Kısa bir süre için beni sokarsa ne kadar çabuk öleceğimi merak ettim.

Ama Abi'nin yüzüne baktım, ne kadar korktuğunu gördüm ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmasa da harekete geçmem gerektiğini anladım.

"Tamam tatlım," dedim yavaşça. "Ne olursa olsun akrepten uzak duracaksın, anladın mı?"

"Kendimi önüne atmayacaktım ama senin planın ne?" dedi dudaklarını kıpırdatmadan.

"Üzerinde tepineceğim," dedim sakince, her ne kadar tüylerim diken diken olsa ve saklanmak istesem de. "Ama o şeyin nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu yüzden gözlerin akrepte kalmalı ve o yolundan çekildiği anda buradan kaçmalısın, anladın mı?"

"Ama Dex," dedi paniklemiş bir sesle. "İğnesi ayakkabını delip geçebilir mi? Sen biliyor musun ki?"

"Hayır, giremez," dedim, hiçbir fikrim olmamasına rağmen. Ayakkabılar iyi İtalyan derisiydi, bu yüzden hiçbir iğnenin tabanı delip geçemeyeceğinden emindim, ama bir akrebin menzili hakkında ne biliyordum ki? "Şimdi, eğer başarısız olursam ve kaçarsa, çıplak ayaklarını ondan uzak tut ve şu tuvalete çık, anladın mı?"

Tanrı'ya şükür klozetin kapağı açıktı.

"Anladım," dedi başını sallayarak. "Geri sayım falan yapacak mısınız?"

"Planımızı bilmesini istemeyiz, değil mi?"

"Ne?" dedi ve anladığını gözlerinden anlayabiliyordum. "Gerçekten şaka yapmak için uygun bir zaman olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şaka yapmak için daha iyi bir zaman olduğundan emin değilim," dedim, gözlerim o şeye kayarak.

"Doğru," dedi, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Eğer ölmek üzereysen, ki eminim ölmeyeceksin, sadece seninle eğlendiğimi bilmeni istiyorum."

"Vay canına, bu gerçekten de inanılmaz derecede vanilya bir açıklama. Zamanını yeterince doldurdum."

"Bu tehlikeli durumda hızlı olmaya çalışıyorum."

"Tamam, hadi yapalım şu işi," dedim. "Hazır mısın Abs?"

"Evet," dedi tekrar başını sallayarak.

"Bir, iki-"

"Aman Tanrım!" diye bağırdı ve o şey banyo zemininde hareket etmeye başladığında çok utanç verici bir çığlık attım.

Bana doğru.

"Kahretsin!" Etrafı taradım, üzerine atacak bir şey arıyordum. Koşmuyordu, ama hareket ediyor olması bana bir cephanelik dolusu silah doğrultmuş ve beni öldürmek üzereymiş gibi geldi.

Koridorda bir süpürge hareket ediyordu, kapıya o kadar yakındı ki çarptığını duydum ve o lanet canavarın hareket etmesini tetikleyen şeyin bu olup olmadığını merak ettim.

Kapa çenenini, temizlikçi!

"Duşta kal," diye bağırdım Abi'ye, kapıya doğru yanaşıp çekerek açarken, adamın kendiliğinden gitmesini umuyordum. Küçük pislik hâlâ bana doğru geliyordu, *hadi dostum*, ama aniden bir katili koridora, habersiz bir temizlikçiye doğru göndereceğimi fark ettim.

"Lanet olsun!"

Hiç düşünmeden, hatta kadına bakmadan süpürgeyi elinden aldım ve otel odasına geri döndüm.

Bu bir Dyson'dı, belki işe yarayabilirdi.

Süpürgeyi üzerine sürdüm ve lanet olsun ki akrebi emdi.

Ya da sesine bakılırsa ona *bir şey* yaptı.

Gözlerim çılgınca yeri aradı ama artık orada değildi. "İşe yaradı mı?"

Abi'nin banyo kapısında sorduğunu duydum.

"O bir akrep miydi?" Koridordaki hizmetçinin sesini duydum. "Onu yakaladın mı?" Abi çömeldiği yerden sordu.

Kafamı kaldırdım ve birbirimize şaşkınlıkla baktık, sanki ikimiz de o şeyin sürünerek geri gelmesini bekliyorduk, oysa süpürge'nin içindeki ses o şeyin iyice parçalandığını açıkça gösteriyordu.

Süpürgeyi kapattım ve iki elimle koridora fırlatarak "Özür dilerim ve teşekkür ederim!" diye bağırdım.

Sonra da kapıyı kapattım ve kilitledim, sanki bu gelecekteki akreplerin odamıza girmesini engelleyecekmiş gibi.

"Vay anasını, çok etkili bir adamsın, cidden az önce beynini kullanıp hayatımızı mı kurtardın?" Abi havlusunun üst kısmına tutunarak sordu

yaklaştı.

"Ben yaptım." Kalbim hızla çarpıyordu ve hâlâ derin derin nefes alıyordum; çok korkutucuydu.

Abi yaklaştı, havlusunun üst kısmını etkileyici bir şekilde sabitlerken sırtıyordu.

"Bu gerçekten oldu mu?" dedi, gülmeye başladı ve ben de kendimi tutamadım.

Ona katıldım ve tüm bu saçma şey yüzünden kendimizi kaybettik.

"Gerçekten," diye kıkırdadı, "akreple dolu bir süpürgeyi kat hizmetlerine mi fırlattın? Mesleğimi hatırlamıyor musun?"

"Dönen teneke kutu o şeyi öldürdü," diye idare ettim. "Muhtemelen."

"Emin misin?" diye sordu, gülümsemesi biraz azalmıştı. "Ya sürünerek çıkar ve onu sokarsa?"

Tanrım, haklı olabilir miydi?

Koridor kapısını açtım ve süpürgesine bakmakta olan hizmetçi bana baktı.

"Öldüğünü iki kez kontrol etmek için servisi aramalısın," dedim. "Ve ayakkabılarını çıkarma."

"Neden ayakkabılarımı çıkarayım ki?" diye sordu kadın, bana deliymişim gibi bakarak.

"Hiçbir fikrim yok. Özür dilerim."

Kapıyı kapattım ve arkamı döndüğümde Abi'nin yine güldüğünü gördüm.

"Teşekkür ederim," demeyi başardı kıkırdamaları arasında.

"Bunu senin için yapmadım, Mariano. Bir hizmetçiye akrep dolu bir süpürge fırlatarak onu öldürseydim kendimi asla affetmezdim."

Yine kendini kaybetti, "Bu gerçekten kullanabileceğimiz bir cümle mi?" dediğinde yüzü bana sırtmak için eğildi.

"İnanamıyorum ama evet," dedim gülerek.

Abi'yle aramızdaki şey buydu. İkimiz de travmatik olması gereken bir şeye ağlayarak gülüyorduk. Ama bunun yerine, ferahlatıcı ve özgürleştiriciydi.

Ağlamaklı gözlerini silerken ona baktığımda her şeyi fark ettim. Islak saçlarının kokusu, havlusunun altındaki ve üstündeki tüm o çıplak ten,

Üst dudağının ortasındaki o küçük fiyongu.

Yutkundum ve başka bir şey düşünmeye çalıştım.

Başka bir şey.

Ama beynim kıpırdamıyordu. Ona kilitlenmişim ve kurtulamıyordum.

Farkındalıkla gözlerini kırıştırdı, durumumuz netleşmeye başladı.

Boğazının bir yutkunmanın etrafında hareket edişini izledim, gözlerim bir güvenlik açığı arayan yırtıcı bir hayvan gibi açıkta kalan boynunu takip ediyordu.

"Bana yardım etmelisin, tatlım," dedim, ağzına doğru eğildim, iri kehribar gözleri bana bakarken sesimin bir istek törpüsünden başka bir şeye benzemesi için mücadele ettim.

O gözler.

Birden ellerim ıslak saçlarının arkasındaydı ve oraya nasıl geldiklerinden emin değildim.

"Neye yardım edeyim?" diye sordu, sesi neredeyse fısıltı gibiydi.

"Bunun neden kötü bir fikir olabileceğini hatırlamak için," diye itiraf ettim, birdenbire karşılaştığım en büyük cazibe haline gelen dolgun alt dudağımı ısırarak. Nefesinin yumuşaklığı yeni oksijenim olurken, onu tüketmek, onu tüketmek istedim.

"Yapamam," dedi, beni ısırırken sesi sestten çok havaydı, dişlerini dudağımda hissettiğimde içimde elektrik çarptı. "Size yardımcı olamam çünkü ben de hatırlayamıyorum."

LFG

Abi

Ne yapmalıydım?

Nefeslerimiz birbirine karışıyordu, sıcak yeşil gözleri tüm evrenimi kaplıyordu ve beynim bedenimle savaş halindeydi. Çünkü Yüce *Tanrım*, hiçbir şeyi buna teslim olmayı istediğim kadar istememiştim. Bu kıvılcımları takip etmek ve dünyayı ateşe vermek.

Ama bu ne anlama geliyordu?

Anlaşmalarımızdan birinin bir parçası mıydı, ilişkimizin gerçek ilerleyişi miydi, yoksa doğrudan kimya mıydı?

Declan söz konusu olduğunda sürekli iç monologum bu gibi görünüyordu *-ne anlama geliyor-* ve bundan yorulmaya başlamıştım. Endişelenmeden bunun ne anlama geldiğini *bilmek istiyordum*. Kendimi duygularıma teslim etmek ve yanmasına izin vermek istiyordum.

"Peki bu bizi nereye götürüyor?" diye sordu, ben avuçlarımı göğsüne koyarken ağzımla oynuyordu. Yemin ederim parmaklarımın altında teninin sıcaklığını hissedebiliyordum, dişlerinin dudaklarımdaki minik ısırıkları beni çıldırtıyordu, mükemmel ama neredeyse yeterli olmayan bir meze gibi.

Bu beni daha da acıktırdı.

"Teslim oluyorum," dedim ve aniden bu iki kelime parlama noktası görevi gördü.

Elleri beni daha da yaklaştırdı ve ağzını benimkinin üzerinde sonuna kadar açıp derinlere daldı. Dudakları, dişleri ve dili aç, lanet olasıydı.

Otel odasının kapısının yanında birbirimizi yerken her yerde benimleydi.

Teknik olarak sadece öpüşüyorduk ama ateşli ve çılgıncaydı ve bir şekilde o ana kadar yaşadığım tüm cinsel eylemlerden daha samimiydi.

"Havlun," dedi, boynumu, omzumu, kulağımın altındaki çukuru tatmak için yüzünü indirerek, "gitmek üzere, Mariano. Bununla iyi misin?"

Bu konuda iyi miydim? Declan beni zayıflattıkça sözcükleri oluşturma yeteneğimi tamamen kaybediyordum.

"Gömleğin," diye nefes aldım, ona daha iyi erişim sağlamak için başım yana düştü. "Önce onu çıkar."

Birdenbire tüm bunların ne anlama geldiğini umursamadım çünkü biliyordum. *Benim* için her şey demekti ve bu yeterliydi.

"Peki," dedi, boynumu öyle bir ısırdı ki dizlerimin bağı çözüldü, sanki gömleğini çıkarmak için bedenimle temasını kaybetmek istemiyormuş gibi kalçalarıyla beni kapıya doğru itti. Bir saniye içinde gitmişti ve elleri havluma uzanıyordu, ama onları kenara ittim çünkü önce onun her bir santimetrekaresini hissetmek için açgözlüydüm.

Oh, Tanrım.

Ellerim sert, geniş, katı ve sıcak göğsüne kaydı ve bana alev alev yanan gözlerle baktı. Çenesi kaskatı kesilmişti, parmaklarımı o mükemmel tonlu gövdenin kaslı çıkıntıları üzerinde gezdirirken burun delikleri açıldı.

"Hayır," dedi dişlerini sıkarak ve ellerini benimkilerin üzerine koydu.

"Hayır mı?" Tekrarladım, sesim zar zor çıkıyordu.

"O yatakta sana ihtiyacım var, Ab." Tek görebildiğim, tek *istediğim* onun bakışlarıydı.

neredeyse hırlayarak, "Şimdi" dedi.

Declan'ın gözlerinde vahşi bir açlıkla bana baktığı şu an d a n daha fazla bir emri dinlemeye meyilli hissetmemiştim.

YATAK ŞİİRİ

Declan

Onu kaldırdım ve yatağa doğru taşıdım, bacaklarını etrafıma doladığında bir lanet mırıldandım, *evet*. Dudaklarına geri döndüm, dizlerim yatağa çarptığında tatlılıklarının her damlasını tattım ve bir saniye sonra onun üzerine uzandım.

"Bu iyi mi?" Ağzımı boynuna indirecek kadar kaldırarak sordum. Garip bir şekilde boğazının pürüzsüz sütununa, şeker gibi kokan ve vaat gibi tadı olan o zarif deri şeridine girmiştim. Mücevher etkinliğinde onu çikolata elmaslarla süslemiştim ve o gece olduğumdan daha az büyülenmemiştim. Dilim her yerdeydi ve darmadağın olmuşum, tek odağı önünde uzanan yumuşak ten olan akli dengesi yerinde olmayan bir adamdım.

Dilimin onun teninin üzerinde kayışını şiirleştirmek istiyordum.

"*Evet*," dedi sıcak bir nefesle, dişlerimi üzerinde gezdirirken ellerini saçlarımın arasına soktu ve başımı yerinde tuttu. Temiz teninin kokusunu içime çekerken parmaklarım titredi ve ayaklarını şilteden yukarı kaydırıp sırtını dikleştirirken omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

"Öldür beni Mariano," dedim başımı kaldırıp gözlerinin içine bakarak. "*Öldür* beni, tatlım."

Ağır ağır kapanan gözleriyle bana baktı, bu beni alçalttı çünkü böyle bir bakışı hak etmiyordum ve artık yavaş hareket edemiyordum. Havlusunu kavradım ve vücudundan ayırdım.

Ellerim teninin her yerinde geziniyor, dalıyor, kayıyor, iz sürüyor ve alay ediyordu; ağzım da onu takip ediyor, kıvrınması ve eğilmesi için mümkün olan her şeyi yapıyordu. Her iniltiyi çıkarma ihtiyacı beni hasta ediyordu, bacaklarındaki titreme dikkatimi dağıtıyordu, yaklaştıkça adımı tekrar tekrar fısıldamasına *kafayı takmıştım*.

Peki ya oradayken ettiği küfürler?

Sarhoş ediciydi, daha önce hiç yaşamadığım kadar yüksekti.

Onun vücuduyla zil zurna sarhoş olmuşum ve yakın zamanda ayılmak gibi bir planım yoktu.

Yolda iç çekişlerini yakalayarak ağzına doğru öpücükler gönderdim ama hafifçe şişmiş dudaklarını öpmek için geri döndüğümde ciğerlerimdeki nefes biraz sıkışmıştı.

Çünkü yüzünün görüntüsü nefes almamı zorlaştırıyordu.

Gözleri kapalıydı, saçları yastığın üzerinde nemli bir perdeydi ve ne kadar güzel olduğu kalbimi sıkıştırıyordu. Yumuşak yüzünün görüntüsü gözlerimi ve boğazımı yaktı ve eğer tam o anda çok yetenekli elleriyle kot pantolonumun düğmesine uzanmayı seçmeseydi, yıkılabilir ve şiirsel dillerle konuşmaya başlayabilirdim.

Nefesimi içime çektim ve donakaldım, o maharetli eller bana dokunduğunda vücudumdaki her kas taş kesildi.

Bu en tatlı işkenceydi, *kahretsin*.

Gözlerini açtı, sıcak kehribar rengi gözleriyle beni kör etti ve her şey bitti.

Harekete geçtik, hızla ilerledik, ellerin, uzuvların, sargıların ve çılgın öpücüklerin çılgınca bir koşuşturması, ben onun üzerine gelene kadar, nefes nefese, gözleriyle buluştuğumda ifade edemediğim duyguları yutarak.

Sen de böyle hissediyor musun?

Sen de benim kadar korkuyor musun?

Hayatının geri kalanında beni öpebilir misin?

Tekrar yutkundum ve "Burada iyi miyiz Mariano?" diye sordum.

BİZ İYİYİZ

Abi

"Aramız iyi mi, Mariano?"

Başımı kaldırıp Dex'e baktım, vücudumun her santimetrekaresine tapındığı süre boyunca beni öven küfürler savurmasaydı yüzünde kızgınlık olarak tanımlayabileceğim sıkı bir maske vardı.

Hayır, kızgın görünmüyordu, kasıtlı görünüyordu. Yoğun.

Yutkunurken güçlü boynunu izledim ve kendini üzerimde tutarken kollarındaki titremeyi hissedebiliyordum. Hazır ve nazırdı, öldürmek üzere olan bir avcı gibiydi ve o anda onu istediğim kadar hiçbir şeyi istememiştim.

Evet dememi beklerken yeşil gözleri karanlık bakıyordu ve hiçbir şey beni tırnaklarımı uzun, kaslı sırtında gezdirmekten ve "Çok iyi, Powell" demekten alıkoyamazdı.

Sonra o oradaydı, biz oradaydık ve dünyadaki diğer her şey -oda, ışıklar, hava- evrenimizden kayboldu. Kalçalarımı tutup derinlere inerken sadece Dex ve ben vardık, tenimi yalayıp bana adını tekrar tekrar fısıldatırken sadece biz vardık, beni kocaman yatağın üzerinde çevirip enseme ısırırken sadece Powell ve Mariano vardı, ben yastığa doğru çığlık atarken ve o adımı bir dizi küfürle inletirken.

Ancak bulanık çevremiz tekrar odaklanmaya başladığında her şey yumuşak, sessiz ve sevimli bir şekilde geri döndü. Beni vücuduna çekti, yüzümü ona çevirdi ve burnumun ucuna bir öpücük bıraktı.

Bana en tatlı gülümsemesini verip nemli saçlarımı geriye doğru iterek, "Akrebin buna değdiğini söylemem garip mi? O küçük pisliğin seni duşta köşeye sıkıştırmasına sevindiğimi söylemem garip mi?"

Bir kahkaha attım ve elimi kaldırıp yanağına dokundum, inatçı bir şekilde yontulmuş bir yüzdeki yumuşak tenin verdiği hissin tadını çıkardım.

Güzel bir yüz.

"Yani, görünüşe göre zehirli olduklarında bu biraz yanlış görünüyor," dedim işaret parmağımla kara kaşını çizerek. "Ama ben de aynı şekilde hissediyorum."

Yutkundu ve buna neden her zaman bu kadar takıntılı olduğumdan emin değildim.

Adem elmasının hareketine.

Muhtemelen bunun bir tür duygusal anlatım, ağzından çıkmayan şeyleri hissettiğinin bir işareti olduğunu düşünmek hoşuma gittiği içindi.

"Yani sen de aynı şekilde hissettiğini söylüyorsun," dedi, sesi göğsümde hissedebileceğim kadar alçak ve gürültülüydü. Gözleri bir şey arıyormuş gibi yüzümde gezindi ve sonra alnımdan öptü. "Bildiğim iyi oldu."

BOWLING

Declan

"Kansas City'de kesinlikle akrepler var."

Babama baktım ve gülsem mi yoksa onunla alay mı etsem emin olamadım çünkü bu noktada onun onayına ihtiyacım yoktu. Belli ki Kansas City'de akrepler vardı çünkü Abi ve ben bir tanesini yakından görmüştük.

"Bu kesinlikle doğum gününde hoşuma gitmesini beklemediğim bir sürprizdi," diye itiraf ettim.

Roman, "O şeyi emme fikrinden gerçekten etkilendim," dedi. "İyi düşünmüşsün."

Abi yanımda belirdi ve yüzümün önünde bir sepet patates kızartması tuttu.

"Patates kızartmalarını paylaşacağımızı sanıyordum," dedim.

Aç.

"Öyle demiştin," dedi, "ama patates kızartmalarımı paylaşmayı sevmiyorum, o yüzden sana kendiminkini aldım."

"Bu doğru mu?" Dedim, gözlerindeki alaycı ışıltıya takılmıştım.

Aslında onunla ilgili her şeye takıntılıydım. Eğer akrepten önce de ondan hoşlanıyorsam, şimdi de aşırı derecede, aklımı başımdan alacak kadar hoşlanıyordum.

O odadan hiç çıkmasam mutlu olurum. Aslında doğum günü partisine hasta olarak gelmeme izin vermesi için ona yalvarmıştım ama bunu duymak bile istemedi.

"Evet, ama seninkini bitiremezsen bana haber ver, eminim yardımcı olabilirim," dedi sırtarak.

"Çok iştahlısın Mariano," dedim. "O ne?" diye sordu babam.

"Patates kızartması...?" Şaşkınlığından emin olamayarak sordum.

"Hayır, sen ona Mariano dedin," dedi, gözleri şaşkınlıkla kısılmıştı. "Bu da ne demek oluyor?"

Oh, kahretsin. Çenemi kaşıdım, bir çıkış yolu arıyordum. Ona böyle seslenmeye o kadar alışmıştım ki artık ne zaman olduğunu fark etmiyordum bile.

"Sevdiğimiz bir diziden alıntı," dedi Abi, sevimli bir hikâyeymiş gibi gülümseyerek. "*Gilmore Girls*'ü hiç izledin mi?"

"İzlediğimi söyleyemem," dedi babam ve babamın *Gilmore Girls* izlediği fikri beni güldürdü.

"Dex de izlememişti ama şimdi bayılıyor. Her neyse, Jess Mariano karakterlerden biri. Ve patates kızartmasını çok seviyor."

Ona baktım ve sessizce "Öyle mi?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı gülerek, gözleri dans ediyordu, "Ama zeki, o yüzden muhtemelen evet."

"Tamam, bowling zamanı," dedi annem ve kimliğimizi açığa çıkarabilecek bu konuşmaya son noktayı koydu.

Annem ve babam dışındaki herkes topluluk bowling ayakkabıları giydikleri için şaşkın görünüyordu ve ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Önde iş, arkada parti havası, şimdi bowling ayakkabılarıyla eşleştirilen bu tasarımcı kıyafetleriyle devam ediyordu.

"Dayak yemeye hazır mısınız?" Abi alay ediyordu ve ona her baktığımda kendimi tamamen büyülenmiş hissediyordum.

Az önce otel odamızda akıllara durgunluk veren bir seks yapmamış olsak bile, onu en sevdiğim solmuş sweatshirt'üm ve kot pantolonumla, saçlarını at kuyruğu yapmış ve burnunda gözlüklerle görmek bana şimdiden aşık olduğumu hissettiriyordu. Çok sevimli ve komikti ve birdenbire bowling oyununu kazanmak bir yana, başka hiçbir şey umurumda bile olmadı.

"Ukalalık etme Yeşil," dedim yine de, ona bir bakış atarak. "Beni yenme şansın yok."

"Sence astımlı inek bir çocuk Cumartesi sabahları ne yapar?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Bir bowling liginde oynadım. Saturday Strikers çok iyiydi ve birazdan bunun kanıtını göreceksin."

"Bunun kanıtı" dedim başımı sallayarak. "Belki de kimin kazanacağına dair bir bahse girmeliyiz."

"Bu kadar bahis ve anlaşma yeter," dedi başını sallayarak. "Evet, sanırım artık buna gerek yok, değil mi?" Eğilerek sessizce söyledim
Çünkü burnumu saçlarına gömmek istiyordum. "Daha ne isteyebilirim ki?"

Sözlerime şaşırmış gibi bir nefes aldığını duydum ama Abi buna izin veremezdi.

Gülümseyerek bana baktı ve "Beni bowlingde yenmek için" dedi.

KİLİT

Abi

Declan benden çok daha güçlü olduğu için, topunun lobutlara daha sert vurmasını tamamen adaletsiz buluyordum - o birkaçını devirdiğinde, diğerleri kolayca devriliyordu. Bowling sporunda daha iyi olduğum gerçeğinin arkasında durdum ama o beni üç oyunda da yenmeyi başardı.

Tüm ailesi rekabetimizden çılgınca eğlenmişti, çünkü üç oyun da yakındı; beni sadece toplam on pinle yendi.

Ama hiç şüphesiz, yıllardır yaşadığım en eğlenceli şeydi (Dex'le New York'u saymazsak). Lisede ve üniversitede yaşadığım birkaç erkek arkadaşım (ve bu kısa ömürlü ilişkileri bir elin parmaklarını geçmez), dünyaya karşı ikimizmişiz gibi hissettiren o ortaklık duygusunu hiç yaşamamıştım.

Ama bir şekilde Declan'la bunu yaşadım.

Ailesi her zaman sadece ben ve annemden ibaret olan biri olarak, birbirini seviyor gibi görünen bu kadar çok insanla çevrili olmak -en iyi şekilde- bunaltıcıydı.

Dex'in teyzeleri onunla dalga geçiyor, Marian Nine onun üzerine titriyor ve on ya da on bir kuzeniyle şakalaşıyordu.

Benim *hiç* kuzenim yoktu.

Bütün gece boyunca gülümsemem ağızımdan hiç çıkmamış gibi hissettim ve Marian Nine gitmeden önce beni yanağımdan öptüğünde cidden biraz buğulandım.

Bu konuda ona güvenmekten çok korkuyordum ama başka bir şey yapmam için artık çok geçti.

Kalbim zaten onundu.

Ona *aşık* olduğumu söylemiyordum ama ondan gerçekten çok hoşlanıyordum ve bundan geri dönüş yoktu.

Özellikle de seksten sonra.

Buna seks denebilir miydi? O kadar iyiydi ki, o kadar... başka bir insanla yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu ki, böyle adlandırılabilceğinden emin değildim.

Beni kollarına çekip burnumu öptüğünde ağlamamak için kendimi zor tuttum. Cidden. Peki tüm bunlar neydi? Sıcak, buharlı ve ayak parmaklarımı kıvıracak kadar vahşiydi.

Peki o bunu yaptığında neden ev özlemine benzer küçük bir sızı hissetmişim?

Bowlingden ve ailesiyle vedalaştıktan sonra Declan bizi bir alışveriş bölgesine götürdü ve orada dolaştık. Mükemmel bir sonbahar gecesiydi ve sokaklar ıslık ıslık; bir romantik komedi montajına aitti. O bana yeni tanıştığım aile üyeleri hakkında çocukluk hikâyeleri anlattı, ben ona en sevdiğim kitaplar hakkında hikâyeler anlattım, o da benim elimi tuttu ve bacaklarım yorulduğunda beni sırtında arabaya kadar götürdü.

Harika bir geceydi.

Ama sonra o yaptı - otele döndüğümüzde beni *gerçekten* ağlattı.

Balkona çıktım, muhteşem geceye bakıyordum ve o da beni takip etti.

Ve cebinden siyah bir kutu çıkardı.

Şimdi, yanlış anlaşılma yoktu - kesinlikle bunun bir yüzük olacağını düşünceğim bir yerde değildik.

Ama içinde mücevher olduğu belli olan, etrafına parlak saten bir fiyonk bağlanmış ve ağzında yumuşak bir gülümseme olan bir kutuyu bana uzattığını görünce şok oldum.

"Nedir bu?" Kutuyu elinden alarak sordum.

"Önemli bir şey değil," dedi, neredeyse utanmış görünüyordu. Yeşil gözleri her zamankinden daha parlak görünüyordu, "Sadece bana bir şeyler hatırlatan bir biblo.

Senin için."

Kurdeleyi çıkardım ve kutuyu açtım. İçine baktığımda çarpılmış gibi hissettim.

Üzerinde küçük, narin bir altın kitap tılsımı olan altın bir bileklikti, sırtı elmasa benzeyen şeylerle kaplıydı.

"Aman Tanrım, bu çok güzel," dedim, hediyeye bakarken hızlı hızlı göz kırptım. Şimdiye kadar aldığım her şeyden daha güzeldi (bana verdiği kolyeyi saymazsak) ama nefes almamı zorlaştıran bu değildi.

Bir kitap tılsımı görüp özellikle beni düşünmüş olması ve bunu benim için alacak kadar kendini mecbur hissetmesi, bacaklarımın kopacakmış gibi hissetmeme neden oldu.

"Kitabı aç," dedi çenesiyle bileziğe doğru başını sallayarak. "Bu bir madalyon."

"Öyle mi?" Fısıldadım, zar zor konuşabiliyordum.

Dex kutuyu tuttu, böylece kitabı açmak için iki elimi de kullanabildim ve kenarlarını ayırdığımda, içinde katlanmış küçük bir kağıt parçası vardı.

Onu açtım, basılı bir fal bekliyordum ama onun yerine bir kitap alıntısı buldum.

En güzel el yazısı fontuyla.

Sen beni, bedenimi ve benliğimi

"Dex," diye başardım, bana baktığında başka bir şey söyleyemedim. Hemen ağlamaya başladım ve hediyesinin beni neden bu kadar duygulandırdığını anlayamadım bile. En sevdiğim kitabı ve filmi hatırladığı için miydi? Ben bakmıyorken bana gizlice bir hediye almış olması mıydı?

Bana bir hediye almış olması ve bunu birlikte geçirdiğimiz mükemmel bir gecenin ardından balkonda bana veriyor olması mıydı?

Benim için bir akrebi emmesi ve ardından bana daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde sevildiğimi hissettirmesi miydi?

"Eğer seni ağlatacaksa bir daha asla sana bir şey almayacağım," dedi, biraz rahatsız görünüyordu. "Onu aldım çünkü seni mutlu etmesini istedim."

"Mutluyum," dedim burnumu çekerek ve gözlerimi silerek. "Belli olmuyor mu?" "Hayır," dedi başını sallayarak. Gözleri görebildiğim tek şeydi. Bileziği çıkarıp dikkatlice bileğime taktı ve "Darcy filminden replik çalmak istemem ama sana bakınca beynim intihal yapmaktan kendini alamıyor. Görünüşe göre beni büyüledin, küçük Mariano Abi."

EVE DÖNÜŞ

Declan

Onu bir daha asla ağlarken görmek istemedim.

Bunların mutlu gözyaşları olduğunu, hediye beğendiğini gösteren gözyaşları olduğunu biliyordum ama onlardan nefret ediyordum.

Abi Mariano her zaman gülümsemeliydi, yirmi dört-yedi.

Ve az önce ona ne söylemiştim? Anlattığı hikâyelerle duygusal bir şair olacağımı mı göstermişti? Böyle mi oluyordu?

Çünkü az önce *çok* anlamlı, *çok* duygusal sözler söylemiştim.

"Böyle şeyler söyleyemezsin," dedi bana bakarak, gülümsememeyi imkansız kılan küçük, eğlenceli bir sırıtışla, "ve saldırıya uğramayı beklemezsin."

"İyi bir saldırı mı yoksa kötü bir saldırı mı?" Gözlerindeki bakışı tanımama rağmen sordum. Parmaklarım Harvard tişörtünü yırtmaya hazırlanırken sıkılmıştı.

"Sanırım bu senin kararın," dedi ve sırtım sürgülü kapıya çarpana kadar beni geriye doğru yürüttü. Parmak uçlarına kalkıp ağzını kaldırırken avuçlarını göğüs kaslarıma dayamasına bayılmışım.

Kendimi kaptırmıştım, başımı eğip o bal dudaklara dalmıştım. Şimdiden onun içine nasıl girdiğim açıklanamazdı, çünkü titreştiğimi hissediyordum

onun etrafında. Onun varlığında sinirlerim *çatırdadı*. Yüzünü kaldırdığında, sanki aramızda bir bağ varmış gibi, ben hareket edersem sen de hareket edermişsin gibi onun üzerindeydim.

"Neden o saçma kotu giyiyorsun?" Ellerimi bacaklarının arkasında gezdirerek homurdandım, keşke hiçbir şey giymeseydi de tenini parmak uçlarımda hissedebilseydim.

"*Sen* neden *giyiyorsun*?" diye cevap verdi, elleri gövdemdeki her kası gelecek şekilde karnımdan aşağı kayıyordu.

"Biz aptalız," dedim, dudağının kenarını dişlerimle sıyırmadan önce yaladım. "Çünkü doğru giyinmiş olsaydık balkon seksi yapabilirdik."

"Balkon seksi artık söz konusu değil mi?" diye sordu nefes nefese, elleri hâlâ hareket ediyordu.

"Bunları çıkarmak için içeri girmemiz gerekiyor," dedim ellerimi eşofmanının altına sokarken. "Çıkardıktan sonra da içeri gireceğiz."

"Bunun mantıklı olmadığını hissediyorum ama haklısın," diye fısıldadı, parmaklarım bir kopçayı açıp onu ellerime aldığında bir inilti onu ele geçirmeden önce.

"Yüce *Tanrım*," diye fısıldadım, onunla birlikte olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini, ellerim iyiliğe karşılık verirken onun ellerinin akıl sağlığıma zarar verdiğini hissediyordum.

Birbirimizin üzerine düştük, daha az giymek, daha çok hissetmek için bir yarış içinde odaya geri döndük. Ağzı bana sıkı bir tasma takmıştı, öpücükleri o kadar hipnotize ediciydi ki yatağa yuvarlanırken onu öpmeyi bırakmayı reddettim.

"O bileziğin görünüşünü seviyorum," dedim öpücüklerimi vücudunda gezdirirken, "hiçbir şey takmadığın zaman."

"Ben de *senin* hiçbir şey takmadığında nasıl göründüğünü seviyorum," diye alay etti ama dilimin dokunuşunu *gerçekten* takdir ettiği bir nokta bulduğumda kıkırdaması farklı bir sese dönüştü.

Sonra işler çılgınlığa dönüştü, öyle bir çılgınlıktı ki, seksin uzatılmış, uzatılmış, yüksek etkili bir versiyonu gibiydi, en gergin yoğunlukta gerilmişti. Ona sahip olduğum her şeyi verdim, onu tutmadan sevdim.

ve onun yanıtları benimkilerle eşleşerek beni çılgına çevirdi.

Daha sonra kollarımda uyuyakaldı, üzerinde benim sweatshirt'üm vardı ve başka hiçbir şey yoktu ama ben sonraki birkaç saati karanlıkta uyanık geçirdim. Uyuyamadığım için değil, uyumak istemediğim için.

Abi bana sarılmıştı, nefesi yumuşaktı ve bacakları bacaklarımın arasına dolanmıştı ve ben gözlerimi kapatıp onu içime çekmeyi kaçıramazdım.

Ayrılmaya dayanamadığım bir mükemmellikti.

- - -

Eve gitmeden önce ailemle kahvaltı için restoranda buluştuk ve ben orada olmasam da olurdu. Herkes Abi'yi o kadar çok seviyordu ki sanki ailenin bir parçasıymış gibi davranıyor, sadece onunla konuşuyor ve ilgisini çekiyorlardı.

Bu da aklıma bazı düşünceler getirdi.

Çok erken olan düşünceler, ama onunla ilgili her şey bir şekilde uyuyordu.

Ve bu harika seks konuşması *değildi*.

Hayır, harika seks sadece dünyanın en büyük bonusuydu.

Roman yanıma gelip, "Bu kız çok iyi," dediğinde o büfede bir bardak meyve suyu alıyordu.

Şöyle bir baktım ve sahte planımızı bildiğini hatırladım. Duygularımı tartışacak havada değildim, bu yüzden genel olarak "Evet, öyle" diye onayladım.

"Cidden, bilmesem birbirinize deli gibi aşık olduğunuzu düşüneceğim. Bravo, ikiniz de çok etkileyici bir oyunculuk sergilediniz."

"Artık bu konu hakkında konuşmasak olur mu?" Kimsenin duymasını istemediğim için sesimi alçaltarak söyledim. "Bunu daha sonra tartışabiliriz."

"Evet, tabii," dedi Roman. "Zaten senden duymak istediğim bazı şeyler var."

"İş mi?" Onu bu konuda da susturmak isteyerek sordum. Bazı şeyleri gözden geçirmemiz gerekiyordu ama ailemin yanında değil.

"Siz ikiniz işten mi bahsediyorsunuz?" Abi yanımıza yaklaşırken sordu.

"Konuşuyoruz," dedi Roman, ondan gerçekten hoşlandığını belli eden bir gülümsemeyle. "Adamın acımasız. Şirketinin mümkün olduğunca çok para kazanmasını sağlamak için bu kadar kararlı biriyle daha önce hiç tanışmamıştım."

Kaşlarının arasında bir kırıkkılık oluştu ve onu tokatlamak istedim.

"Hâlâ yemek mi yiyorsun, yoksa gitmeye hazır mısın?" diye sordum.

"Bir lokma daha yiyemem," dedi. "Ve babanın Cubs'la ilgili saçma sapan konuşmalarından bıktım, o yüzden gidelim."

Babam büyük bir Cardinals taraftarıydı, bu da onları spor düşmanı yapıyordu. Tabii ki, onun beyzbolu sevmesi babamı onun en büyük hayranı yapıyordu.

Eve dönüş yolumuz da en az oraya gidişimiz kadar eğlenceliydi ve daireme vardığımızda yeni bir şey oldu.

Yatağında onunla *birlikte* uyudum ve sanki dünyada her şey yolundaymış gibi hissettim. Ve sabah beni uyandırdığında dili boynumdaydı, Bir saat içinde havaalanına gitmem gerektiğini söylediğimde, eğer o odada olmasaydı bu odaya asla dönmek istemeyeceğimden şüpheleniyordum.

ROMAN AT BENNY'S

Abi

Muhteşem bir dairede uyandığınızda işe gitmek çok daha az berbattı. Milyar
iplik numaralı çarşaflar, dört kişinin sığabileceği duş, lezzetli bir kahvaltı
yapmak için ihtiyaç duyabileceğim her şeyle d o l u muazzam mutfak
hakkında bir şey vardı; nefret etmedim

Declan'ın evindeki günlerime başladım.

Ancak bu lüks şeyler ne kadar muhteşem olsa da, sevdiğim şey buranın
Declan'ın evi olmasıydı. Şehir dışında olmasına rağmen, evin detaylarında onu
hissedebiliyordum.

Duşta onun gibi kokan sabun, buzdolabında sevdiği portakal suyu,
sehpanın üzerinde rastgele duran onun gözlükleri.

Portakal suyunu kaldırıp mutfağı temizlediğim sırada Lauren mesaj attı.

Beni ara, sanırım Roman/Declan işiyle ilgili bir şey buldum (kötü bir şey değil, merak
etme).

Mesajı sildim ve telefonumu kaldırdım. Tamamen pişman olmuştum.

Çünkü artık onun iş ilişkileri hakkında hiçbir şüphem kalmamıştı. Her ne
bulduysa, işlerin yolunda gittiğinin bir kanıtıydı ve bu konuda ona mesaj
atmak için bir saat harcamama gerek yoktu.

Hiç burnumu sokmamışım gibi davranmayı tercih ederdim.

Böylece kendimi suçlu hissetmek zorunda kalmayacaktım.

Arabasını (ısrar etmişti) garajdan çıkardığımda güneş doğuyordu, şehir sadece şehir merkezlerinin canlandığı şekilde uyanıyordu ve vücudumdaki her hücre mutlulukla doluydu.

Cult'ı açarken otoyolda doksan beşe çıktım, bu yüzden işe gittiğimde adrenalinle doluydum. Markette tekrar tekrar çalan korkunç müzik eşliğinde nefesimin altında mırıldanarak market alışverişi yaparken son derece iyi bir ruh hali içindeydim.

Bir poşet getirip getirmediğini ya da bir kutu kullanmak isteyip istemediklerini sorduğumda teşekkür etmeyi ya da sorularıma cevap vermeyi umursamayan tüm o kendini beğenmiş insanlar beni rahatsız bile etmedi. Bütün sabahı çalışırken neredeyse ıslık çalarak geçirdim, hiçbir şeyin iyi ruh halimi bozamayacağından emindim.

Ama sonra bir şey oldu.

Çünkü öğle yemeğinden sonra kasaya geri döndüğümde tanıdık gelen bir adamla karşılaştım. Takviye alıyordu, ki bu normaldi; sağlık konusunda bilinçli pek çok insan takviyelerini Benny's'ten alırdı, çünkü bizde çok fazla takviye vardı.

"Abi!" dedi adam gülümseyerek. "Burada çalıştığını bilmiyordum." Onun Declan'ın arkadaşı Roman olduğunu fark ettim.

"Selam, nasılsın?" Dedim, onu gördüğüme şaşırmıştım. Dex'in hayatından birini gerçek işimde gördüğüm için anında temkinli hissettim ama Roman'ın planımızı bildiğini hatırlayınca bu duyguyu bir kenara ittim.

"Dex'in seni bulduğu marketin Benny's olduğunu bilmiyordum," dedi sırtarak. "En sevdiğim yerdir."

"Güzel," dedim elektrolit kapaklarını tarayıcının üzerinden kaydırarak.

"Seni kokteyl partisine getirmesi için onu ikna edenin ben olduğumu söyledi mi?"

"Öyle miydin?" Chia enerji jellerinin barkodunu elle girerken sırtarak "Sen miydin?" dedim. Bazı nedenlerden dolayı, hiçbir zaman doğru çalmıyorlardı.

"Evet, hanımefendi. Abi komplosunun arkasındaki dâhiydim."

"Abi komplosu," diye tekrarlardım, kulağa hoş gelmiyordu ama neyse oydu. "Sanırım her şeyin onun fikri olduğunu düşünmüştüm."

"Tanrım, hayır," dedi başını sallayarak. "Düşünsene Dex? Gerçekten de ne olacağını görelim türünden bir planı tasarlayacak birine benziyor mu?"

Güldüm, çünkü çok haklıydı. "Evet, hayır, haklısın. Asla yapmazdı."

"Ben seni hissedar hafta sonu için ödünç almasını önerene kadar kızgındı ve seni kovdurmaya hazırdı."

"O zaman teşekkür ederim," dedim, Dex'in arkadaşından gerçekten ne kadar hoşlandığıma şaşırmıştım. İşe ve para kazanmaya kafayı takmış gibi görünmesi, gecenin her saatinde Dex'i araması, ondan ilk bakışta hoşlanmamama neden olmalıydı ama hoşlanmamak imkânsızdı.

"İşimi korudum ve bir hafta sonu için havalı giyinebildim. Sonsuza dek sana borçluyum."

"Tamam, az önce söylediğini hatırla," dedi, kaşlarını kaldırıp bir şey düşünüyormuş gibi gökyüzüne bakarak. "Çünkü sana bir teklifim olabilir."

"Neymiş o?" Toplam düğmesine basıp kredi kartı makinesini işaret ederken sordum.

"Bunu düşünmemiştim," dedi kartına dokunurken, "ama burada sizin sıranızda dururken, sizin tüm sorunlarıma cevap olabileceğinizi fark ediyorum."

"Eminim öyleyimdir, çünkü bu benim dünyadaki rolüm, ama açıklamak isteyebilirsiniz."

Faturası yazdırılmaya başlarken sırtıttı ve başını salladı. "Pekâlâ, bu hafta sonu Ashland'da bir düğüne gitmem gerekiyor ve bundan çok korkuyorum çünkü kız arkadaşım ile geçen ay ayrıldığımızdan beri annem depresyonda olduğuma ve içten içe öldüğüme inanıyor. Hayatımın en güzel zamanlarını geçirdiğimi bilmiyor, çünkü ona çok fazla dışarı çıktığımı söylersem bu onu endişelendirir. Ama yeni bir randevuyla ortaya çıkarsam, bu onu gerçekten rahatlatılabilir."

Neden olduğundan tam olarak emin olmasam da midemde küçük bir düğüm oluştu, ama bir şeyler ters gidiyordu. Fişini yırttım ve ona uzattım.

"Ailemin anne tarafı süper çiftçi tipli insanlar, bu yüzden Declan'ın tanıdığı biri olmayacak. Benimle evlenmeyi düşünür müsün?"

Düğün için sahte tarih mi? Declan'a verdiği paraya ihtiyacım yok, hatta öyle bir anlaşma yapacak kadar param bile yok," dedi gülerek. "Sadece flörtümmüş gibi davranacak birine ihtiyacım var. Bunun ilk randevumuz olduğunu ve benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini bile söyleyebiliriz. Ama eğer gerekirse sana bir otelde konaklama ısmarlayabilirim. Ne dersin?"

Ne mi düşündüm?

Ne mi *düşündüm*?

Sanırım şu anda ölmek istiyorum.

Beynim az önce söylediği her şeyi tam olarak işlemeye çalıştı.

Declan'ın arkadaşının beni bir ticari işlem, küçük bir konaklama bedeli karşılığında yararlanabileceği bir fayda olarak görmesi yeterince kötü değilmiş gibi, yaptığı yorum Dex'in ona birlikte yattığımızı söyleyip söylemediğini merak etmeme neden oldu.

Declan'a *verdiğim şeye ihtiyaç duymamakla ve bunu karşılayamamakla* kastettiği şey bu muydu? Declan'ın bana o kadar parayı anlaşmamızın bir parçası olarak seks yapmam için mi ödediğini düşünüyordu?

Declan bunun anlaşmamızın bir parçası olduğunu mu düşünüyordu?

Öyle olmadığını konuşmuştuk ama kafasının içinde öyle olduğunu mu düşünüyordu?

Yanaklarım yanıyordu ve kıpkırmızı olduklarını biliyordum. Kusmak istiyordum. Boğazımdaki düğüm yüzünden yutkunmakta zorlanıyordum çünkü ağlamak istiyordum. Tüm bu fiziksel travma, bu pislik yüzünde umutlu bir gülümsemeyle bana bakarken, bir kez daha satın alınıp alınamayacağımı görmek için beklerken gerçekleşiyordu.

"Çok özür dilerim," dedim, bu konuda çok komik ve havalıymışım gibi görünmeye çalışarak. "Ama artık bu işin dışındayım."

"Hadi ama," dedi ve onun bir pislik olmadığını anlayabiliyordum. İyi bir adamdı, tıpkı Declan gibi.

Satın alınabileceğimi düşünecek kadar zengin olan iyi bir adam. Ki belli ki satın alınabilirdim.

Tanrım, ne kadar aptalmışım.

"Emin misin?" diye sordu. "Bana yardım etmen için sana verebileceğim hiçbir şey yok mu?"

"Dünyada hiçbir şey beni bunu bir daha yapmaya ikna edemez," dedim.

"Tamam, fikrini değiştirirsen bana haber ver," dedi ve o uzaklaşırken ben de gülümseyip mekanik bir şekilde başımı salladım.

O binadan çıkana kadar titrediğimi fark etmemiştim.

Kendimden hiç o anki kadar nefret ettiğimi hatırlamıyorum.

WTF

Declan

Abi mesajlarıma cevap vermeyeli saatler olmuştu ve bu beni deli ediyordu. Kendi hayatı olduğunu biliyordum ve birkaç hafta önce varlığından bile haberim yoktu.

Ama sessizliği beni strese sokuyordu.

Ve onu *özlüyordum*, lanet olsun.

FaceTime düğmesine bastım, bunu yapmadan önce ona mesaj atmamanın aptalca bir hareket olduğunu biliyordum ama bu gece izinli olduğunu ve muhtemelen evde olduğunu da biliyordum. Muhtemelen mutfağında bir şeyler pişiriyor ya da televizyonumda bir şeyler izliyordu.

Telefon çaldı da çaldı, neredeyse kapatacaktım ama sonra açtı.

O anda tam bir aptal gibi sııttım çünkü yüzünü seviyordum. İnatçı çenesini, çilli kırışık burnunu ve saatlerce bakıp hiç bıkmayacağım kahverengi gözlerini seviyordum.

"Neden bütün gün beni görmezden geldin?" diye sordum. "Benimle konuşamayacak kadar arabamda keyif yapmakla mı meşguldün?"

"Hayır, sadece gerçekten meşguldüm" dedi ve o anda her zamankinden daha ciddi görüldüğünü fark ettim.

Ve aslında bana bakmıyordu, aşağıya bakıyordu. "Bir sorun mu var Mariano?" İçime yerleşen huzursuzlukla sordum. "Hayır," dedi çenesini kaldırarak. "Her şey yolunda."

Ama başka bir şey söylememesi, her şeyin kesinlikle yolunda olmadığı anlamına geliyordu. Ve sonra arka planı fark ettim.

"Neredesin sen? Benim evimde aylaklık ediyorsundur diye düşünmüştüm."

"Evet, aslında bu öğleden sonra eve dönmeye başladım," dedi, sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

"Neden?" diye sordum. Diye sordum, içime bir korku çökmüştü. "Anlaşmamızın bitmesine hâlâ zaman var, unuttun mu?"

"Evet, anlaşmamız," dedi yüzde yüz yapay olan garip bir kahkaha atarak. "Numara yapmakla işimiz bittiğine ve dairem nihayet hazır olduğuna göre, artık zamanı geldi diye düşündüm. Arabanın anahtarlarını tezgâhın üzerine bıraktım ve sabah son eşyalarımı almak için uğramam gerekiyor. Bu arada, ayrılığımızı yakında kamuoyuna açıklamalısın, sence de öyle değil mi?"

Başım dönüyordu ve neler olduğunu bilmiyordum. Dün her yanıma sarmıştı, bugün ise sahte ilişkimizi alenen bitirmemi söylüyordu. Bu muydu, onun için *her şey* sahte miydi?

"İstediğin bu mu?" diye sordum.

Sormak istediğim milyonlarca başka soru vardı ama gururum hiçbirini söylememe izin vermiyordu. Sormaktan korkuyordum, cevaplarını duymaktan korkuyordum.

Sonra kameraya baktı, bir an için bakışlarımı tuttu, sonra gözlerini kaçırdı ve "Plan hep buydu, değil mi?" dedi.

"Sanırım öyleydi," dedim kulaklarımda bir uğultu duyarak.

"Her şey için tekrar teşekkürler," dedi, hâlâ benden başka her yere bakıyordu. "Her şey gerçekten harikaydı ve söz veriyorum bir daha asla izinsiz olarak lüks dairene gelmeyeceğim."

Her şeyi başlatan şeye atıfta bulunurken bana sahte bir gülümseme verdi, ama bu bana nefret ettiğim büyük bir bildiri gibi geldi.

Abi Mariano dışarıdaydı.

"Harika," dedim, ciğerlerime yeterince oksijen alamadığımı hissederek.

"Görüürüz Abi."

"Evet, sen de," dedi ve hoşça kal demek ya da bir yanıt beklemek yerine aramayı sonlandırdı.

Orada oturup saatlerce telefonuma baktım.

Bu da neydi böyle?

Gerçekten de dünyanın en büyük enayisi ben miydim? Birlikte geçireceğimiz müzakere zamanı sona ermişti, yani şimdi o gitmiş miydi?

New York ne olacaktı?

Kansas City ne olacaktı?

Düşündükçe, bunu daha fazla kabullenemiyordum. Bir şey olmuş olmalıydı ya da atladığım bir ayrıntı vardı, çünkü aramızda bu şekilde yok olamayacak kadar çok şey vardı.

Bu beni bütün gece tüketti ve ertesi sabah eve uçtum.

Havaalanından doğruca Benny'ye gidecektim ama sonra onun dersi olduğunu hatırladım. Onun yerine daireme gittim, içeri girdiğimde aniden iç karartıcı hissetmeye başladım.

Onun yakınında olmasına gerçekten alışmıştım.

Bir portakal suyu alıp balkona çıktım ve onu beklerken temiz havanın midemdeki ağırlığı hafifleteceğini umdum. Ama öyle olmadı çünkü defteri orada, masanın üzerindeki şemsiyenin altında duruyordu. Hemen aklıma o ilk gece, beni kapıda beklemesi gerekirken o deftere yazarkenki görüntüsü geldi.

Defteri alıp içeri götürdüm ama tezgâhın üzerine düşürdüğümde bir parça kâğıt düştü. Almak için eğildim ama koca bir sayfanın arasına karalanmış ismim dikkatimi çekti.

İsmim en üstteydi, ardından her yerde rastgele notlar vardı, tıpkı birinin yemek tarifi kartının her santimetresine yemek tarifi malzemelerini not etmesi gibi.

Declan Connor Powell

-Kibirli, varlıklı, umursamaz, ruhsuz, "normallikle" cezbedilmesi kolay çünkü bu onun için bir yenilik, gecenin her saatinde milyarderlerden telefon alıyor çünkü onun için önemli olan tek şey bu, "Bir hizmetçi tarafından şantaja uğramayacağım", "Bana omzundaki çilleri hatırlatıyor", "Bir suçluya göre çok güzelsin"

Lanet olsun.

Parmaklarımı yakıyormuş gibi kâğıdı yere bıraktım çünkü bu da neydi? Mutfakta öylece durup boşluğa bakarken, sözleri tekrar tekrar üzerime gelirken yumruk yemiş gibi hissettim.

"Normallik" ile cezbetmek kolay çünkü bu onun için bir yenilik.

Ruhsuz.

Ne oluyor lan?

Ensemi ovuşturdum, bunun kurguyla bir ilgisi olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım ama başaramadım çünkü ona gerçekten söylediğim şeylerden alıntılar yazmıştı.

Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyordu? Tüm zaman boyunca böyle mi düşünmüştü?

Defterine baktım ve kendime engel olamadım. Bunun onun mahremiyetine iğrenç bir saldırı olduğunu biliyordum ama kitabı elime aldım ve ilk sayfasına kadar açtım.

Birinci

Bölüm

Connor

Connor'da ilk fark ettiğim şey hiç gülümsememesiydi. Asla. Duygular gibi şeylerle uğraşamayacak kadar önemliydi. Hoşluklar. Bunlar onun altındaki insanlar tarafından deneyimlenen şeylerdi.

İkinci fark ettiğim şey saatiydi. Bana bunu düşündüren şeyin tam olarak ne olduğundan emin olmasam ~~da inanılmaz~~ derecede pahalı görünüyordu.

Ama belli oluyordu.

Sürekli saate bakıyordu, sanki nefes aldığı her an o kadar değerliymiş gibi, arabamdan daha pahalı olduğu kesin olan altın sarısı akrebin hafif tik taklarıyla gelecek kuşaklar için kaydedilmeliydi.

*Bu yüzden yeşil gözleri bana dikildiğinde ifade ettikleri tek şeyin
can sıkıntısı olması hiç de şaşırtıcı değildi.*

Yazdığı her kelime defteri odanın öbür ucuna fırlatmam için bana
yalvarırken bile okumayı bırakamadım.

DAPHNE VIBES

Abi

"Abi, bunlar harika fikirler. Ve Daphne'nin hikâyesi, henüz ana hatları belirlenmiş olmasına rağmen şimdiden favorim oldu," dedi yüksek lisans danışmanım Anna, ofisinde otururken gülümseyerek. "İçimden bir ses en önemli parçanın bu olacağını söylüyor."

"Öyle mi?" Haklı olduğunu bilsem de o hikâyeden nefret ediyordum. Bu hikâyenin gerçekten eşsiz bir şey olma vaadini taşıdığını hissediyordum ama üzerinde çalışmak için fazla iç karartıcı olmaya başlamıştı. Hikâye kurguydu elbette, ama karakterler kafamda gerçek hayattaki karşılıklarıyla canlandırılıyordu, bu yüzden Declan'ın yüzünü Daphne'ye ihanet eden kişi olarak hayal etmek biraz akıl tutulmasıydı.

Özellikle de artık her şey bitmişken.

"Başta ben de öyle düşünmüştüm," dedim, "ama şimdi o kadar emin değilim."

Anna uzun bir süre bana baktı, o kadar uzun bir süre ki sandalyemde kıpırdandım.

"Yanılıyorsun," dedi gözlüğünü çıkararak. "Yazmak öznedir, ama bu konuda kendime güveniyorum. Bir düşünün. Olay örgüsü ilginç, bu zengin insanların onu içine çekip sonra da umursamadan tükürmeleri; tam Daisy Buchanan tarzı ve ben bunu seviyorum. Ancak bana göre bu parçada çok daha ilgi çekici olan şey, Daphne'nin bu insanların gerçekten harika insanlar olduğunu görene kadar içine çekilmesini izlemek, değil mi? Onları sert bir şekilde yargılamaktan, nihayetinde onları en harika insanlar olarak görmeye başlıyor.

Birdenbire onların zenginliğine duyduğu hayranlıktan daha fazlasını hissediyor; onları ailesi olarak hayal edebiliyor. Tüm bu duyguları bir araya getirin ve sonunda bu karakterler ona sırt çevirdiğinde okuyucunun da kalbi onunla birlikte kesinlikle kırılacaktır."

"Tanrım, bu korkunç," dedim, beynim Declan'ın tüm yakın çevresini karakterlerimin üzerine bindiriyordu. Boğazımı acıtıyordu.

"Bu bir kurgu," dedi ve bana bunun aslında benimle ilgili bir hikâyeye olmadığını hatırlatmak istercesine sert bir bakış attı.

Ve haklıydı da. Bunu yazma düşüncesi üzücüydü, ama tüm fikirlerim arasında açık ara en düşündürücüsüydü.

Toplantıdan sonra not defterimi almak için Declan'ın dairesine doğru yola çıktım. Onun evine dönmek zorunda kalmamak için tüm eşyalarımı özenle paketlemiştim ama dün gece defterimi balkonda unuttuğumu hatırladım.

Bu korkunçtu. Korkunçtu. Yapmak istediğim son şey onun binasına dönmekti.

Ama en azından şehirde değildi.

Nedense onu görme düşüncesine katlanamıyordum. Temiz bir molaya ihtiyacım vardı ve onun yakınında olma düşüncesi bana çok fazla geliyordu.

Bunaltıcı.

Oraya vardığımda kendimi içeri attım, kapıyı arkamdan kapatırken melankoli göğüs kemiğimin altına yerleşti. Nedense daire aynı anda hem aynı hem de farklı görünüyordu, çünkü para için temizlediğim yer değildi ve para için kaldığım yer de değildi.

Sadece Declan'ın eviydi. Ve onu şimdiden çok özlemiştim.

Oturma odasında hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlamadan önce defteri alıp oradan çıkmam gerekiyordu. Tam veranda kapısını açmak üzereydim ki, "Bunun için mi geldin?" sesini duydum.

Declan'ın sesiyle sıçradım -*Tanrım o burada-* bir elimi göğsüme koyup arkamı döndüğümde kalbim boğazıma düğümlendi. "Beni korkuttun."

Ofisinin kapısında duruyordu, üzerinde kusursuz gri bir takım elbise vardı ve onunla ilk tanıştığım zamanki haline çok benziyordu. Muhteşem, zengin, mükemmel ve kızgın.

Not defterimi uzatırken kaşlarını çatıyordu -hayır, öfkeyle bakıyordu.

Oh, Tanrım.

"Evet," dedim, ayaklarım ona doğru ilerlemeye başladığında kendimi dengersiz hissediyordum. Nefes nefese, "Burada bıraktığıma inanamıyorum.

Teşekkürler-" "Sen a yetenekli yazar," o dedi, yükseltmek ve Not defteri. "Ben Genelde okuduğum türden bir kitap olmasa da etkilendim."

O bana bakarken aklımdan binlerce düşünce geçti ama defteri elime aldığımda ağızımdan çıkan tek kelime "Okudun mu?" oldu.

Deftere çok gizli bir şeymiş gibi davrandığım için benimle dalga geçtiğini hatırladım ve ayrıca endişelenmeme gerek olmadığını, çünkü benim iznim olmadan asla okumayacağını söylediğini de hatırladım.

Ben bunu asla yapmam Mariano, hadi ama.

"Okudum," dedi, beni izlerken çenesi bir esneyip bir gevşiyordu. "Burada bıraktığın için belki de okumamı istersin diye düşündüm."

Ne olduğundan emin değildim ama "Hayır, kesinlikle istemedim" derken yanaklarım kızarmıştı.

Defter rastgele düşünceler ve fikirlerle doluydu ve dizüstü bilgisayarımın taslağını hazırlamaya başlamadan önce Daphne için hazırladığım ilk bölümdü. Okuduğu için utanmışım, o kadar şaşırmış ve kızmışım ki ne diyeceğimi bile bilmiyordum.

"Yine de okuduğuma sevindim," dedi, sesi tamamen duygusuzdu. "Her şey hakkında *gerçekten* ne düşündüğünü bilmek güzel" derken gözleri dümdüzdü.

Eğer bunu farklı bir tonda söyleseydi, okuduklarının çok hayali bir şeyin ilk versiyonu olduğunu açıklamak zorunda kalabilirdim. Onun Connor gibi biri olduğunu düşünmediğimi açıklama ihtiyacı hissedebilirdim.

Ama bana *öyle* bakarken, mesafeli ve öfkeli ve bir zamanlar olduğunu düşündüğüm huysuz milyoner gibi, bunun mükemmel bir bahane olduğunu fark ettim. Gerçek duygularımı ya da gerçek kalp kırıklığımı tartışmak için hiçbir neden yoktu.

Her şey çoktan bitmişti, bu yüzden onun hakkında bir sürü saçmalık yazdığımı düşünmesi kimin umurundaydı?

Nasıl olsa yürümeyecekti ve aslında beni umursamıyordu, o halde neden yanlış bir tasvir olduğunu düşündüğü şey yüzünden sinirlenip gitmesine izin vermeyelim?

"Okumaya hakkın olduğunu düşündüğünü bilmek güzel," dedim dişlerimi sıkarak. "Yine de küçük arkadaşlarına dağıtmadığına şaşırdım."

"Evet, paylaşmak için ilham aldığım türden bir şey değil," dedi, beni izlerken çenesi zıplıyordu.

"Declan-"

"Abi." Burnundan sertçe nefes aldı, gözlerini okumak imkânsızdı.

"Gitmem gerekiyor. Çıkarken kapıyı kilitle."

Ve sonra gitmişti.

Kovulmuştum.

Berbat daireme -ki artık diğer tarafta yaşadığım için çok daha berbat hissediyordum- dönene ve yazmak için masama oturana kadar kendimi tuttum. Başladıktan sonra duramadım. İç burkucu ve korkunçtu ve yazdığım süre boyunca ağladım, ama bitirdiğimde, ilk taslak olmasına rağmen, iyi olduğunu biliyordum.

Daphne o pisliklerden daha iyisini hak ediyordu ama hak etmiyordu da çünkü umutlanmasına izin vermişti.

Ne aptalca, ne aptalca bir şey.

PLAN

Declan

"Neyin var senin?"

"Ne demek istiyorsun?" Ne demek istediğini yüzde bin bildiğim halde Roman'a neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yokmuş gibi bakarak "Ne demek istiyorsun?" dedim. Biramı elime aldım ve aptalı oynadım. "Senin için yeterince hızlı yemiyor muyum?"

"Kalın kafalıymış gibi davranma, göt herif," dedi başını sallayarak. "İkimiz de yemekten bahsetmediğimi biliyoruz."

"Söylemek istediğin bir şey varsa söyle," dedim, televizyon duvarına bakıp Chiefs maçı için onunla spor barında buluşma kararımdan pişmanlık duyarak. Konuşacak havada değildim.

Ya da futbol izleyecek.

Ya da son zamanlarda içtiğim içkiden daha fazlasını içecek.

"Öncelikle, geçen ayı Omaha'da çalışarak geçirdin." "Ne olmuş yani?"

"Yani bu senin için normal bir davranış değil," dedi bir avuç patates kızartmasını ağzına tıktırırken. "Ve sana ne zaman portföy seçimlerini sorsam, bana telefon etmemi söylüyorsun."

"Yani şimdi senin kararlarına güvenmem kötü mü oldu?" Garson kızımız Carol yanımdan geçerken boş bardağımı kaldırdım. "Karar vermene izin vermemeli miyim? Fikirlerini oluşturmaya yardım etmemi mi istiyorsun?"

Pislik gibi davrandığımın farkındaydım ama kötü bir ruh hali içindeydim.

Haftalardır öyleydim.

"Bir yetişkin gibi davranmanı istiyorum, somurtkan, aşk acısı çeken bir bok parçası gibi değil." "Ben-"

"Evet, öylesin," dedi ketçabı kaptığı gibi tabağına fıskırtarak. "Abi hayatından çıktığından beri devasa bir sık kafalısın. Ve bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum."

"Tanrı beni bu saçmalıktan korusun," dedim, kesmesini dileyerek. "Bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

"Gerçekten mi? Cidden bunu yüzüme karşı inkâr mı edeceksin?" Kaşlarını çattı. "En azından dürüst ol."

"Dürüst oluyorum," dedim.

"Hayır, değilsin," dedi, sanki terapistimmiş gibi başımın etini yiyerek. "Tekrar dene."

"Neden siktir olup gitmiyorsun ve bana ne olduğunu düşündüğünü söylemiyorsun, ahmak?"

"Söyleyeceğim, teşekkür ederim," dedi, sanki bu fırsatı bekliyormuş gibi sırtarak. "Bence siz rol yapıyordunuz ve daha fazlası oldu. Küçük projeniz sona erdi ve onu özleyorsunuz ama gururunuzu bir kenara bırakıp ona gidip ne hissettiğinizi söyleyemeyecek kadar Declan Powell'sınız. Bu yüzden mutsuzsun."

"Ne kadar çok şey bildiğini gösteriyor," dedim, çünkü bütün gün onun yüzünü hayal etmemek için harika bir iş çıkarmışken bana onu düşündürdüğü için kızmıştım. "Duygular konusunda haklı olabilirsin ama bu konuda hiçbir şey yapmak istemeyen kişi Abi. Niyetini çok açık bir şekilde ortaya koyarak çekip gitti."

"Bu ne anlama geliyor?"

Hikâyeden bahsedemezdim çünkü hâlâ midemi bulandırıyor. Beni bu şekilde görmüş olması ya da benden böylesine yavan bir karakter yazacak kadar ilham almış olması fikri, kelimelere dökemeyeceğim kadar iç karartıcıydı.

Bu yüzden sadece diğer boktan kısımdan bahsettim. "Demek ki parayı almamış, tamam mı?"

Evimdeki son karşılaşmamızdan bir gün sonra eve geldim ve yatağın yanında gördüm.

40.000 dolarlık çek.

Mücevher etkinliğindeki kolye. Lanet
olası bilezik.

Hepsini geride bırakmıştı.

Gidip bileziği aldım, bileziği ona verdiğimde ne kadar ağladığını
hatırlıyordum.

Neden geride bırakmıştı ki?

Peki ya para? Hiç mantıklı gelmiyordu, çünkü bu anlaşmanın tüm amacı
buydu.

Ama elimde altın biblo ile orada otururken, bunun ne anlam
geldiğini anladım.

Benimle hiçbir bağlantısı olsun
istemiyordu. Bu büyük bir bağ
koparmasıydı.

Abi beni -gerçek hayattaki Connor'- hayatında tutmaktansa tüm o "değerli
eşyaları" bırakıp gitmeyi tercih ederdi.

"Anlaşmanın kendine düşen kısmını yerine getirdi ve sonra parayı geride
bıraktı çünkü bu işten elini eteğini çekmeyi *o kadar* çok istiyordu ki."

"Bir dakika, cidden parayı geride mi bıraktı?" diye sordu şok olmuş bir
halde. "Yani çeki bozduрмаdı mı?"

"Yanına bile almamış," dedim, mücevherlerle birlikte orada durduğunu
hayal ettiğimde içim çalkalandı. "Yatağın kenarına bıraktı ve bu bir mesaj
değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

"Ciddi misin lan sen?" dedi, bana vahşi gözlerle bakarken sesi neredeyse
bağırıyordu.

"Hayır, tüm hikâyeyi uyduruyorum. Tabii ki ciddiylim."

"Aman Tanrım, çok aptalsın, Dex," dedi, bana deliymişim gibi bakmaya
devam ederken ellerini saçlarına gömdü.

"Teşekkürler. Bu kesinlikle ruh halime iyi geliyor."

"Hayır, seni geri zekâlı," dedi. "Parayı neden bıraksın ki, bir düşünsene.
İkiniz bir anlaşma yaptınız ve o da bunu yerine getirdi. Eğer sana karşı hiçbir
şey hissetmiyor olsaydı, parayı alırdı çünkü bu sadece bir işti. Birinin fikrini
değiştirip parayı, özellikle de o kadar parayı almamasının tek nedeni sana
karşı bir şeyler hissediyor olmasıdır."

Kaşlarımı çattım. "Bir dakika. Ne?"

"Tanıştığınız kızı düşünün. Bir iyiliğe ihtiyacınız vardı ve kız para istedi. El sıkıştınız ve bum, o kız parayı aldı. Şimdi New York'ta birlikte vakit geçirdiğiniz kızı düşünün. İşte o kız parayı kabul *etmedi*. Ve bence para almamasının tek nedeni, duyguları olan birinden para almanın iğrenç hissettirmesiydi."

Başım çarpmaya başladı ve alnımı ovuşturdum, kendimi dengesiz hissediyordum.

Çünkü onun haklı olduğunu düşünmüyordum ama yine de bir şeyler olduğunu hissediyordum. Parayı neden almadığı sorusunda bir şey.

Roman bunu yüksek sesle söylediğine göre, Abi benden kurtulmak isteseydi parayı alır ve suya batırırdı, değil mi?

Ama hikâye.

"Bu kadar yanlış anlamış olamam," dedim ona bakarak. "Yapabilir miydim?" "Bence yapabilirsin. Benny's'de ona rastladığım günü hatırlıyor musun?"

Kennedy'nin düğünü için benim sahte kız arkadaşım olmaya hiç ilgi duymadı mı?" "Hayır," dedim, hatırlamaya çalışarak. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sana Benny'ye gittiğimi söylemiştim, değil mi?" dedi. Belli ki bu her ne haltsa bana çoktan anlattığını düşünüyordu.

"Benny's'de ne yapıyordun?"

"Takviye için hep oraya giderim. Fiyatları diğer yerlerden çok daha iyi. Sanırım onları bütün olarak alıyorlar-"

"Şu anda ciddi misin?" S ö z ü n ü kestim, asıl hikâyeye geçmesini umuyordum.

Gözlerini devirdi. "Kiminle konuştuğumu unuttum; muhtemelen sen de bizim gibi takviyeler için pazarlık yapmak zorunda değilsin."

"Kapa çeneni lanet olası takviyeler hakkında - 'sahte kız arkadaş' hakkında ne halttan bahsediyorsun?"

Bana baktı, çenesini kapattı, sonra bana söylemeyi yeniden düşünüyormuş gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Siktir *git* Roman," dedim. "*Hadi* ama."

"Tamam ama düşünecek zamanım olmadı diye bana kızamazsın. Anlık bir fikirdi ve gerçekten para için bu işe girdiğini düşünmüştüm, hiçbir   artım yoktu."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. "Bundan nefret edeceğim, değil mi?"

"Sanırım evet."   ini çekti, bir elini saçlarında gezdirdi, sonra da bana en yakın arkada  ıma vurma isteği uyandıran bir hikâye anlatmaya ba  ladı.

"  u anda ciddi misin?" Dünyanın en büyük aptalına bakarak bağırdım. "Bu teklifle ona resmen hakaret ettin."

"Muhtemelen haklısın," dedi ba  ını sallayarak. "Yemin ederim o d    nden korkuyordum."

"*Kahretsin.*" Muhtemelen ona her şeyi anlattığımı düşünmüştü, sanki her şey bir alı  veri  mi   gibi, sonra da ona gelip bu işe dahil olmaya çalışmıştı. "Aklından ne geçiyordu?"

"Annemi k  ımdan kurtarmak istediğimi düşünüyordum." "Tam bir ba   belasısın," dedim.

"Evet, belki," diye kabul etti, özür diler gibi görünüyordu. "Senin için onunla konuşmamı ister misin? Aramızı düzeltelim mi?"

"*Hayır*, onunla konuşmam gerek," dedim. Defterini düşündüğümde hâlâ sinirleniyordum, çünkü ismimin altına o sa  ma el yazısıyla *dikkatsiz* ve *ruhsuz* kelimelerini yazdığını unutmak mümkün değildi.

Kendimi nasıl saldırıya uğramış hissetmeyecektim?

Ama bu bir kurguydu ve ben de izinsiz okuyordum, belki de en azından bu konuyu açıklığa kavuşturmanın zamanı gelmişti.

"Hayatına devam etse ve benimle hiçbir şey yapmak istemese bile," dedim, "onu elden ele dola  tırabilece  imizi düşündüğümüzü düşünmesini istemiyorum."

Defterini *küçük arkadaşlarımla* payla  madı  ıma   a  ırdı  ını söylerken bunu mu kastetmişti?

"Evet, Tanrım, ben de bundan nefret ederdim," diye onayladı. "  ok özür dilerim, bu tamamen benim hatam."

  imi   ektim. "Bu senin hatan ama benim de hatam. Gerçi çoğunlukla senin."

Telefonumu elime aldım ve ona mesaj atmayı denedim ama beklediğim gibi yanıt alamadım. FaceTiming yapmayı denedim ama tabii ki cevap vermedi.

Belki de beni engellemiştir.

"Çok komiksin," dedi Roman. Telefonumdan başımı kaldırdığımda sırtıyordu. "Yüzündeki ifade o kadar yoğun ki Abi için üzülüyorum."

"Onun için üzülme, sadece onu bulmama yardım et," dedim ve Carol'a hesabı ödemeye hazır olduğumu işaret ettim.

"Az önce bir tane daha sipariş etmedin mi?" diye bağırdı iki masa öteden.

"Fikrimi değiştirdim ve hesaba ihtiyacım var."

Roman, "Belki de Benny's'e gitmelisin," diye önerdi.

Carol, "Çoktan döküldü, senden hesap almam gerekecek, tatlım," dedi.

"Peki," dedim, dikkatim dağılmıştı, sonra Roman'a, "Haftada sadece üç gün çalışıyor ve onun işine gelen ürkütücü adam olmak istemiyorum."

"Neden olmasın? Filmlerde işe yarıyor."

"Evet, gerçek hayatta da iş yerlerine gelen takipçi eski sevgilileri olan kadınlar için işe yarıyor. Onu bu duruma sokmak istemiyorum."

Carol bara yaslandığı yerden tekrar, "Çoktan dolduruldu," dedi, muhtemelen beni barmene şikâyet ediyordu. "İstemediğine emin misin?"

"Sadece hesap lütfen," diye ısırdım.

"Tamam, o zaman ne yapacaksın?" Roman sordu.

"Arkadaşın istiyor mu?" Carol bağırdı.

"O bira umurumda bile değil," diye bağırdım, düşünebilmek için dünyanın çenesini kapatmasını istiyordum.

Ama o anda tüm bar sustu, çünkü mekandaki tüm gözler benim üzerimdeydi.

Bana gerçekten olduğum pislik gibi bakıyorlardı.

Roman beni göstererek, "Üzgünüm Carol," diye bağırdı. "Bu adam aşık ve kendini kaybediyor. Lütfen onu affet."

Bu onu güldürdü ve restoranın dört bir yanından gelen öldürücü bakışlar biraz olsun yumuşadı. Aptal arkadaşımın hızlı düşünmesi için minnettardım.

"Ee," dedi Roman, çok iyi vakit geçiriyormuş gibi sırıtarak. "Sanırım bir planım var."

İŞTE O

Abi

Bir ara olması gerektiğini biliyordum.

Yine de programı kontrol edip o gece Declan'ın dairesini temizlemem gerektiğini gördüğümde içime bir yumruk yemiş gibi hissettim. *New York'ta olmalı diye* düşündüm, ki bunu düşünmeme izin veremezdim çünkü iyileşiyor olsam da, ne zaman seyahatimizi düşünsem ya da onun güzel SoHo dairesini hayal etsem, duyguları uzak tutmak imkansızdı.

Declan'dan tek kelime bile
duymamıştım. Duymamıştım. Bir
kelime bile.

Çünkü numarasını engellemiştim.

Ondan haber almanın benim için iyi olmayacağını biliyordum.

Çünkü Daphne'nin hikâyesini yazarken, hikâyenin işlemlerini sağlayan tüm cesur ayrıntıları doldururken, daha güçlü olmam gerektiğini fark ettim. Daphne zayıf ve yalnız olduğu için Connor ve ailesinin cazibesine kapılmıştı. Sevgiye ve ilgiye aç olduğu için onlara izin vermişti.

Ben de aynı şekilde davrandığımdan şüpheleniyordum.

Ancak Daphne'nin nihai başarısızlığı, işler değişmeye başladığında öğrenememesi olmuştu; Connor ve ailesinin onun güvenine layık olmadığını düşünmekten bile acizdi.

Declan'la olan kısa flörtüm beni de Daphne gibi anlık olarak zayıflatmıştı, çünkü ondan önce romantizm ya da aşk gibi hayallerim yoktu.

Aşk hakkında hayaller kurardım.

Bu annemin yaptığı bir şeydi.

Ben daha çok çalışıp çabalayan ve bir şeyleri gerçekleştiren bir insandım. İki işte çalışıyor ve okula gidiyordum çünkü üniversite profesörü olacak, kendi evime sahip olacak ve istediğim şeyler için kendime güvenecektim.

Annemin tüm hayatını tepkisel davranarak, bir şeylerin -ya da birinin- ona istediği şeyleri vermesi umuduyla dünyayı dolaşarak geçirdiğini görmüştüm ve bu saçmalıktı.

Ama ben Dex'le birlikteyken onun -ve Daphne'nin- bir versiyonu olmuştum, hayaller kuruyor ve kalp kırıntıları için yalvarıyordum ve bu kabul edilemezdi.

Yani, gerçeği kurgudan ayırma yeteneğimi kaybettiğim için neredeyse harika bir hikâye fikrinden vazgeçiyordum. Her nasılsa, Daphne'nin hikâyesi benimkine çok benziyordu, o kadar ki ağlamadan düşünemiyordum çünkü içimde bir boşluk hissetmeme neden oluyordu.

Hayatımdaki kısa Declan dönemi bencilceydi, onu hayatımdaki her boşluğa ve çatlağa çekmeme izin vermiştim, onları almış ve genişletmiştim ama sırayla daha da doldurmuştum, böylece ondan *sonra* -hayatımdaki varlığı hızla kaybolduğunda- yalnızlığım daha önce hiç olmadığı kadar artmış ve boşluklar bir kez daha büyümüş ve boş kalmıştı.

Şimdi eski halime nasıl döneceğimi hatırlamaya çalışıyordum.

Bu yüzden o gece onun dairesini temizlemek zorunda kalmaktan nefret ediyordum; bunun beni birkaç adım geriye götürmemesine imkân *yoktu*.

Tanışmadan önce, evini temizlediğimde ne kadar muhteşem olduğunun tadını çıkarabiliyordum. Orada yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hayal ederdim, ama orada gerçekten yaşayan kişiyi, tanımadığım bu yabancıyı düşündüğümde, onun fikriyle alay ederdim.

Orada hiç bulunmayan ama muhteşem bir apartman dairesine bir servet harcayan biri fikriyle.

Paraya hiç saygısı olmayan ve tüm yanlış değerlere sahip biri olmalıydı, değil mi?

Ve şimdi bunun kesinlikle doğru olduğunu biliyordum.

Servis asansörüyle onun katına çıkarken içimi bir korku kapladı. Evinin artık bana eskisinden daha farklı görüneceğini biliyordum. Mutfakta yemek yaptığımı, onunla televizyon izlediğimi, yağmurluğumu düşürdüğümü ve bana çok güzel olduğumu söylediğini hatırlayacaktım.

Sanki filmim o dairede çekilmişti, tüm dünyada en sevdiğim romantik komediydi ve yüzlerce kez tekrar izlemiştim.

Ama artık bitmişti, o karakterler gerçek değildi ve apartman da sadece başka bir setti. Abi ve Dex rollerini oynayan insanlardı ve şimdi bir sonraki şovlarına geçtiler, bu seti boş bıraktılar ve bir sonraki perde ne olacaksa ona hazırıldılar.

Anahtarımı kullandım ve içeri girdim, başka hiçbir şeye değil işe konsantre olmaya hazırdım. Mekânı gerçekten *görmeden* yüzeyleri fırçalayacaktım; planım buydu.

Gözler aşağıda, paspaslar yukarıda.

Ama kapı arkamdan kapanır kapanmaz Declan'ın sesini duydum ve bu ses beni derinden sarstı. En kötü déjà vu gibi hissettim.

"Abi, sen misin?"

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Ne yapacağımı bilemedim.

Bir yanım sanki orada değilmişim gibi kapıdan çıkıp gitmek istiyordu ama bir yanım da onu görmek için yanıp tutuşuyordu.

Ama beni görmesini istemiyordum, bu şekilde değil.

Bir şekilde beni bir araba dolusu temizlik malzemesiyle görmesi düşüncesi, kuş yuvası topuzum, *I LOVE NEW YONK* tişörtüm ve parçalanmış kot pantolonumdan bahsetmiyorum bile çok fazlaydı.

"Abi."

Bu sefer bir soru değildi ve ofisten çıktı, bakışlarını üzerimden ayırmadı. Üzerinde siyah bir pantolon, düğmeli bir bluz, kravat ve en sevdiğim saat vardı.

O kadar güzel görünüyordu ki ağlamak istedim.

"Burada ne işin var?" Başka bir yerde olmayı dileyerek sordum. "Programıma göre gitmiş olacaksın gibi görünüyordu. Buradan çıkabilirim ve sen geldiğinde yeniden planlamalarını sağlayabilirim."

"Senin yüzünden buradayım," diye araya girdi. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana ulaşmaya çalışıyordum ama ulaşamadım, bu yüzden Masterkleen'e yalan söyledim ve ortaya çıkma ihtimaline karşı şehir dışında olacağımı söyledim."

"Ne istiyorsun?" Altımdan halı çekilmiş gibi hissederek sordum. Bir hafta sonuna daha mı ihtiyacı vardı? Düşündükçe kusmak istiyordum. "Bana parayı neden almadığını söylemeni istiyorum."

Para için gelmiş.

"Çünkü bunun saçma olduğunu fark ettim," dedim. "Birinin bir hafta sonu arkadaşı için küçük bir servet ödemek zorunda kalması çılgınlıktı. Zor bir iş değildi, bu yüzden böyle bir para almak gülünçtü."

"Saçmalık," dedi, yüzü okunmaz haldeydi.

"Özür dilerim?" Bana kendisini ne kadar sevdirdiği ve onu ne kadar özlediğim için ondan nefret ediyordum.

Anıların ne kadar acı verdiğinden.

"Bu saçmalık," diye tekrarladı. "Anlaştığımız şey buydu ve sen bunun kolay para olacağını biliyordun; bunu anlaştığımız gün söylemiştin."

"Yani paranı almadığım için kızgın mısın?" Bana tam olarak neden kızgın görüldüğünden emin olamayarak sordum. "Eğer istediğin buysa seni dava edecek değilim."

"Roman bana seni Benny'nin yerinde gördüğünü söyledi."

"Oh." Buna ne diyeceğimi bilemedim. "Evet. Takviye alıyordu."

"Biliyorum," dedi.

Daha fazlasını bekledim ama bana hiçbir şey söylemedi. Tek kelime etmedi, ben de sonunda, "Toptancı fiyatları alıyoruz, bu yüzden onları herkesten çok daha ucuza satabiliyoruz-" dedim.

"Benny'nin ek fiyat noktaları umurumda değil," dedi ellerini hayal kırıklığıyla havaya kaldırarak. "Arkadaşımın aptalca bir öneride bulunarak sana kendini bir meta gibi hissettirmiş olması umurumda."

"O-" Daha fazlasını söylememek için kendimi durdurdum, çünkü buna *ne diyeceğimi* bilmiyordum. Roman'ın bana nasıl hissettirdiğini tam olarak açıklamıştı. "Bunu yapacağını bilmiyor muydun?"

"Teklifi için onu mahvederdim," diye homurdandı, şimdi düpedüz kızgın görünüyordu. "Ve eğer evet deseydin, bu *beni mahvederdi*."

Sözleri bana çarpıp içeri girdiğimden beri donmuş olan kalp atışlarımı hızlandırınca gözlerimi hızla kııptım. Birden kalbim hızlandı, yüzüm ısındı ve ellerim titriyor olabilirdi çünkü bu ne anlama geliyordu?

"Öyle mi olurdu?" diye sordum, sesim boğuk çıkmıştı. "Neden, tam olarak?"

"Bana bunu söyletecek misin?" diye sordu, bir adım daha yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapattı.

Ve aniden, bu çok fazlaydı. Kolonyasının kokusunu alabiliyor, adem elmasını görebiliyor ve süslü saatinin tık taklarını duyabiliyordum ve tekrar içine çekilemezdim, çekilemezdim.

Ben Daphne değildim, lanet olsun.

Boğazımı temizledim ve başımı sallayarak geri çekildim. "Bir şey söylemek zorunda değilsin. Sorun değil."

Kaşları havaya kalktı ve kaşlarını çatı. "*Sorun* yok mu?"

Bunu yapamazdım. Sonunda durmadan onu düşünmemeye, kendimi yazılarıma vermeye, kendi mutluluğumu bulmak için kendimi zorlamaya başlamıştım. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu. "Köprünün altından çok sular aktı, aramız iyi." dedim.

"Bu 'havalı' ve şimdi 'iyiyiz. " Yine benden alıntı yapıyordu, lanet olsun.

"Doğru," dedim, başımı salladım ve ona kaygısız bir ukala sırıtışı olduğunu umduğum bir ifade takındım. "Biz 'iyiyiz'. "

Kendimden alıntı yaptım.

Ya da ben onun beni alıntılmasını alıntılıyordum.

Her neyse.

"Seni görmek çok güzeldi ama kovulmadan önce işe gitmeliyim. Belli ki yanlış anlamışlar ve sen de şehirdesin, o yüzden izin ver de eşyalarımı alıp gideyim-"

"Ya iyi değilsem?"

Sözleri aramızdaki havada asılı kaldı. Yutkundu ve "Ben iynin tam tersiyim" demeden önce çenesinin büküldüğünü gördüm. Sensiz *perişan* haldeyim Abi."

Ona koşmak, onu öpmek, kollarını bana sararken yüzümü o güçlü göğsüne gömmek istedim - bunu o kadar çok istiyordum ki neredeyse sıcaklığını hissedebiliyordum - ama bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi. Sonunda sıkılıp, arabalar, para ve mücevherlerle yaptığını gördüğüm gibi bana omuz silktiğinde hayatta kalamazdım.

Hayır, bu sadece aptalca istediğini düşündüğü bir şeyi elde edemediğini kabullenemeyen bir çocuktu.

"Bu geçici bir durum," dedim, garip bir yanım onun için üzülyordu. "İstediğini sandığın kişiyi sana unutturacak parlak birini bulacaksın."

Kaşları birbirine çarptı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu şu demek," dedim, onun varlığı duygularımla oynarken ve herhangi bir şeyi işlemeyi zorlaştırırken düşüncelerimi düzenli tutmaya çalışarak, "uzaktan yakından ilgilendiğin her şeyi elde ettiğin bir dünyada yaşıyorsun. Bir süreliğine hoşuna gidebilir ama sonunda onu bir kenara atarsın ya da umursamazsın çünkü artık senin için önemli değildir."

"Umursamaz mı?" dedi ve ikimiz de yazdıklarımızdan bahsettiğini biliyorduk. Bana baktı, gözleri her yerde yüzümdeydi ve kıpırdamamak için kendimi zor tuttum.

Sonra da "Neden böyle düşündüğünü söyle" dedi.

"Yani, bana defalarca arabayı teklif ettin, küçük bir servet talebim karşısında gözünü kırpmadın, elmas kolyeyi umursamadın

-O kadar çok şeye sahip oluyorsunuz ki hiçbir şey değerini korumuyor. Öyle şeyler alıyorsun ki, sonunda onlarla işin bittiği için bırakıp gidiyorsun."

Gözleri kısıldı ve "Onlar gerçek fiyat etiketleri olan *şeyler* Abi. Kendini bunun içine sokamazsın."

"Sanırım yapabilirim aslında," dedim.

"Hayır, yapamazsın," diye homurdandı, bir elini saçlarında gezdirerek. "Çünkü ben Connor değilim. Mal mülk umurumda değil, onları seve seve veririm çünkü onlar sadece eşya. Maddi saçmalıklar. Bir şeyler *verebilmek* için kızıyı yırtıyorum. Ama sen bir eşya değilsin."

Bir elini uzatıp saçlarımı kulağımın arkasına ittiğinde nefesimi içime çektim. "Seni bırakıp gidemem."

Gözlerimi kapatıp yanağımı onun kocaman eline sürtmeyi o kadar çok istedim ki. Ama bunun yerine, "Bunu atlatacaksın" dedim.

"Atlatmayacağım. Atlatamam." Aklımdan geçenleri okumuş gibi parmaklarını elmacık kemiğime dokundurdu ve "Çünkü sana aşığım, Mariano" dedi.

CHAOS

Declan

Ne bekliyordum bilmiyorum ama gülmesi onun için değildi.

Gerçek bir kakhaha değildi ama benden uzaklaşırken alaycı bir öksürük kakhahası attı ve "Hayır, değilsin" dedi.

"Evet, yleyim."

"Hayır, değilsin!" dedi yüksek sesle, sesi tedirginlikle doluydu. "Beni ya da hayatımı gerçekten tanı mıyorsun bile. Programımız için seçtiğimiz versiyonu biliyorsun, doğru kıyafetleri giyen, sen konuşmalar yaparken elini tutan ve SoHo'da sanki on milyon dolarlık bir daireye ait miş gibi seninle oynayan versiyonu. O ben değilim Declan."

"Bunu biliyorum," diye tersledim, fıkrını değiştiremeyeceğim için dehşete kapılmıştım.

"Biliyor musun?" diye sordu, ateşli kahverengi gözleri benimkilerin üzerindeydi. Girişte bir gürültü patladığını duyduk.

"Vay anasını," dedi Roman, burnuna kadar yığılmış kutularla, önündeki manzaradan habersiz daireye girerken. "Geciktiğim için zgnm ama bu tam bir orospu-"

"*Evet*," dedim Abi'ye, Roman'ı görmezden gelerek ve onu aşık olduğuma ikna etmeye çalışırken nasıl olup da birbirimize bağırdığımızı merak ederek. "Senin o halini seviyordum ama aşık olduğum kişi o değil. Ben iyi bir fırsat olduğu için aptal tişörtler alan, sabahları saçları diken diken olan kıza aşığım.

üzerinde kendi yüzü olan pijamalar ve bir söz verdiği için 5K'da koşmak için hayatını riske atan salak."

Kaşlarını çattı, gözleri okunmuyordu. Roman duvara çarptı ve elindeki tüm kutuları düşürdü.

"Finans alanında bir servet kazanmaktansa işinden zevk almayı tercih eden kıza aşığım. Sadece erişte pişiren ve ayakkabımın içinden beni sokacak bir akrep için endişelenen kıza aşığım. Tanrı aşkına, benim onun için koşu bandından düşmeme neden olacak hikayeler yaratan kıza aşığım."

"Oh," dedi, mükemmel ağzı mükemmel bir O harfi oluşturarak.

"Oh doğru. *Sana* aşığım, lanet olsun ve bunu kabul etmeyi reddetmen beni gerçekten kızdırıyor." Ona bağırarak istememiştim ama beni duymasını sağlayamadım. Onu hayatımda ne kadar çok istediğimi anlamasını sağlayamadım. "Seni nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum. Sana göstermek için ne yapabileceğimi söyle. *Lütfen*."

"Bütün bunları sana o aldı," dedi Roman, az önce yere bıraktığı kutu yığınının yanına diz çökerek. "Küçük bir servete mal oldu."

"Kapa çenenin Roman," diye mırıldandım.

"Evet, alınma ama," dedi alaycı bir sesle, tıpkı Benny's'de ilk tanıştığım Abi gibi konuşuyordu, "ama Dex'in para harcaması aslında ne demek *istediğimi* kanıtlıyor."

Roman'ın neden orada olduğunu merak ediyormuş gibi bir bakış attı.

"Ama *bunlar için*?" Roman küçük kutulardan birini kaldırarak sordu. "O inhalerlere bir servet harcadı, ofisinde buketleri örmesine yardım etmem gerekiyordu, ama çok yavaşım ve sen beklediğimizden erken geldin. Gerçekten aramalıydın."

İçimi çektim, birçok konuda bu kadar iyi yken diğer konularda nasıl bu kadar beceriksiz olabildiğini merak ediyordum. "Roman. Dur."

"Ne..." dedi, kaşları o çok sevdiğim şekilde birbirine çarpılmıştı, "buketler...?"

Tanrım, lütfen bu gözlerindeki ilgi olsun.

Kapı zili çaldı ve "Bay Powell?" diye duydum.

Kahretsin, şimdi ne olacak?!

"Bu düşünceni unutma," dedim ona, elimi uzatarak, gitmesinden korkuyordum. Dahili telefona "Evet?" diye bağırdım.

"LAUREN SMEARHAVEN SİZİ GÖRMEK İSTİYOR. ONU YUKARI GÖNDEREYİM Mİ?"

Lauren kim? Bilmiyordum-

"Hayır!" Abi gözlerini kocaman açarak dahili telefona doğru bağırdı.

Roman ve bana döndüğünde yanakları pembeleşmişti, "O benim arkadaşım" derken gözlerini hızla kırptırıyordu.

Arkadaşı mı? Benim dairemde mi?

Sonra dahili telefona "Aşağı geliyorum!" diye bağırdı. Roman *ne oluyor* der gibi *kaşlarını* kaldırdı.

"Yukarı gelebilir," dedim, Abi'nin kalmasını sağlamak için çaresizce. "Hayır," dedi başını sallayarak. "Bu sadece bir saniye sürecek."

"Geri mi geliyorsun?" Ne kadar zavallı göründüğümü fark ederek umutla sordum.

"Yani burayı temizlemem gerekiyor ve bu işe ihtiyacım var," dedi kapıya yönelirken. "Yani evet. Hemen döneceğim."

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Roman "Vay anasını" dedi.

Başımı salladım ve elimi saçlarımin arasında gezdirdim. "Vay anasını, gerçekten de."

"Hayır, demek istediğim lanet olsun-Lauren Smearhaven bir yatırım oldu. Sanırım Temmuz ayındaydı, belki."

Ne? "Emin misin?" diye sordum.

"Düşünsene Smearhaven? Unutacağım bir isim değil."

Roman'a baktım ve başımı salladım, Abi'nin kollarımda olması gereken bu sahneye *başka* ne eklenmiş olabileceğini merak ediyordum.

Lauren lanet olası

Smearhaven. "*Ho-ly* bok."

VAHİYLER

Abi

"Burada ne yapıyorsun?"

Lauren'ı kolundan tutup lobideki tuvalete çektim çünkü Kapıcı Carl'ın dedikoducu kulaklarının ne kadar büyük olduğunu farkındaydım. Masterkleen'de çalışmaya başladığımdan beri onun masasından kulak misafiri olduğu sayısız eğlenceli hikâyeden faydalanmıştım.

"Mesajlarıma cevap vermedin," dedi kaşlarını çatarak. "Endişelendim."

Günün kaosa rağmen, sinirli arkadaşına bakarken kalbim biraz ısındı. Benim için endişelenmişti.

"Awww," dedim ve onu kucakladım. "Teşekkür ederim."

Geri çekildi ve kaşlarını daha da çattı. "Sarılmıyorsun, senin derdin ne?"

Başımı salladım. "Unut gitsin. Yok bir şey. Şimdi gerçekten neden buradasın?"

"Endişelendim, ama aynı zamanda arkadaşların hakkında keşfettiğimi düşündüğüm şeyi sana söylemek için can atıyordum."

Arkadaşlarım. O anda *ne* oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. (a) Dex'e umutsuzca inanmak istiyordum çünkü söylemesini istediğim her şeyi söylemişti ve (b) bugün böyle hissedebileceğini ama bunun kesinlikle geçici olduğunu biliyordum.

"Neden bana mesaj atmadın?" diye sordum.

"Çünkü" dedi, banyoda sadece biz olmamıza rağmen sesini alçaltarak, "bu *çok büyük* bir sır. O kadar gizli ki telefonla bile göndermek istemedim."

"Ne?" Biraz fazla yüksek sesle söyledim çünkü eliyle ağzımı kapattı.

"Kapa *çeneni*," diye tısladı, gözleri kocaman açılmıştı. "Sana birinci sınıf gibi davranmak ve kulağına olabildiğince sessiz fısıldamak üzereyim. Bu yüzden çeneni kapalı tutman ve sadece dinlemen gerekecek, tamam mı?"

"Çıldırılmış gibisin," dedim, neden bu kadar tuhaf davrandığını merak ederek. "Sadece sessizce anlat, burada başka kimse yok."

"Ya benim yolum ya da otoyol," dedi ve iç çekti. "Siktir et. Sadece çeneni kapa ve dinle."

Lauren başımı tutup yüzüne doğru çekti, sonra ellerini kulağımın etrafında birleştirdi.

"İnternette *RestWell* diye bir şey var - muhtemelen duymuşsunuzdur, ben bilmiyorum. İnsanların rastgele para isteyebildikleri anonim bir emanet kutusu. Adlarını, isteklerini -ne kadar ve neden istediklerini- ve Venmo ya da PayPal bilgilerini dolduruyorlar, tabii belli bir miktarın üzerinde değilse, o zaman başka şartlar da var sanırım. Ama kimse bunu kimin yönettiğini ya da nasıl çalıştığını bilmiyor - insanlar *yıllardır bunu öğrenmeye çalışıyor* - ama bu modern Robin Hood kelimenin tam anlamıyla her yıl milyonlarca dolar dağıtıyor. *Milyonlarca dolar*. İnternetteki rastgele kullanıcılara."

"İçeride iyi misiniz?" Carl kapının dışından bağırdı.

"İyiyiz Carl," diye karşılık verdim, esmerleri sevdiği için Lauren'la flört etmek için can attığını biliyordum. "Kız meselesi işte."

"Carl dışarı o zaman," dedi ve ayakkabılarının tıkırtısını duyarak uzaklaştı.

"Ee," diye fısıldadı Lauren. "Birkaç ay önce annem ipotek borcunu ödeyemeyip faizden *can* çekişmeye başlayınca, *ne olacak ki, neden denemeyeyim* diye düşündüm. Son çare olarak başvurdum ve annemin lanet olası evini ödediler."

"Ne?" diye bağırdım. Bağırdım, bu da koluma bir tokat atmasına neden oldu. Sesimi fısıltıya kadar alçalttım ve "Ciddi misin?" dedim.

"Tabii ki ciddiym, seni salak, bunu neden uydurayım ki?" dedi. "Ama şöyle bir şey var. Bana Declan'ın masasındaki e-postanın resmini gönderdiğinde, bir şeyler tanıdık geldi ve ne olduğunu anlayamadım. Ama sonunda anladım Ab. İsim listesinin yanında parantez içindeki altı haneli sayı mı? Benim ödeme notumda da böyle bir numara vardı."

Ona bakmak için arkama yaslandım, doğru anlayıp anlamadığımı anlamaya çalışıyordum. "Ne?"

Başını salladı, kulağımı yüzüne doğru çekti, sonra fısıldadı, "Ve kullandıkları e-posta adresleri RWDR adlı bir şirkete aitti. Bu Rest Well Declan Roman'ın kısaltması olabilir mi?"

Gözlerimi kırıştırdım ve kağıt havlu dispenserine baktım. *Bu gerçekten bir şey olabilir miydi?*

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Bu biraz abartılı, sence de öyle değil mi?"

"Olabilir," diye fısıldadı, "ancak o e-postadaki kişilerden biri olan Camille Johnson'ın yakın zamanda sosyal medyada paylaştığı bir gönderiyi buldum. Oğlunun kanser ilaçları için ihtiyaç duyduğu 76 bin doları RestWell'in kendisine verdiğini paylaşmış - tam olarak o e-posta mesajında listelenen miktar."

Nefesim kesildi. "Aman

Tanrım." "Doğru mu?"

"Yani bana Dex ve Roman'ın-"

"Sakın bunu yüksek sesle söylemeye cüret etme!" diye fısıldadı, bana gülünçmüşüm gibi bakarak. "Efsaneye biraz saygı göster, olur mu?"

Lavabonun üstündeki aynaya baktım ve onun hakkında ne kadar yanılmış olabileceğimi düşünmeye çalıştım. Eğer bu doğruysa, eşyalarını önemsemediği için dağıtan zengin bir adam değildi.

Eğer bu doğruysa, hepsini dağıtacak kadar önemseyen zengin bir adamdı.

SONUNDA

Declan

Anahtarın kapıya vurulduğunu duyunca volta atmayı bıraktım.

Döndüm ve Abi oradaydı. Ve
bir esmer.

Kulaktan kulağa sıırıyordu.

Abi'nin yüzünü okumaya çalıştım ama orada neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Artık kızgın, üzgün ve içine kapanık görünmüyordu. Hayır, gizemli görünüyordu. Sanki gizemli olmaya *çalışıyordu*.

"Bu benim arkadaşım Lauren," dedi Abi, odadaki diğer tek kişiyi göstererek.

"Merhaba," dedi kadın, o kadar geniş gülümsüyordu ki bu neredeyse endişe vericiydi.

Beni gördüğü için delicesine mutlu görünüyordu. "Sizinle tanıştığma çok memnun oldum." "Ben de," dedim, Abi'nin arkadaşının benden nefret ediyor gibi görünmemesine sevinerek.

Ama sanki bir şeyler dönüyordu, sanki bir tür oyun ayak altındaydı.

"Roman nerede?" Abi etrafıma bakarak sordu.

"Ofisimde," dedim, fazladan gelen misafirlerden biraz rahatsız olmuşum.

Abi'yle yalnız konuşmaya ihtiyacım vardı, lanet olsun. "Neden?"

"Roman," diye bağırdı ve neler olduğunu bilmemekten gerçekten nefret ediyordum. Bu durum üzerinde hiç kontrolüm yokmuş gibi hissediyordum.

Ofisin kapısı açıldı ve Roman dışarı çıktı, elinde ona çok fazla olduğu için uğraşmamasını söylediğim bitmiş buketlerden biri vardı.

Bu romantik jesti yapmak için çok geç. "Evet, Abi?"

"Devam edebilir misin-"

Konuşmayı bıraktı, gözleri ortanca buketindeydi.

Vay anasını, Roman harika bir iş çıkarmış.

"Bunlar... *inhaler* mi?" Lauren çiçeklere kısık gözlerle bakarak sordu, sanki saldırgan bir şey görüyormuş gibiydi.

"Ve EpiPens," dedi Roman, sanki bu onun fikriymiş gibi sırtarak. "Bu güzel hipoalerjenik ortancaların arasına bendeniz tarafından mükemmel bir şekilde yerleştirildi."

"Şaka yapıyorsun," dedi Lauren.

"Ofiste bunun gibi üç buket daha var," dedi gururla, küçük pislik. "Çok romantik, değil mi?"

"Siz ikiniz gidebilir misiniz?" Abi dedi, bunu söylerken kahverengi gözleri üzerimdeydi. Yüzünü okumak imkânsızdı ama o muhteşem kehribar rengi bakışları beni bir mengene gibi yerinde tutuyordu.

"Ne?" Lauren sordu. "Buraya daha yeni geldim. Beni de yanında getirmiştin, hatırladın mı?"

"Beni kastetmiyor," dedi Roman Lauren'a. "Yani-" "Lütfen bizi yalnız bırak," dedi Abi.

Lauren, "Bana *Güzel Kadın deme*," diye sızlandı ve ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kapıya doğru döndüğünü gördüğüme sevindim. "Hadi, Roman."

"Onun demek istediğini sanmıyorum-"

"Defol git evimden Roman," dedim, Abi'yle yalnız konuşamazsam ölecekmişim gibi hissediyordum.

Roman ve Lauren birbirleriyle konuşuyorlardı, neyse ki dairemden çıkarken kargaşayı da yanlarına almışlardı. Kapı arkalarından kapandıktan sonra ortalık sessizleşti.

Ta ki Abi hareket etmeye başlayana kadar. Bana doğru yürüdü ve birkaç santim ötemde durup ellerini göğsüme koydu. Onun dokunuşuyla içime bir umut kıvılcımının yayıldığını hissettim ve sırtım duvara dayanana kadar ikimizi de hareket ettirirken tüm vücudum uğulduyordu. *Tıpkı Kansas City gibi, İsa'ya şükürler olsun.* "Konuşmamız yarıda kesilmeden önce bana bunu göstermek için ne yapabileceğini sormuştun." dediğinde sesi alçak ve boğuktu.

Kollarım ona öyle hızlı sarıldı ki. "Her şeyi yaparım. Sadece isim
"B

un "Beni affet," dedi, yüzünde büyük bir ciddiyetle bana bakarak.
u."

güzel yüzü biraz acıdı. "Senin hakkında en kötüsünü düşündüğüm için lütfen
beni affet."

"Ne, uh..." dedim, neyin değiştiğini bilmek istemekle çenemi kapatıp
devam etmek arasında kalmıştım. "Ne değişti?"

Alt dudağını ısırды ve başını eğdi, bir sonraki kelimelerini bulmaya
çalışıyormuş gibi beni izliyordu. "RestWell'i biliyorum."

"Ne?" Bu söylemesini beklediğim en son şeydi. Şok olmuştum ve inkâr
etmeye bile çalışmadım. Sadece "Bunu nasıl öğrendin?" diye sordum.

"Yani doğru mu?" Abi inanamıyormuş gibi bana baktı. "Bütün bu Robin
Hood'luk işlerini aslında sen ve Roman mı yapıyorsunuz?"

"Öyle," diye itiraf ettim, dünyada ben ve Roman dışında bunu bilen tek
kişinin kendisi olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordum.

"Bu konuyu kesinlikle konuşmak istiyorum ama önce yargılayıcı bir pislik
olduğum için beni affedecek misin?"

"Tamamdır," dedim, ellerimi yüzünü kavrayacak şekilde yukarı kaydırarak.
"Unuttum."

"Yazdıklarım senin hakkında değildi," dedi, sanki bilmem için acele
ediyormuş gibi hızlıca konuşarak. "Senin yaşam tarzından esinlenmişlerdi ama
asla senin hakkında değillerdi, Dex."

"Asla mı?" Alay ettim. "Yani, senin pislik karakterinin adı benim göbek
adım."

"Çoğunlukla asla," diye düzeltti, sesinde bir kıkırdama vardı. "Seninle
tanıştığım ilk gün senin nasıl biri olduğunu düşündüysem o şekilde yaratıldı."

"Ah," dedim. "Seni kovduracağıma ve belki de tutuklatacağıma söz
verdiğim zaman." "Bu çok Connor," diye cevap verdi. "Değil mi?"

"Seni seviyorum," dedim, bunu söylemeden bir saniye daha
geçiremeyecekmişim gibi hissederek.

"Ben de seni seviyorum," dedi ve onun bu sözleri söylediğini duymak beni
güçsüzleştirdi.

Dudaklarını öptüm, bunu yapmaya çalıştığımız her seferinde uygun olabilecek küçük bir öpücüktü, ama hemen geri çektim. Çünkü onun bu sözleri bir kez daha söylediğini duymaya ihtiyacım vardı. "Tekrar söyle, Mariano."

"Seni seviyorum," dedi, yüzü bayıldığı bir mutlulukla parlıyordu.

"Tekrar," dedim ağzımı eğer ve daha o söylemeden ne söyleyeceğini biliyordum.

"Sen benim patronum değilsin," dedi alt dudağımı ısırarak. "Ama seni sevdiğimi söylüyorum çünkü seni sevdiğimi söylemek *istiyorum*."

"Bunun için teşekkür ederim," dedim ve sonra her şeyimi ortaya koydum.

Onu her şeyimle öptüm, onun için hissettiklerimi hissetmesini sağlamaya çalıştım. Parmakları yanaklarımı kavradı, dili vücudumdaki her kası gelecek şekilde içimi yaladı ve dudakları çok vahşiydi.

Birbirimiz için çıldırıyorduk.

Onu ofisime götürdüm, büyük maun masamın üstünde Abi üzerinde çok sıkı çalışmak istiyordum. Kollarımda hissettiklerine aşık olarak onu kaldırdım, ama aptal *YENİ YONK* gömleğine uzandığımda geri çekildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, o bağımlılık yapan ağzında küçük, sümüklü bir sırıtışla.

"Oh, önce benimkini mi çıkarmak istiyorsun?" Gömleğimin arkasını tutmak için omzumun üzerinden uzanarak alay ettim.

"Hayır," dedi, göğsümü biraz itti ve masadan kalktı. "Yani, soyunamayız, şaka mı yapıyorsun?"

"Neden olmasın?"

"Çalışmak zorundayım," dedi, gözleri sanki saçma sapan şeyler söyleyen benmişim gibi kısılmıştı. "Dürüst olmak gerekirse zaten çok fazla zaman harcadım."

"Evimi temizlemekten mi bahsediyorsun?" Ciddi olamazdı. "Harika görünüyor ve umurumda değil. Onlara bütün gece evi temizlediğini söyleyeceğim."

"*Hayır*," dedi kaşları çatılmış bir halde. "Masterkleen bana bir iş yapmam için para ödüyor, ben de yapacağım. Gitmen ya da emekli olman gerekiyor."

yatak odası."

"Abigail Mariano," dedim, gömleğini tutup bana doğru çekerek, "Tanrı şahidim olsun, Ken Adams'ı arayıp seni kovduracağım, böylece bütün gece burada kalmak zorunda kalacaksın."

"Yapmazsın," dedi gülerek ve çömelmek için benim dairemi seçecek kadar şanslı olduğumu nasıl anladığımdan emin değildim.

"Bir de beni dene," dedim.

"Peki ya bir tür anlaşma yaparsak?" dedi sırtarak. "Beni kovdurmamayı kabul edersen...?"

"Artık küçük anlaşmalar yapmamı istemediğini sanıyordum."

"İstemiyorum," dedi inleyerek. "Seksi olmaya çalışıyordum."

"Oh, bu muydu yani?" Boyanın kurumasını izlemesi bana muhtemelen seksi gelse de sordum.

"Öyleydi. Açıkça cinsel bir şey önermen gerekiyordu, ben de bunu kabul edecektim ve sonra ikimiz de şiddetli bir ihtiyaçtan muzdaripken gidip lanet pencere camlarını fırçalayabilecektim. Şimdi... sen bunu mahvettin."

"Ben mi mahvettim?" Kıcımla gülerek söyledim.

"Evet," dedi o da gülerek. "Şimdi ben temizlik yaparken önümüzdeki birkaç saat boyunca bana eşlik etmek zorunda kalacaksın. Çok daha sıkıcı."

"Ve ondan sonra...?" Ona iğrenç bir kaş sallama hareketi yaparak sordum.

"Ondan sonra e v i m e gidiyorum," dedi ve hayal kırıklığı karnıma yerleşti. Onsuz geçen bir ayın ardından, bırakın bütün bir geceyi, bir dakika bile ondan ayrı kalmak istemiyordum.

Ama ben daha itiraz edemedim, "Eğer iyiysen, seni de bana katılman için davet edebilirim" diye ekledi.

"Bana bir şey bulaşmayacağından emin misin?" Alay ettim. "Eğer senin 'gecekondu sahibi ahmak' dairene gidersem?"

"Hayır," dedi sırtarak. "Ama endişelenme. Bir istilaya uğradığımda, bu başıma gelen en iyi şey oldu."

BİR YIL SONRA

Declan

"Ciddi misin sen?"

"Tabii ki ciddiym," dedi Abi, paslı eski bisikletini misafir odasına götürürken gözlerini devirerek. "Hep Central Park'ta bisiklete binmek istemişimdir, neden taşınmayayım ki?"

Nakliyeciler Abi'nin eşyalarıyla birlikte daireme gelmişlerdi ve taşıdıkları her şey yeni bir sohbet konusunu gündeme getiriyordu. Sevimli nişanlım, kolayca daha yeni ve daha güvenli modellerle değiştirilebilecek olmalarına rağmen, eşyalarından hiçbirisiyle yollarını ayırmayı reddetti, bu yüzden daire eklektik, çok yaşanmış bir havaya sahip olmaya başladı.

Ki bundan nefret etmiyordum.

Sullivan'daki evin her yerinde Abi vardı -parfümünün kokusu, erişte dolu dolaplar, aptal tişörtlerle dolu dolap- ve tam zamanlı olarak burada yaşamaya karar verdiğimiz için kendimi çimdikliyordum.

Bunu planlamamıştık ama her ziyaretimizde ayrılmaktan nefret ediyorduk. Kulağa ne kadar tuhaf gelse de bir şekilde burası *bizim* yerimizmiş gibi hissettiriyordu, bu yüzden mezun olduktan sonra Westchester'daki bir devlet üniversitesinde öğretmenlik işi bulduğunda, bu kader gibi göründü.

Özellikle de bir hafta önce yanlışlıkla evlenme teklif etmişken.

Warren'la Immersion'da öğle yemeğinde buluşmuştuk, aklımda evlilikle ilgili hiçbir fikir yoktu, ama sonra o da gelip Susanna'ya merhaba demek zorunda kaldı.

Jaques.

Onlar elmas piyasası hakkında sohbet ederken, kendimi bir şekilde Abi'nin özel etkinlikte seçtiği yüzüğün önünde bulmuştum. Mücevher ekibiyle gülerken ve kalp şeklindeki pırlanta yüzüğü gerçek bir çiftmişiz gibi sergilerken o siyah kıyafetin içinde nasıl görüldüğünü hatırladım.

Orada durup hatırlarken, daha önce hiç bu kadar *çok şey* satın almak istememiştim. Ben de aldım.

Tamamen plansızdı.

Ama o gece Benny's'ten eve geldiğinde (onu bırakmaya ikna etmeye çalıştığımda reçeteli ilaç fiyatlarının gerçekleri ve sağlık sigortasının saçmalıkları konusunda bana ders vermişti) ve bana Marian Nana'yı dükkanda gördüğünü söylediğinde, daha da olması gerektiği gibi hissettim.

Çünkü anlaşılan anneannem takviye edici gıdalarını hep Benny's'ten alıyormuş ve Abi'yi de ilk karşılaşmalarında oradan tanımış. Yani daha ilk buluşmamızda öğrenilmemize *ramak* kalmıştı ama bir şekilde yıldızlar aynı hizaya gelmiş ve bunu başarmıştık.

Nana Marian'ın başından beri bildiğinden ve sadece izleyip beklemeyi seçtiğinden şüpheleniyordum.

Sanırım *bunu sana aldım çünkü o hafta sonu benim kalbim oldun ve bu olmadan mağazadan ayrılamazdım* gibi bir şeyler gevelediğimde hikayeyi daha yeni bitirmişti. *Söz veriyorum, eğer evet dersen sana layık romantik bir evlenme teklifi planlayacağım ve her şeyi yeniden yapabiliriz ama bunu sana vermek için bir dakika daha bekleyemedim.*

Her ne utanç verici saçmalık söylediysem işe yaradı, çünkü evet dedi ve ikinci bir teklifi düşünmeyi reddetti.

Artık nişanlıydık, ancak ikimiz de düğün planlamak için acele etmiyorduk çünkü yeni hayatımızdan çok mutluyduk. Profesör Abi işine kafayı takmıştı, ben sonunda terfi almıştım ve ikimiz de evimizin en yeni üyesine iğrenç bir şekilde vurulmuştuk.

"Bakın boş odada kim uyuyormuş," dedi yatak odasından çıkarken, yırtık pırtık eski Harvard sweatshirt'ümün içinde çok tatlı görünüyordu,

Tayt giymiş ve saçlarını başının üstüne toplamıştı. Ben de dahil olmak üzere dünyadaki her şeyden daha çok sevdiği pofuduk kedisine sırtıyordu. "Küçük Dexxie."

Abi'ye hırıltı çıkarmayacak bir evcil hayvan bulmak için aylarca süren alerji testi avımızdan sonra sevgili Sibiry kedisine *bu* ismi verdiği hâlâ inanamıyordum. Yanına gittim ve mırıldanırken karnını kaşdım ama bana bir pislikmişim gibi baktı.

"Nasıl oluyor da bu kadar baş belası birini sevebiliyorum?" Alnından öpmek için öne eğilerek sordum.

"Şeytanla bir anlaşma yaptın," dedi sırtarak. "Bir bedel karşılığında \$40K."

"Hayır, şeytani bir *hizmetçiyle* bir anlaşma yaptım," diye düzelttim, "ve bu bana tüm kalbime mal oldu."

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, bana hak edebileceğimden çok daha fazlasını verdiğin için teşekkür ederim Tanrım.

İnanılmaz menajerim Kim Lionetti'ye yazarlık hayallerimi gerçeğe dönüştürdüğü için teşekkür ederim. Ve Maggie Nambot, sen hepimizin kanatlarının altındaki rüzgârsın. Samantha Lionetti'ye de çok havalı olduğu için teşekkür ederim.

Angela Kim, seni editörüm olarak bulacak kadar nasıl şanslı oldum bilmiyorum ama bulduğum için çok mutluyum! Hikayelerimi daha iyi hale getiriyorsun ve senin ekibinde olduğum için çok minnettarım. Ve Penguin Random House ve Berkley'deki *herkese*, muhteşem Chelsea Pascoe, Elizabeth Vinson, Kalie Barnes-Young ve sihri gerçekleştiren tüm yayıncılık çalışanlarına teşekkür ederim.

Bana rastgele neşe veren rastgele insanlara rastgele teşekkürler: Taylor Swift, Aidan Bissett, Gracie Abrams, Noah Kahan, Berklete dostlarım, Lindsay Grossman, Daniza Jeanne ve Abi Griffin, "favorilerim (taygracie'nin versiyonu)", Emma, Diana, Sude, Eva, diğer Emma, Colleen, Omaha'lı kankam Jenn, Ashland'daki Postscript'in sevimli ekibi, Joyful Chaos Kitap Kulübü (diğer adıyla hala patates kızartmasının iyi olduğunu düşünen ama onlara bayıldığım için affettiğim aptallar), fevkalade yetenekli @belltcvia, fevkalade yetenekli Annika @dunderperks, LizWesNation, Diana, Cleo, Allison Bitz, Chaitanya, Mylla, Becca, Anderson Raccoon Jones, Lori Anderjaska, Clio, Aliza, Tiffany Fliedner, Wes Bennett's Entourage, Carla, Caryn, Alexis, Ally Bryan, Anna-Marie, Katie Prouty, Jill Kaarlela, Brittany Bunzey, Shaily, Steph Bolan ve Marisol Barrera.

Ooh-ayrıca Larissa Cambusano, Haley Pham ve Elyse Myers! Kitap içeriğiniz bana büyük keyif veriyor ve çılgınca eğlenceli içeriğinizden kaç okuyucunun ilham aldığını görmek inanılmaz. Ben sizin en büyük hayranınızım.

Her zaman olduğu gibi, muhteşem aileme muhteşem oldukları için teşekkür ederim.

Anne, her şey için teşekkür ederim. Kitaplarla dolu mutlu bir çocukluk, kendime gülebilme yeteneği, romantik komedi takıntısı - tüm bunlar seninle başladı ve seni kelimelerin ifade edemeyeceği kadar çok seviyorum.

Baba, seni her gün özlüyorum.

Ve yavrularım hakkında ne söyleyebilirim? Cass, Ty, Matt, Joey, Kate, size tapıyorum ve en sevdiğim insan grubu olduğunuzu düşünüyorum. Terrance, Jordyn ve Emily- Kirkle'ın saçmalıklarına ne kadar katlandığınıza şaşırmaya devam ediyorum. Aşırı rekabetçi Wiffle Ball oyunlarına ve uzun bir saçma gelenekler listesine katlandığınız için teşekkür ederiz; hoşgörünüzü ve isteksiz kabulünüzü takdir ediyoruz.

Ve son olarak Kevin. Kitapların arkasında senden övgüyle bahsetmek artık mide bulandırıcı olmaya başladı ama kendime engel olamıyorum. Bence sen havalısın, tamam mı? Bence havalısın ve seni hafta içi patlamış mısırdan daha çok seviyorum. Ve nasıl oluyor da seninle hayat daha da eğlenceli hale geliyor? Şimdiye kadar senden bıkmış olmam gerektiğinden eminim, ama beni her gün güldürüyorsun ve hatta seni şimdi iş yerinde Nintendo oynadığımız günden daha çok seviyor olabilirim, ön büro (senden habersiz) aramalarınızı bekletirken, zamandan yararlanıp ne kadar havalı olduğumu görmeni sağlayabilirim. Belli ki planım işe yaradı çünkü hala buradasın...#mastermind

LYNN PAINTER'IN YENİ ROMANTİK KOMEDİSİNDEN BİR ALINTI İÇİN
OKUMAYA DEVAM EDİN,

İlk ve Sonsuza Kadar

Duffy

"Hazır mısınız, Bayan Distefano?"

Hazır mıydım? Kusmak istiyordum ve tüm vücudum titriyordu, yani evet, olabileceğim kadar hazırdım. Topluluk önünde konuşmaktan nefret eden ve her ne pahasına olursa olsun bundan kaçınan biri için - *kariyer seçimim vergi muhasebesiydi, merhaba* - isteyerek bir sahneye çıkmak ve bir izleyici önünde röportaj yapmak üzereydim.

Son zamanlarda tüm *hayatım* gerçeküstü bir hal almıştı.

"Evet," dedim, başımı salladım ve yeşil odadaki sandalyeden kalktım, stajyeri dünyadaki cehennem fikrime kadar takip etmeye hazırdım. "Ben hazırım."

"Bekle!" dedi babam telaşlı bir panikle, gergin adımlarını durdurup elini kaldırdı ve sanki bir tetikçiyi hayatını bağışlaması için ikna etmeye çalışıyormuş gibi konuştu. Bana eşlik etmekte ısrar etmişti çünkü onun rehberliği olmadan "bizi daha da derine batıracağımdan" emindi ve yüzü o kadar ciddiye ki yaklaşıp "Duffy Distefano, bu an son derece önemli. Ne kadar acıttığı umurumda değil, derinlere inmeli ve *tatlı bir* şeyler bulmalısın. Gülümse ve neşeliymiş gibi davran, anladın mı? Seni sevdiğimi biliyorsun evlat, ama bu sefer kendin gibi davranma, tehlikede olan çok şey var."

"Bu gerçekten çok hoş baba," dedim, stüdyodaki seyirciler perdenin diğer tarafında bir şeyi alkışlarken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Bunu yapmamın tek nedeni babamdı. Sadece ben olsaydım, bir dışlanmış olarak kaderimi kabul eder ve sonsuza dek yeraltına çekilirdim, ama Pazar günlerinden dışlanmak onu öldürüyordu.

Coyote futbolu ve kombine bilet sahibi olmak onun kimliğinin bir parçasıydı.

Tanrı aşkına, adam anneme bir Coyote maçında kafası iyiyken ve yüzünü boyamışken evlenme teklif etmişti.

Birkaç gün önce *Kel and Kell in the Morning* programından biri evi arayıp hikayeyi benim açımdan anlatmamı teklif ettiğinde, babam (önce bana sormadan) onları geri aradı ve benim adıma kabul etti.

Burnumdan derin nefesler almaya çalışarak, "*Kendin olma*, stresli bir anda her çocuğun bir ebeveynden duymak isteyeceği şeydir," dedim. "Çok güven verici. Çok teşekkür ederim."

"Hadi ama, insanlar konusunda berbat olduğunu biliyorsun," dedi sırtarak.

Haksız değildi, bu yüzden yanağına bir öpücük kondurdum ve "Yolumdan çekil de bunu yapabileyim, ihtiyar" dedim.

Etrafindan dolaşıp stajyeri takip ettim, uyuşmuş parmaklarımı titretirken umutsuzca düşmemeyi, bayılmamayı ya da başka bir sosisli sandviçle yüzüme vurulmamasını umuyordum, çünkü bu bok artık eskimeye başlamıştı.

Ve evet, *başka* kelimesi bu durumda gerçekten de geçerliydi. Son iki hafta içinde o kadar çok atıştırmalıkla karşılaşmıştım ki, alnımdan hangi atıştırmalığın sektiğini ya da üzerime hangi içeceğin fırlatıldığını söylemem gereken gözü kapalı bir testte muhtemelen başarılı olabilirdim.

Bu bir corn dog. Bu patlamış mısır. Bu balçık süper krakerin yağı.

Bu sadece bira değil, aynı zamanda sadece kuzey ucundaki büfede servis ettikleri sonbahar sezonu IPA'sı.

Perdenin kenarında durup bekledik ve Kel "Lütfen Duffy Distefano'ya hoş geldiniz" der demez stajyer bana hareket etmemi işaret etti ve ben de sahneye çıktım.

Şaşırtıcı bir şekilde, spor programı ikilisinin yanında oturan iki tabureden birine doğru ilerlerken tek bir yuh sesi duymadım; gittiğim her yerde yuhalanmaya alışmıştım, bu yüzden bu alkış ferahlatıcıydı (ama yine de korkutucuydu). Şimdiye kadar otobüste yuhalanmıştım, kuzenimin lisede oynadığı hokey maçında yuhalanmıştım ve hatta Pazar ayininde rastgele biri tarafından yuhalanmıştım, ancak babam tüm cemaate yavaşça bakarak *seni bulacağım ve yok edeceğim* kaşlarını çatmış, bu da yuhalayanın radyo sessizliğine bürünmesine neden olmuştu.

Adam muhtemelen babamın -ve üç kardeşimin- onu bulmaması için dua etmeye başlamıştı.

Peki Twin Cities'in genel nüfusu neden benden nefret ediyor diye soruyorsunuz?

Çünkü NFL takımının sevilen maskotu Coyote Carl'a ulusal televizyonda "vahşice saldırdığıma" tanık oldular.

Tam bir saçmalıktı.

Onu yere mi düşürmüştüm? Evet.

İsteyerek mi yapmıştım? O da evet.

Bunu hak etmiş miydi? *Elbette hak etmişti.*

Çok önemli bir maç uzatmaya gittiğinde bu büyük tüylü adam *dans* etmek için tam koltuğumun önünde durmuştu. Etrafını göremiyordum ve üçüncü ve birdi, Tanrı aşkına. Kostümlü kızı Macarena yaparken ve görüşümü engellerken playoff olasılıklarımız dengede duruyordu ve ona dokunup hareket etmesini istediğimde - rekor için üç kez - hareket etmek yerine bana *sarıldı*.

Bu da sahada neler olduğunu görme yeteneğimi geliştirmede.

Carl'ın boğucu sarılmasından kurtulmak için çabalarken eldivenli ellerinden biri kıcıımı kavradı.

Sertçe. Yani, kaza değildi.

Ben de o uyuz sapığı ittim ki bu tamamen yerinde bir tepkiydi.

Ne yazık ki dengesini kaybetti ve geriye doğru devrilerek stadyumun dik merdivenlerinden aşağı yuvarlandı. Bir *sürü* merdivenden.

Ve aşağı inerken bir patlamış mısır satıcısını devirdi (bu da Limp Bizkit'in "Rollin'" şarkısı eşliğinde yaptığı fıçı yuvarlanmasının çılgın viral meme'ine yol açtı).

Evet, Jumbotron kameraları benim "şiddet patlamamı" olduğu gibi yakaladı (kız kapmayı kaçırmış olsalar da), bu yüzden artık kötü adam bendim.

Özellikle de o maçı kaybettiğimiz için.

Asla hata yapmayan yıldız son oyuncumuz, zaman dolmadan hemen önce mükemmel bir pası düşürdü, ancak mağlubiyet için *onu* suçlamak yerine, tüm Minneapolis şehri takıma "kötü büyü" verdiğim için *beni* suçluyordu.

Görünüşe göre Coyotes'i lanetlemiştim.

Saçma ve gülünçtü ama Minnesota playofflara kalamazsa neler olabileceğini düşünmek beni biraz dehşete düşürüyordu.

Eyalet değiştirmemiz gerekebilir.

"Hoş geldin Duffy," dedi Kel bembeyaz bir sırıtişla, ben otururken bacak bacak üstüne attı. "İlginç birkaç hafta geçirdin, değil mi?"

"Öyle de denebilir," dedim ve *tabii ki* mikrofon herkesin kulaklarını tıkamasına neden olacak şekilde ciyakladı.

Muhteşem. Minneapolis'in affına giden yol kesinlikle kulak zarlarına zarar vermekten geçiyor.

"Her şeyi duymak istiyoruz," dedi Kell, parlak gülümsemesi sunucu eşininkiyle eşleşiyordu. "Ama önce, birlikte tartışabilmemiz için başka bir konuk getireceğiz."

Oh, Tanrım. Carl'ı mı getireceklerdi? Babamın bizden biraz daha az nefret etmesini sağlamak umuduyla söylememi istediği tüm güzel şeyleri ezberlemiştim ama hayatımı mahveden maskotla nasıl bir konuşma yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Kim o?" Biraz fazla yoğun bir şekilde sordum, burnunu önümde göstermeye cüret ederse onu tekrar itme dürtüsünü inkar edip edemeyeceğimi merak ediyordum. "Kim var burada?"

Kel bana garip bir bakış attı, sanki uçurumun kenarındaki biri gibi cevap vermeme beklemiyormuş gibiydi.

Terliyor muyum?

"Öğrenmek üzeresin," diye araya girdi Kell sevimsiz gülümsemesiyle, gözleri biraz büyük ve yapmacıktı, sanki sinir krizi geçireceğimden endişelenmiş -ya da heyecanlanmış- gibiydi. "Arkadaşlar, Coyotes'in sıkı oyuncusu Connor Cunningham için bir alkış alabilir miyiz?"

Kalabalık çılgına dönerken ve Connor Cunningham sahneye çıkarken ağzım bir karış açık kaldı - stüdyonun etrafına yerleştirilmiş monitörlerden birinde bir anlığına gördüm. Kel ve Kell ayağa kalktı, ben de ayağa kalktım ve geçen yıl fantezi futbol şampiyonluğumu tek başına getiren adamın sırtarak Kel'in elini sıkmasını şaşkınlıkla izledim.

Connor Cunningham devasa bir insandı. Altı buçuk yaşında, iki yüz altmış kilo, 15 numara ayakları ve 9.63 inç el ölçüsü vardı. Minnesota tarafından draft edildiğinden beri onu her iç saha maçında sahada, her deplasman maçında da televizyonda görmüştüm ama yine de gözbebeklerimin tam ortasında dururken bir şekilde daha da devasa görünüyordu.

Kırmızı bir Coyotes kazağı ve koyu renk bir kot pantolon giymişti, her zamanki yüksek moda maç öncesi kıyafetine kıyasla çok rahattı, ancak Amazon Basics siyah hırkam, babam tüm pantolonlarımın çok "tehlikeli" göründüğünü düşündüğü için komşumdan ödünç aldığım uzun siyah eteğim (her ne demekse) ve tüm çizikleri kapatmak için stüdyoya giderken keskinleştirdiğim üç yıllık siyah ayakkabılarımla karşılaştırıldığında çılgınca şık görünüyordu.

Babam ve ben onu Coyotes'le anlaştığından beri seviyorduk - adam tam bir sıkı uç canavarıydı - ama hareketlerimi savunan tek kişi o olduktan sonra süper fanatik olmuştuk.

Mağlubiyetten sonraki basın toplantısında, ona Coyote Carl'a yaptığım "saldırının" videosunu gösterdiklerinde ve bunu sorduklarında kıcıyla gülmüştü.

Ama gülmeyi bıraktığında çok şaşırtıcı bir şey söyledi.

"Yaşlı Carl'ın bunu hak etmek için ne yaptığını merak ediyorsunuz, değil mi? Sarılmadan önce izin istediğini görmedim, bu yüzden yere serilmeyi hak etmiş olabilir."

Bu sözleri asla unutmayacağım, çünkü en azından şehirde -dünyada- büyük boy bir erkek köpeği ittiğim için beni öldürmek istemeyen biri varmış gibi hissettim.

Bana baktığında, elimi sıkmak için hareket ettiğinde nefesim boğazımda düğümlendi. *Yüce Tanrım, bu yakışıklı bir adam.* Büyük eli terli avucumu sararken görebildiğim tek şey ela gözleriydi ve konuşmaya çalışırken nefesim çok hızlı geliyordu ama bunun yerine açık ağzımı hava için soluyan bir balık gibi hareket ettirdim... ya da su... balıklar nasıl nefes alıyordu?

Stüdyonun gürültüsü birden sanki bir balonun içindeymişim gibi uzaklardan geliyordu ve Connor elimi bıraktığında başımın döndüğünü hissettim.

"Ellerinin gerçekten dokuz nokta altı üç inç *olduğuna* inanamıyorum-" dedim nefes nefese, bunu neden yüksek sesle söylediğimden emin değildim - *seyirciler gülüyor muydu?*

"Hey, iyi misin?" diye araya girdi o derin sesiyle, yüzüme bakarken kara kaşları birbirine çatıldı.

"-ama yine de Raiders'a karşı o pası atmayı başardın," diye devam ettim, sesimin neden geveliyormuşum gibi çıktığını merak ederek. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Şaşırmış görünüyordu ve sonra her şey karanlığa gömülürken gözden kayboldu.

Fotoğraf: Jackson Okun

LYNN PAINTER, *Better Than the Movies* ve *Mr. Wrong Number* kitaplarının *USA Today* ve *New York Times* çoksatan yazarı ve Nebraska eyaletini dolduran beş iğrenç çocuğun ortak yaratıcısıdır. Okumadığı veya yazmadığı zamanlarda, romantik komedileri izlerken ve Spotify çalma listelerine takıntılı bir şekilde bulunabilir.

YAZARI ÇEVİRİMİÇİ ZİYARET EDİN

LynnPainter.com

 [LynnPainterBooks](https://www.instagram.com/LynnPainterBooks)

 [LAPainterBooks](https://www.facebook.com/LAPainterBooks)

 [LAPainter](https://twitter.com/LAPainter)

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

